BLINDATELE MORȚII

SVEN HASSEL

BDP

Pagină intenționat goală

ALTE TITLURI GĂSIȚI
AICI

Contact:
blu.duaine@protonmail.com

Pagină intenționat goală

Sven Hassel

Integrala Sven Hassel

Volumul II

BLINDATELE MORȚII

DØDEN PÅ LARVEFØDDER
1958

Pagină intenționat goală

Traducere: **CRISTINA MILOȘESCU**

Format electronic și copertă:
ANTON BUDILEANU

UUID: *5edfff27-de6e-4fde-b41a-0a35e5d34a54*
Data versiunii curente: *02-12-2023*

CUPRINS

Pagină intenționat goală

DESPRE AUTOR

SVEN HASSEL (19 apr. 1917 – 21 sept. 2012) pe numele său adevărat, Sven Pedersen, s-a născut la Frederiksborg, în Danemarca, într-o familie de oameni simpli, muncitori.

La vîrsta de 14 ani, Sven Hassel intra în marina comercială, ca mus. În anul 1936, și-a efectuat serviciul militar, iar în anul următor, din cauza șomajului crescut din Danemarca, s-a înrolat voluntar în armata germană. Într-un interviu din 1990 a declarat: *S-a întîmplat ca Germania să fie mai aproape decît Anglia, astfel că am fost naturalizat pentru a putea intra în armata germană.* A participat la invazia Poloniei și a luptat pe toate fronturile, cu excepția celui african. A petrecut patru ani în lagărele de prizonieri sovietice.

În 1949, Sven Hassel a fost eliberat și doi ani mai tîrziu s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, cea care l-a încurajat să-și descrie experiențele din război. Prima lui carte—*Legiunea blestemaților*—a fost publicată în 1953. În total, a publicat 14 romane, care au fost traduse în optsprezece limbi.

Priviți această carte mai degrabă ca pe un roman documentar, decît ca o autobiografie, în primul rînd pentru că aceasta este dorința lui Sven Hassel. În Danemarca a fost prezentat inițial în formă autobiografică. Deși povestea este, în cuvintele autorului, „nouăzeci la sută de fapt”, acesta a preluat cîteva dintre numeroasele episoade din experiențele altora.

§

Sven Hassel a lăsat în urma sa o carieră de excepție și o adevărată experiență de viață. Autorul și-a dorit ca scrierile sale să arate ororile războiului, în speranța că generațiile tinere își vor dedica existența salvării oamenilor, și nu distrugerii lor.

Pagină intenționat goală

Această carte este dedicată celor trei persoane care mi-au redat curajul de a trăi: soției mele, fiului meu și unui fost ofițer al armatei britanice, domnul Maurice Michael.

Pagină intenționat goală

Noapte de iad

Urlă, șuieră, explodează...

Este focul care se pogoară din cer.

Mamele strigă după Dumnezeu și se aruncă deasupra copiilor pentru a-i smulge acestui potop ucigaș.

Soldații uită ura ce le-a fost inoculată pentru a deveni salvatori. Împușcături, frică și panică, oamenii își ucid proprii conducători.

Și de ce această nebunie? De ce aceste orori?...

Asta-i dictatura, prietene.

Cazarma era tăcută, sumbră și pustie, acoperită de mantia tristă a toamnei. Singuratici, pașii grei și monotoni ai santinelei răsună pe beton și se strecoară pe culoare. Adunați în camera 27, jucam cărți.

— Douăzeci și patru, spune Stege.

— Eu eram la rînd, îmi dai voie?

— Douăzeci și nouă, continuă Müller liniștit.

— Rahat, spuse Porta.

— Patruzeci, continuă Bătrînul. Asta e, pomanagiule. N-ai să faci mai mult.

— Trebuia să-mi pută șmecheria voastră de la început, strigă Porta. Nu poți să joci corect cu bandiți ca voi! Ascultă bine, borîtură scîrboasî, spun patruzeci și șase.

Bauer izbucni în rîs:

— Micuțul meu Porta, dacă ai îndrăzneala să treci de patruzeci și opt, te cîrpesc peste bot!

— Tacă-ți fleanca, unu! *Secundo*, încă n-ai văzut nimic, slinosule. Poftim: patruzeci și nouă!

Un strigăt se auzi de afară:

— Alarmă!... urlă cineva. Alarmă... Alarmă!...

Șuieratul sirenei izbucni, pe rînd, mai intens și mai slab. Porta, înghițindu-și ultimele înjurături, aruncă pe jos cărțile.

— Ah! gunoierii. Să întrerupă cea mai frumoasă partidă din ultima vreme!...

Îmbrînci un recrut care împietrise:

— Mișcă-te, mămăligă! Vin avioanele. La adăpost, și în viteză!

Cu gura căscată, recruții îl priveau răcnind.

— Este un atac aerian? întrebă timid unul dintre ei.

— Crezi poate că-i un bal, sărman idiot! Nu fii trist! Este doar un joc în care crăpi în văzduh! Parșivenie de război... Nu poți să-ți duci traiul liniștit...

Dezordinea era la apogeu. Toți se ciocneau mergînd de colo-colo, se goleau dulapurile, bocancii grei răpăiau pe scări. Tinerii, care încă nu aveau obișnuința alarmelor, se trîntiră pe ciment cu roțile-n sus, înnebuniți de frică din cauza sirenelor și călcați în picioare de camarazii lor care știau ce-i așteaptă. Peste cîteva minute ploaia de bombe avea să brăzdeze noaptea de smoală.

— Compania a 3-a, înainte!

— Plutonul 4, adunarea!

Vocea calmă a Bătrînului răsuna în întunericul pe care puteai să-l tai cu cuțitul. Huruitul escadrilei se apropie. Tunurile bateriilor flak începură să latre. Deodată o lumină albă, orbitoare, sfîșie noaptea. O lumină strălucitoare care rămase suspendată, pe cer ca un brad de Crăciun. Era o rachetă luminoasă; în cîteva clipe urmară bombele.

— Compania a 3-a, în adăpost! ordonă glasul profund al lui Edels, plutonierul major.

Cei două sute de oameni ai companiei se rostogoliră în tranșeele-adăpost, în spatele valului de pămînt. Nici unul nu voia să coboare în beciuri, toți preferam cerul deschis unor capcane de șoareci.

Brusc, infernul se dezlănțui.

Se auzeau urlete printre mugetele monstruoase ale exploziilor. Sub covorul de bombe orașul devenise sîngeriu și incendiul extraordinar lumina pînă în tranșeele noastre. Lumea părea să se surpe sub ochii noștri, în timp ce torpile și bombe incendiare cădeau ca ploaia asupra orașului condamnat. Ce cuvinte ar putea descrie această noapte îngrozitoare? Fosforul curgea în valuri, acoperind totul cu flăcări. Pietrele, asfaltul, oamenii, arborii, chiar și sticla, toate ardeau.

Alte bombe explodară, alimentînd fluviul de foc. Nu era alb, ca cel din furnale, ci purpuriu ca sîngele! Ascultați... Auziți-l pe Diavol cum rîde în acest infern ce-l întrece pe al său... Alți brazi de Crăciun apărură, orbitori, în noapte. Bombardamentul se înteți, teroarea înghiți orașul, covor pe care dansul unui animal fantastic semănă moartea. Oamenii, ca viermii, căutau crăpăturile, cele mai mici fisuri pentru a-și salva viețile. Dar sub lumina strălucitoare mai puteau doar să-și spună ultima rugăciune, căci urmau să moară sfîșiați, striviți, arși în acest creuzet monstruos. Se agățau cu disperare de această viață pe care o iubeau în ciuda războiului, a foamei, a privațiunilor, în ciuda terorii.

Ridicola baterie flak din cazarmă lătră dezordonat spre bombardierele invizibile. Regulamentul ordona să tragi, deci trăgeau, siguri fiind de un singur lucru: nici o fortăreață zburătoare n-avea să fie măcar zgîriată.

Am auzit, nu de prea departe, un strigăt strident, neîntrerupt și o voce care plîngea, chemînd un infirmier. Cîteva bombe loviseră unul dintre blocurile cazarmei.

— Trebuie să fie morți acolo, înăuntru! murmură Pluto, care se lungise pe fundul tranșeei, cu casca pe ochi. Sper să fie scîrboșii de naziști.

— Nu-mi vine să cred că un așa oraș poate să ardă! îl întrerupse Müller, care se ridică și aruncă o privire oceanului de flăcări. Doamne, ce-o putea să ardă în halul ăsta?

— Femei grase și slabe, bărbați costelivi și butoaie de bere, copii și golani, fete frumoase, spuse Stege ștergîndu-și fruntea asudată. O adunătură, ce mai!

— Da, copii, o să mergem să-i rîcîim de pe ziduri, spuse grav Bătrînul, aprinzîndu-și vechea pipă cu capac. Muncă scîrboasă! Nu-mi place că văd puști pe jumătate arși.

— Nu te-ntreabă nimeni dacă-ți place. Nici pe noi, spuse Stege. O să facem pe măcelarii, asta-i tot.

— Asta și sîntem! rînji Pluto. Un abator afurisit, tîrfa asta de armată. Și la ce bun? La naiba, ca să înveți meseria. O ucenicie ca oricare alta.

Se ridică, își scoase boneta și se înclină în fața camarazilor întinși pe taluz.

— Joseph Porta, soldat de rangul întîi, din mila Domnului măcelar în armata lui Hitler, casap de profesie, incendiator și aducător de moarte.

În aceeași clipă un nou brad luminos se înălță strălucitor nu departe de noi.

— O nouă serie pentru infern! strigă Porta, lăsîndu-se să cadă în tranșee. În numele lui Isus, *amin*!

Pe durata a fix trei ore, fără nici un minut de pauză, bombele loviră pămîntul, căzînd din cerul de catifea. Încărcăturile de fosfor explodau, împroșcînd străzile și casele cu un clipocit sinistru, ploaie infernală, dans macabru al morții și al suferinței.

Bateria flak tăcuse de mult. Fără îndoială, vînătorii noștri erau și ei în aer, dar uriașele bombardiere nu păreau jenate. Imensul val de foc acoperise orașul de la nord la sud și de la est la vest. Gara ardea într-o încîlcitură de vagoane, și de șine răsucite de mîna unui uriaș. Spitale și azile se surpau într-un uragan de flăcări și sfărîmături, fosforul devora în paturile lor bolnavi urlînd, care nu putuseră fugi. Cei amputați încercau să se ridice pentru a scăpa de văpaia care înghițea avidă ferestrele și ușile. Culoarele lungi deveniseră coșuri cu tirajul foarte bun.

Zidurile ignifuge, în spatele cărora oamenii gîfîiau înainte de a muri sufocați, crăpau ca sticla sub tonele de exploziv. O miasmă de carne arsă ajunsese pînă în tranșeea noastră și, între explozii, auzeam țipetele muribunzilor.

— Este mai îngrozitor decît tot ceea ce am văzut! spuse Bătrînul. Dacă scăpăm, o să rămînem într-o ureche. O să cer să plec din nou în linia întîi. Acolo, cel puțin nu sînt femei și copii de pus la frigare. Le doresc porcilor care au inventat astea să moară într-o baie de fosfor.

— Așteaptă ziua cea mare, șuieră Porta. O să-i poți pîrli atunci șoriciul lui Hermann! El a suflat englezilor șmecheria pe care ne-o trîntesc acum!

Într-un tîrziu, se auzi încetarea alarmei. Fluierele și ordinele răsunară în cazarma luminată de incendiu. Ne înghesuirăm spre camioane. Porta se cățără ca o pisică, motorul hîrîi, și, fără a mai aștepta ordine, vehiculul greu demară în trombă. Agățați de platformă, ne

înghesuiam spre cabina șoferului; un locotenent de 19 ani strigă ceva, renunță și se aruncă spre camion de unde zece brațe îl ridicară. Gîfîind, întrebă dacă diavolul în persoană se află la volan, dar nu-i răspunse nimeni. Reușeam cu greu să ne menținem în camionul care hurducăia nebunește și pe care Porta îl mîna cu viteză maximă printre craterele care găuriseră șoseaua.

Am străbătut primele străzi în flăcări, pe care tramvaie și mașini zăceau zdrobite sub surpături. Am cotit scurt pe un trotuar rămas întreg, printre copacii, rupți ca niște chibrituri. Aproape de Erichstrasse a trebuit să oprim, căci locuințele distruse de torpile blocau drumul ca un zid în fața căruia chiar și un tanc ar fi ezitat.

Am sărit din camion încercînd să ne croim drum printre ruine cu lovituri de tîrnăcop, topor și sapă. Locotenentul Halter vru să ne organizeze, dar în zadar! Nimeni nu era atent la el, Bătrînul comanda. Dînd din umeri, tînărul ofițer nu mai insistă și, luînd un tîrnăcop, îl urmă pe soldatul care avea experiența frontului și care mînuia sapa cu aceeași îndemînare ca pe o mitralieră în linia întîi.

Prin fumul acru și sufocant apăreau din toate părțile umbre îmbrăcate cu cîrpe murdare, ale căror arsuri îi mărturiseau suferințele. Femei, copii, tineri și bătrîni cu figurile împietrite, marcați de spaimă. În ochii lor se citea nebunia. Cei mai mulți aveau părul complet ars, așa că femeile nu se mai deosebeau de bărbați și mulți se înfășuraseră în saci uzi, cu speranța de a fi apărați de foc. O femeie striga înnebunită: „Criminali de război! Sînteți mulțumiți? Bărbatul meu, copiii mei... au fost arși! Să fiți blestemați... blestemați!"

Un bătrîn o cuprinse după umeri încercînd să o îndepărteze:

— Liniștește-te, Elena, este destulă suferință și așa!

Dar smulgîndu-se, ea se aruncă asupra lui Pluto, cu ghearele înainte, ca o pisică. Uriașul docher o scutură un pic, apoi o dădu la o parte, ca pe un copil. Ea se aruncă la pămînt și se izbi cu capul de asfaltul încins, scoțînd țipete nearticulate, care se pierdură în spatele nostru, în timp ce înaintam prin marea de ruine.

Un polițist, fără cască, avînd uniforma pe jumătate arsă, ne opri bîiguind:

— Casa de copii... Casa de copii...

— Ce spui? strigă Bătrînul enervat.

— Casa de copii... Casa de copii..., continuă sergentul, ca pe o litanie, pe același ton, agățîndu-se de Bătrînul.

Pluto se năpusti la el și-i trase un pumn drept în față, cel mai bun mijloc pe front pentru cei cuprinși de nebunie. Și de această dată avu succes. Tremurînd de spaimă, sergentul reuși să scoată cîteva fraze coerente.

— Casa de copii... salvați copiii... sînt închiși acolo... eu îi păzeam... ard, ard... și țipă. Țipă, căpitane! Paznicul Poël raportează... ard...

— Făceai pe tine, acu' mai merge, prost bătrîn! strigă Porta, care-l prinsese pe om și-l scutura. Mișcă-te!... Ce mai aștepți, Dumnezeule! Nu sînt căpitan, ci soldat de rangul întîi. Mișcă-te, cînd ți-am spus!

Agentul rămăsese pe loc, înțepenit. Începu apoi să alerge în jurul nostru, înnebunit. Locotenentul Halter îl agăță:

— Ai înțeles? Mișcă... arată-ne unde este, și repede! Altfel te împușcăm!

Își puse Mauserul sub nasul sergentului pe jumătate nebun, ale cărui buze tremurau ca cele ale unui iepure, în timp ce lacrimi mari i se scurgeau pe obraji. Era doar un bătrîn care, dacă n-ar fi fost război, ar fi ieșit de mult la pensie.

Pluto îl împinse cu brutalitate.

— Gata! Înainte, ucenic vrăjitor, și găsește drumul sau o să-ți găuresc dovleacul!

Paznicul se clătina și tremura, alergînd în fața coloanei, pe străzile distruse, unde dansau flăcările. Peste tot, oameni întinși la pămînt; mulți erau morți, alții muți, înnebuniți de panică, alții strigau de te furnica pe șira spinării. Într-un loc ce fusese probabil o intersecție, un copil alergă spre noi îngrozit, cu spume la gură.

— Sînt închiși în pivniță! Ajutați-mă să-i scot. Tata este soldat ca și voi, era în permisie... Lieschen și-a pierdut un braț, Henrik a fost înghițit de foc!

Ne oprirăm și Müller ciufuli părul copilului:

— Ne întoarcem imediat, îi spuse el.

Instinctul ne spunea că ne așteaptă ceva și mai grav.

În fine, în fața unui morman de cărămizi, a trebuit să ne oprim. În clipa în care ne întorsesem spre agent pentru a-l întreba, răsunară

alte explozii. Într-o clipă eram la adăpost, binecuvîntată fie experiența frontului!

— Se întoarce Tommy! strigă Porta.

Un zgomot metalic asurzitor, sfărîmături, bulgări de pămînt și pietre șuierau deasupra noastră. O răpăială căzu pe căștile noastre de oțel, dar n-o luarăm în seamă. Într-o clipă totul se opri...

— Bombe neexplodate, constată Bătrînul, ridicîndu-se.

Ne continuarăm drumul cu agentul în frunte. Cu lovituri de tîrnăcop descoperirăm un beci, un zid, apoi ajunserăm la ceva ce putuse să fie o grădină în care un nebun rupsese toți copacii. Flăcările dansau pe vreascurile rupte și pe fiarele contorsionate. Agentul întinse degetul și murmură.

— Copiii sînt jos!

— Ce mai pute! exclamă Stege. Au căzut bombe cu fosfor aici!

Bătrînul privi în jur și se îndreptă către ceea ce ar fi putut să fie scara beciului. Febrili, ne puserăm pe săpat, pe curățat, pe rîcîit, dar nu ajunserăm nicăieri. Pentru fiecare cărămidă luată cădeau alte zece, iar după un timp ne oprirăm epuizați. Müller ne spuse că cel mai bine ar fi să încercăm să luăm legătura cu cei din pivniță în cazul în care, printr-un miracol, ar mai fi rămas cineva viu. Îl privirăm pe agent, care se clătina de pe un picior pe celălalt cu o față de mort.

— Hei, *Schupo*[1]! strigă Porta. Ești sigur că-i aici? Oprește-te din bîțîit și vino-n-coa! Hei, cap sec! Mă auzi?

— Lasă-l în pace, spuse locotenentul. Nu mai poate. În orice caz, aici este o casă de copii. Scrie pe placa asta.

Urmînd sfatul lui Müller, ne apucarăm să lovim fundația casei, sperînd într-un răspuns din interior. La capătul a ceea ce ni s-a părut o eternitate, am auzit cîteva lovituri slabe. Lovirăm din nou cu un ciocan și ascultarăm cu urechile lipite de pămînt. Fără îndoială, ni se răspundea!

Apucarăm uneltele ca niște nebuni. Sudoarea curgea pe fețele noastre afumate, mîinile ne sîngerau, unghiile ni se rupeau în timp ce trăgeam bucăți din zidul cald și aspru pe care tîrnăcopul îl sfărîma.

Agentul se clătina în continuare, scoțînd sunete neinteligibile.

— Vino încoace, strămoș al poliției! strigă Pluto furios. Ajută-ne!

[1] *(germ.)* SCHUPO: Curcan, sticlete, nume peiorativ pentru polițist de stradă *(n. trad.)*

Fără nici un rezultat. Uriașul porni spre el, îl ridică așa cum ridici un copil și-l aruncă în locul în care săpam. Îl ridicarăm în picioare și cineva îi puse o lopată în mîini.

— Să scoată scîntei, camarade!

Omul începu să sape, și, încet-încet, munca păru că-i redă luciditatea. În fine, în fundul gropii pe care o săpa Bătrînul apăru o spărtură prin care se ivi mîna unui copil, alunecînd pe pietrele de care se agăța cu disperare. Bătrînul se aplecă și le spuse prin spărtură cîteva cuvinte liniștitoare. Un cor de țipete izbucni, un infern de voci de copii aduși la limita suferinței și nebuniei. Lovirăm micuța mînă ca să se retragă, dar o alta apăru imediat. Stege se întoarse:

— O să înnebunesc. Așa nu rezolvăm nimic și dacă săpăm o să strivim una dintre mîinile astea.

O femeie striga după aer. „Apă, apă!" gemea o alta.

Mereu în genunchi, Bătrînul rostea cuvinte liniștitoare. În astfel de împrejurări era un monument de răbdare și fără el ne-am fi aruncat de mult sculele și am fi fugit astupîndu-ne urechile pentru a nu-i mai auzi...

Se iveau zorile, dar nu puteau străpunge norul de fum sufocant care acoperea orașul în flăcări. Lucram cu măștile pe față, aproape sufocați în acel cuptor. Glasurile noastre erau ca glasurile unor fantome prin filtrul măștilor. Totul părea un vis, un coșmar îngrozitor.

Făcuserăm și o altă spărtură și încercasem zadarnic să-i liniștim pe disperați. Cuvinte sfîșietoare ne ajungeau în urechi, ducînd groaza la limitele ei, această groază pe care n-ajungi să o cunoști dacă n-ai trăit un bombardament. Fiecare crede că cea mai rea este căderea bombelor, dar nu-i așa: reacția oamenilor este aceea care naște un iad de neuitat.

— Tatăl nostru care ești în ceruri..., se ruga o voce tremurătoare.

Loviturile surde ale tîrnăcoapelor îi răspunseră „Șss...!" făcură exploziile. „Iartă-ne păcatele noastre..." Un amestec urlător de țărînă și foc fu aruncat în aer, tunetul se prăbuși peste noi. Bombe neexplodate? Nu, bombe incendiare cu explozie întîrziată. Ne-am lipit de zidurile de rezistență... „Vină împărăția ta pe pămînt..."

— Tacă-ți fleanca! urlă Porta turbat. Ăsta-i porcul de Satana! Lui Hitler... ăstuia i-aș băga vătraiul înroșit... dacă aș prinde ziua cea mare...

— Ajutor! Dumnezeule din Ceruri, salvează-i pe copiii noștri..., plîngea cu disperare vocea din întuneric.

— Grăbiți-vă! Salvați-ne! strigă o voce isterică și o mînă albă, îngrijită, se agăță de marginile spărturii, rupîndu-și unghiile în mortar.

— Ia-ți deștele, fetițo, mîrîi Pluto, altfel n-o să vă scoatem în veci!

Dar degetele subțiri rîcîiau cu disperare. Porta își scoase centura și lovi: sîngele izbucni, mîna se deschise și degetele lungi alunecară ca niște viermi, înghițiți de întuneric.

Alte explozii bubuiră. Strigăte și blesteme. Grinzi, pietre și moloz căzură prin ploaia de fosfor care ne înconjura. Agentul de poliție se prăbuși la pămînt, nemișcat. Pluto îi împinse capul cu vîrful bocancului:

— Pe jumătate mort, spuse el, dar ce să-i faci? Imposibil pentru un moș să reziste la mizeriile pe care ni le fac englezii.

Locotenentul Halter se strîmbă:

— Sînt sigur că credea cu sfințenie în victoria Germaniei naziste și că n-avea milă pentru arestați... N-ai decît să-l lași acolo!

— Rahat pentru sticlete, fu comentariul lui Porta.

Și ne-am apucat iarăși să săpăm.

Dintr-o dată, o explozie de-o asemenea violență încît depășea tot ceea ce auzisem zgudui pămîntul sub picioarele noastre. O alta îi urmă imediat. Ne aruncarăm spre orice ni se părea un adăpost, făcîndu-ne una cu pămîntul. Nu erau alte bombe cu explozie întîrziată, ci începutul unui nou atac.

Bombele incendiare făceau să izbucnească jerbe de foc de cincisprezece metri înălțime: fosforul curgea pe ziduri ca ploaia. Totul șuiera și se învolbura în jurul nostru într-un uragan de flăcări și explozii. O torpilă de mare calibru volatiliză într-o clipă casa și conținutul ei.

Porta era întins lîngă mine și-mi făcea cu ochiul prin vizorul măștii pentru a-mi ridica moralul. Masca păru că mi se umple cu vapori clocotiți. Îmi strivea tîmplele... mă sufocam, groaza mă strîngea de gît. „O să-mi pierd mințile...”, aceste cuvinte îmi veniră în minte și mă făcură să mă ridic pe jumătate. Trebuia să fug, oriunde, numai să fug...

Porta sări pe mine ca un uliu. O lovitură de picior mă trînti din nou în groapă. Mă lovi o dată și încă o dată, cu ochii răi în spatele sticlei groase. Strigam... urlam... apoi s-a sfîrșit. Cît timp durase? O oră... o zi?

Nu, cincisprezece minute. În tot acest timp sute de oameni fuseseră uciși, iar eu, un soldat tanchist, îmi pierdusem mințile de spaimă... Am scăpat cu botul pocnit, cu un dinte rupt și un ochi vînăt și cu toți nervii la pămînt, gata să urlu.

Orașul devenise un cuptor incandescent, în care torțe vii fugeau țipînd printre ruinele care ardeau cu izbucniri albastre. Se clătinau, se rostogoleau și cădeau, se ridicau și se roteau ca un titirez aruncat de un copil năuc. Se zbăteau, strigau și urlau cum doar oamenii și caii pot să o facă în fața morții. Într-o clipă un întreg crater de torpilă fu umplut pînă la gură cu aceste ființe în flăcări: femei, bărbați, bătrîni, dansînd același dans macabru într-o aură orbitoare.

Erau oameni care arzînd deveneau în întregime albi, alții roșii, cîțiva roz, în timp ce mulți se topeau în flăcări albastre și aurii. Uneori se ghemuiau și se carbonizau, alteori alergau în cerc sau cu spatele, pentru a sfîrși în volburi de flăcări, sau a se tîrî ca șerpii înainte de a se zbîrci ca niște mumii negre.

Bătrînul, care vedea pentru prima dată așa ceva, se transformă într-un nebun furios. El, tot timpul atît de liniștit, se puse pe strigat:

— Trageți, trageți odată, pentru numele lui Dumnezeu!

Apoi își ascunse capul între mîini. Locotenentul Halter începu să plîngă; își smulse revolverul și-l aruncă Bătrînului.

— Omoară-i tu, eu nu pot!

Porta și Pluto, tăcuți, își scoaseră mauserele: gloanțele porniră spre sărmanele torțe vii, obiecte de tortură și groază.

Am văzut copii, atinși de tirul precis, mișcîndu-și puțin picioarele, zgîrîind pămîntul cu degetele, apoi împietrind și arzînd pe loc. Vi se pare oribil? Chiar așa și era, într-adevăr. Dar mai bine glonțul unui revolver de mare calibru decît martiriul prin foc. Nici unul n-ar fi putut fi salvat; chiar dacă ar fi fost acolo toți pompierii din lume.

Din beciul casei de copii se ridică un singur țipăt izbucnit din sute de piepturi. Un țipăt de copii și de femei care urca asemenea unei furtuni spre Cer. Dar nu cred că Dumnezeu l-a auzit. Acest țipăt, această nesfîrșită suferință, era acela al inocenților, al celor care n-aveau nici o vină în acest război infam, cum nimeni nu mai văzuse. Dumnezeu n-a mai răbdat să-i lase pe pămînt. Pe puțini i-am putut scoate și dintre ei aproape toți au murit în scurt timp, în brațele noastre.

În mai multe rînduri, Pluto, Müller și Stege coborîră în beci, dar nu scosesem nici jumătate din copii cînd beciul s-a surpat. Pluto se trezi prins între două blocuri de piatră și a avut un noroc extraordinar că nu a rămas acolo! L-am salvat cu ajutorul unor bare de fier folosite ca pîrghii.

Ajunși la capătul puterilor, ne-am aruncat pe pămîntul cutremurat. Ne-am smuls măștile de gaz, dar duhoarea era atît de grețoasă, încît n-am rezistat. O putoare dulceagă de cadavru, amestecată cu miasma acră a cărnii arse se împletea cu mirosul sîngelui cald. Dacă Dante ar fi știut ce înseamnă un bombardament aerian, infernul său ar fi arătat de o mie de ori mai rău. Setea ne uscase gurile, ochii ne ardeau.

Țiglele se învîrteau prin aer ca tăciunii, grinzi în flăcări zburau ca frunzele toamnei pe străzile în ruine. Ghemuiți, aproape alergînd, ne-am strecurat prin această mare de flăcări. Înfiptă în pămînt, o uriașă bombă neexplodată ne bara drumul, dar o depășirăm mergînd pe vîrfuri, fără să-i dăm atenție. Fusese o vreme în care s-ar fi evacuat zona pe o rază de un kilometru în jurul mașinăriei ucigașe!

O rafală de vînt, născută din incendii, ne mătură în plină stradă. Acționa ca un aspirator uriaș; îi ținurăm piept, bălăcindu-ne în resturile trupurilor sfîșiate, alunecînd pe cărnurile care semănau cu o piftie însîngerată.

Un om în uniformă cenușie sosi alergînd. Brasarda în roșu și negru, cu crucea încîrligată, strălucea ca o bătaie de joc în lumina flăcărilor. Porta își ridică brațul.

— Nu, nu pe el! strigă locotenentul Halter.

Mîna sa tremurîndă zvîcni spre Porta. Înjurînd, uriașul lovi cu securea în pieptul nazistului, în aceeași clipă în care lopata lui Bauer îl izbi în creștet, despicîndu-i țeasta în două părți egale, care-i căzură pe umeri.

— Te simți mai bine! rînji Porta.

Culcați, cîțiva oameni se chinuiau arzînd. Șinele de tramvai, încălzite la roșu, se înălțau grotești din asfalt. Mai încolo umbre negre se aruncau înnebunite din casele în flăcări și atingeau pămîntul cu un zgomot înăbușit.

Îi văzurăm apoi pe unii tîrîndu-se, trăgîndu-și după ei picioarele

rupte. Bărbații își abandonau femeile și copiii. Oamenii deveniseră animale pentru care un singur lucru conta: să fugă... să-și scape pielea!

Întîlnirăm camarazi din cazarmă care încercau, asemenea nouă, să facă imposibilul pentru a-i scăpa pe acești nefericiți din iad. Multe grupuri erau formate din ofițeri conduși de un subofițer cu experiența frontului sau de un soldat de rangul întîi, căci aici nu gradele contau, era nevoie de experiență și de nervi de oțel.

Săpam, ciocăneam, spărgeam; trebuia să pătrundem în pivnițe și în adăposturi surpate, locuri încinse și duhnind, unde întîlneam scene de groază.

Într-un loc găsirăm peste cinci sute de ființe omenești într-un bunker de beton. Erau aliniați cuminți unul lîngă altul, așezați sau lungiți, fără nici o zgîrietură; oxidul de carbon îi ucisese, metodă ce ușurează foarte mult moartea în caz de bombardamente. Într-o altă pivniță, dimpotrivă, masa de oameni ghemuiți forma un zid, ca o pastă de mici uitată în tigaie și prăjită la un loc.

Plînsete, lacrimi, strigăte după ajutor... mame disperate chemîndu-și copiii zdrobiți, arși, tîrîți de uraganul de foc, erau luate de salvatori, apoi lăsate pe străzi unde rătăceau îngrozite. Un mic număr s-au regăsit, dar cei mai mulți nu s-au revăzut în veci. Copiii dispăruseră în vîrtejul uriaș de nefericiți, în coloana de fugari care ducea cu ea totul în lungul drumului.

Furioso

Morți, nimic altceva decît morți.

Copii, părinți, prieteni, cunoștințe, iubiți, dușmani...

Un lung șir de sicrie umplute cu cadavre din care flăcările au făcut mici mumii.

Zi după zi am adus cadavre. Era munca noastră, comandoul de gropari.

La primul semnal al alarmei, toți au făcut ultimii lor pași spre beciuri. Au rămas acolo, murind de frică, pînă cînd fluviul de fosfor i-a înghițit.

Cei care nu știu ce înseamnă să plîngi pot să vină să învețe alături de noi, aducătorii de moarte, comandoul de blindate, în preajma acestor morminte.

Bineînțeles, un regiment disciplinar este făcut pentru ispășirea celor mai grele păcate, fie în garnizoană, fie pe front. Revenisem de pe frontul de est. Trebuia să învățam să luptăm cu noul model de blindate pentru a fi din nou trimiși la măcelăreală. Trecusem prin lagăre de concentrare, prin închisori, prin tabere de reeducare și prin alte instituții de tortură ale celui de-al treilea Reich. Dar, printre noi, doar Pluto și Bauer erau de drept comun.

Pluto, marele docher din Hamburg (în civilie Gustav Eicken), fusese condamnat pentru furtul unui camion cu făină. Nega întotdeauna că este adevărat, dar pînă și noi prietenii lui, eram convinși că șmanglise făina. Bauer căpătase cinci ani de muncă forțată pentru vînzarea unui porc și a cîtorva ouă pe piața neagră.

Bătrînul (subofițerul Willy Beier), șeful nostru, era cel mai în vîrstă, însurat, doi copii, tîmplar de meserie. Convingerile politice îi oferiseră un an și jumătate de lagăr de unde, în continuare „irecuperabil

politic", ajunsese în Regimentul 27 disciplinar. Joseph Porta, soldat de rangul întîi, înalt, slab și de o lene incomparabilă, nu uita niciodată să spună că este comunist. Un steag roșu pus pe clopotnița bisericii îl adusese aici. Era un berlinez de o veselie și o nerușinare inimaginabilă.

Hugo Stege era student și fusese arestat în timpul unei demonstrații. Trei ani la Orianenburg și Torgau înainte de a ajunge în găunosul 27. Müller, sfîntul nostru, nu voise să-și renege credința. Purta bentița mov a studenților teologi și asta îl costase patru ani la Gröss Rosen, de unde fusese grațiat pentru a fi trimis să moară alături de noi. Cît despre mine, eu dezertasem. Trecerea prin lagărul Lengries fusese scurtă, dar violentă, pentru a sfîrșit în acest regiment al morții.

După bombardament fusesem separați în comandouri de curățitori și comandouri de gropari. Știți ce vrea să zică asta, să îngropi cadavre zdrobite după un atac aerian? Ai de ce să verși de scîrbă.

Timp de cinci zile, ajutați de prizonieri ruși, adunasem cadavrele și acum, în cimitir, le puneam unul lîngă altul în uriașe gropi comune, încercînd să identificăm ceea ce mai putea fi identificat. Fără speranță. Focul își făcuse admirabil treaba. Aproape toate hîrtiile dispăruseră, arse sau furate de jefuitorii de cadavre care mișunau printre ruine. Dacă aceste hiene cu față de om erau prinse, erau împușcate pe loc, ca niște cîini turbați. Ciudat, nu doar scursorile făceau așa ceva.

Într-o seară tîrzie am prins două femei pe care Bătrînul le remarcase primul. Pentru a fi siguri ne-am ascuns și le-am privit cum treceau printre ziduri și se opreau deasupra cadavrelor în descompunere. Cu o dexteritate de hoț controlau hainele și una dintre ele adunase deja treizeci și una de ceasuri și o duzină de bijuterii, fără să mai vorbim de bancnote. Aveau și un cuțit cu care tăiau degetele cu inele. Dovada era acolo, nimic de zis. Le-am împins cu paturile armelor spre un perete ars și am descărcat un încărcător de pistol-mitralieră în ele. Liniștitul Müller a tras. Bauer le împinse cu piciorul ca să fie sigur că sînt moarte.

— Tîrfe scîrboase! scuipă Porta. Probabil membre de partid. Gunoaiele astea strîngeau totul...

Porta era jos în groapă, cu Pluto. Noi ceilalți le dădeam trupurile pe care le descărcăm din căruțe. Mîini și picioare atîrnau peste margini, bărbați, femei, copii, nu conta, de-a valma. O căpățînă se legăna lovindu-se de roată, cu gura deschisă, arătîndu-și într-un rînjet dinții lucioși.

Bătrînul și Halter îi notau pe cartonașe galbene și roșii pe cei care îi putusem identifica, ceilalți erau numărați ca sacii: atîtea fete, atîția băieți. Aveam, pentru această muncă, rachiu la discreție, și goleam rapid sticlele ascunse în spatele unui mormînt vechi. Nici unul n-ar fi rezistat treaz.

Un creier de prusac metodic indicase să fie puși împreună morții din aceeași pivniță. Deci primeam din timp în timp căzi pline cu o pastă carbonizată care fusese alcătuită din ființe umane. Deasupra o fișă indica numărul celor din adăpost. Cincizeci de oameni stropiți cu fosfor de-abia umpleau o cadă normală.

Un gogeamite prizonier rus, care ne ajuta, plîngea fără să se poată opri. Numărul copiilor îl emoționa. Îi așeza cu blîndețe în mormînt, murmurînd:

— *Salkii prastaludina, malenkii prastaludina*[1]!

Dacă vedea punîndu-se adulți peste copii, devenea aproape nebun, așa că-l lăsam să facă ce vrea. Deși bea enorm, părea calm; aranja cu precauție membrele micuțe, pieptăna părul ciufulit și, din zori la asfințit, făcea singur această treabă înspăimîntătoare.

Bătrînul vedea în această liniște aparentă semnele care preced nebunia.

Din fericire, îl aveam pe Porta. Pe durata acestei corvoade, umorul său drăcesc ajungea să ne distragă atenția și, cînd un braț s-a desprins de corp, i-a strigat, cu un hohot de bețiv, lui Pluto care stătea cu el în mînă, uimit:

— Ce frumusețe de labă! trase un gît de rachiu. Pune-i-l la îndemînă ca să-l aibă acolo unde-i așteptat, vreau să zic în cer sau în iad.

Lăsă sticla lîngă piatra de mormînt căzută pe care se mai putea citi: „Odihnească-se în pace”.

— Asta nu se referă la o sticlă de rachiu! chicoti el.

Deasupra fiecărui strat de cadavre aruncam un strat subțire de pămînt, apoi așezam un nou strat. Cum nu aveam prea mult loc, le tasam, călcîndu-le în picioare; deodată m-am trezit înotînd în cadavre. Porta zbiera în groapă:

— Ce scîrbos! Mai rău decît tine, Pluto, cînd te-ai umflat cu fasole, nimic de zis!

---

[1] *(rus.)* Săracii oameni simpli, micuții oameni simpli! *(n. trad.)*

Cînd o groapă era plină, scriam numărul corpurilor pe o hîrtie prinsă de un par, în ajutorul celor care, mai tîrziu, urmau să așeze o placă sau o cruce.

Patru sute și cincizeci de necunoscuți, șapte sute de necunoscuți, o sută și optzeci de necunoscuți... Întotdeauna un număr par de dragul ordinii. Birocrația prusacă era în drepturile ei.

Pe măsură ce treceau zilele era și mai rău. Soseau cadavre pe jumătate devorate de cîini și de șobolani. Corpuri putrezite care ți se scurgeau printre degete: ne vărsam și sufletul din noi, dar trebuia să continuăm. Chiar și Porta își pierdu moralul și rămase tăcut. Spiritele se înfierbîntaseră, ne certam pentru nimic.

O femeie pe jumătate goală, cu picioarele grotesc răsucite sub ea, pe care Porta a vrut să le îndrepte, a fost picătura care a vărsat paharul.

— Las-o așa! spuse Pluto. Ce-ți pasă cum stă? Nici măcar n-o cunoști.

Porta se apropie cu pași de bețiv de docher, acoperit ca noi toți de o mîzgă verzuie.

— Chiar și un golan ca tine ar trebui să-nțeleagă că nu putem lăsa o fată în poziția asta și fără chiloți, în aceeași groapă cu bărbații... Dacă există lumea cealaltă, eu Joseph Porta, nu-mi iau responsabilitatea unui viol... Pe toți dracii!

Își dădu capul pe spate, ridică sticla și lăsă rachiul să-i curgă pe gît. Rîgîi apoi de cîteva ori violent, și scuipă pe un morman de cadavre.

— Pe naiba, destul, Porta! urlă locotenentul Halter, dînd cu pumnul în masa pe care scria. Ajunge, pentru Dumnezeu!

— La ordinele dumneavoastră, locotenente. Joseph Porta, gropar, cioclu sau căcănar, este la ordinele dumneavoastră, dar asta, nu schimbă lucrurile cu nimic! Voi s-o vedeți și spuneți dacă-i posibil s-o-ngropăm așa!

— Pentru ultima dată, destul! răcni Halter. Soldat Porta, îți ordon să taci!

— Nici vorbă! Vezi-ți d-ale tale, eu d-ale mele. Să mi te adresezi cu domnule pînă una alta!

Furios, locotenentul sări printre cadavre și se apucă să-l bumbăcească pe Porta. Se bătură ca două brute. Reveniți din surpriză, Pluto

și Bauer opriră bătaia, doborîndu-i pe fiecare cu cîte un pumn. Porta și Halter se rostogoliră în noroiul dezgustător, de unde îi traserăm, și sfîrșiră prin a-și recăpăta cunoștința.

Privind chiorîș se ridicară și traseră, sub supraveghere, un gît zdravăn de alcool. Cum Porta se întorcea în groapă, locotenentul îi întinse mîna:

— Iartă-mă, camarade. Nervii, dar ai mers prea departe! Să uităm!

— Bine, bine, locotenente... Porta nu-i ranchiunos, dar unde ai învățat să dai așa? Mai știu doar pe unul, colonelul Hinka. Dar din cauza porcului de Pluto, data viitoare ne va căsăpi. Ne va călca-n picioare.

Eram din ce în ce mai beți. De mai multe ori, cîte unul dintre noi căzu în groapă însoțit de hohote de rîs și de acuze față de morți.

— Uite! strigă Porta de răsună cimitirul, uite o putoare cu condicuță... Dumnezeule! Dar o cunosc!...

Izbucni în rîs, și aruncă o fișă galbenă locotenentului Halter.

— Este Gertrude... Bunule Dumnezeu! Cea din Wilhelmstrasse... rahat! Și ea! Nu-s opt zile de cînd ne-am întîlnit și iat-o aici.

Porta se aplecă și o examină curios pe Gertrude moartă. Cu competența unui expert, preciză:

— O torpilă. Se vede imediat: i-au plesnit plămînii. În rest n-are nimic. Cînd te gîndești... Cea mai bună tîrfă pe care am cunoscut-o... Merita douăzeci de mărci!

Ne aplecarăm curioși peste amanta lui Porta. Fu apoi rîndul unui bărbat elegant.

Stege pufni în rîs:

— Un client pentru Gertrude!

— Mai bun decît un golan ca mine, ai, Gertrude? rîse Porta. Dacă ți-aș fi spus acum opt zile c-o să te-ngrop lîngă un domn așa frumos! Vezi, totul se sfîrșește cu bine!

Locotenentul aruncă o privire spre șirul lung de vehicule care aduceau, fără încetare, noi cadavre.

— La naiba! Încă nu s-a sfîrșit? strigă la adjutantul care conducea coloana. Mai sînt totuși și alte plutoane în afară de noi!

— Da, domnule locotenent. Dar se pare că sînt o mulțime de cadavre, iar mai multe plutoane s-au sonat.

Halter înjură și continuă să-și facă listele.

Zi după zi, făceam pe groparii. Eram beți morți, glumele noastre ajunseseră la ultima limită a obscenității, iar faptul că eram încă în stare ne deschidea o portiță de scăpare în fața nebuniei, căci dacă am fi stat să ne gîndim...

Pentru sfîrșit, ne-au pus să coborîm în beciuri, de unde renunțaseră să mai scoată cadavrele. Iar noi, oamenii morții, în uniformele negre ale diviziei de blindate, cu însemnele cu cap de mort, am fost puși să curățăm resturile cu aruncătorul de flăcări. Sarcină înspăimîntătoare, care-i gonea din fața noastră pe supraviețuitorii îngroziți.

Flăcările lungi carbonizau cadavrele, transformîndu-le în cenușă. Pe urmă dinamita exploda și, într-un nor gros de praf, resturile casei în care locuiseră atîtea generații se surpau.

Presa oficială se mulțumi să descrie în puține cuvinte aceste viziuni de infern: „Mai multe orașe din nordul Germaniei, printre care Köln și Hanovra, au suferit atacuri inamice. Riposta noastră nu va întîrzia. Deja numeroase bombardiere au fost doborîte de ALA și de vînători.”

Un foc de armă în noapte

Un soldat are arme pentru a le folosi. Așa spune regulamentul.

Iar un soldat trebuie să respecte regulamentul.

De altfel, cei mai buni fac ca el să fie aplicat.

Aceasta era eterna litanie a locotenent-colonelului von Weisshagen, care adora regulamentul.

Dar care totuși a considerat dezagreabil să-i fie găurită cascheta de un glonț bine ochit.

În noaptea aceea, cazarma a fost în sărbătoare.

Vreme de opt zile cursese pe noi sudoarea și sîngele la instrucția cu noile tancuri, pe acel teren mizerabil de la Sennelager. În mod sigur cel mai urît dintre cîmpurile de manevră germane. Se spunea frecvent, în armată, că Sennelager, lîngă Paderbonn, nu putuse fi inventat decît de un demon pentru a mări suferințele oamenilor. Și probabil că era adevărat, căci ai fi putut căuta mult și bine înainte de a găsi un amestec mai sumbru de nisipuri, mlaștină, crînguri de mărăciniș, toate mai triste și mai singuratice decît deșertul Gobi.

Sennelager fusese deja blestemat de toți cei din armata imperială care trecuseră pe acolo înainte de a cădea în '914. În timpul inflației o sută de mii de voluntari ai celui de-al doilea Reich au ajuns să regrete meseria de șomer la vederea acestui peisaj. Iar noi, sclavii—soldați ai celui de-al treilea Reich, îl blestemam mai mult decît toți ceilalți laolaltă. Căci toți subofițerii Imperiului nu puteau fi decît niște copii față de sadicii armatei pe care îi aveam noi acum drept comandanți.

Tot la Sennelager erau executați și foarte numeroșii oameni condamnați de Consiliul de Război al Comandamentului superior al Rinului. Dar, cum spunea Bătrînul, moartea, în acest loc îngrozitor, nu putea să aibă decît chipul mîntuirii.

Pe scurt, la întoarcerea în cazarmă, Pluto și cu mine am fost desemnați să facem de gardă la arest, cu căști și pușcoace, în timp ce camarazii mai norocoși plecau în oraș să-și înece în bere mizeriile de pe cîmpul de instrucție.

Porta trecu legănîndu-se prin fața noastră, rîzînd cu gura pînă la urechi de puteai să-i vezi cei trei dinți rătăciți prin ea. Armata, bineînțeles, îi făcuse cadou o proteză, dar el o ținea în buzunar, bine învelită în cîrpe cu care își curăța arma înainte de raport. Pentru masă, despacheta totul cu grijă și punea cele două părți ale protezei de o parte și de alta a farfuriei; după ce-și halea porția și tot ce mai putea să adune, își curăța proteza cu cîrpa, o reîmpacheta conștiincios și punea totul în buzunar.

— Grăbește-te să lași poarta deschisă cînd se-ntoarce taica, strigă el, căci de-abia aștept să dorm pe țambal la setea-n gît pe care o am!... Pe curînd, gașcă de lichele, și aveți grijă să nu-și ia picioarele la spinare cazarma voastră împuțită de prusaci.

— Ce chiulangiu! mîrîi Pluto. O să se facă criță, iar noi trebuie să ne distrăm cu niște amărîți de recruți. Nici măcar nu poți să faci cu ei o carte!

Stăteam la cantină în fața supei de urzici, eterna *Eintopf* de care eram sătui, dar care-ți înșela foamea. Într-un colț, cîțiva recruți se umflau în pene din cauza uniformei pe care o purtau. Sărmanii! O să-și dea duhul în curînd într-o companie de marș, ca să nu mai vorbim de front.

Sergentul Paust era și el acolo, împreună cu cîțiva subofițeri, și sorbea lacom, bolborosind în halbă. Cînd ne descoperi echipați în fața gamelelor, rînji:

— Ei, golanilor! E bine în gardă? Mulțumiți-i lui mandea. M-am gîndit c-aveți nevoie de odihnă... Fiți mulțumiți că n-o să fiți mahmuri mîine.

Nici un răspuns de la noi. Sprijinindu-se cu pumnii strînși pe masă, sergentul se ridică pe jumătate și-și apropie de noi botul prusac.

— Să aud răspunsul, hai! Regulamentul ordonă că subordonații trebuie să răspundă superiorilor. Nu sîntem pe front aici... Sîntem civilizați! Băgați-vă asta-n cap!

Ne îndreptarăm leneși și răspunserăm:

— Da, sergent, sîntem mulțumiți să facem de gardă!

— Aveți tîrtița grea, porcilor! Vă vindec eu la instrucție mai repede decît credeți. Dădu din mînă a lehamite: Repaus, stați jos!

Îi șoptii lui Pluto:

— Rahatul ăsta face mai multe fițe ca un ta-major!

Pluto rînji:

— Adevăratele bestii, tablagii ăștia de la regimentală! În ce hazna ne scăldăm! Mă sufoc, hai s-o-ntindem!

Cum ajunserăm în fața ușii, Paust urlă:

— Hei, voi! Eroi obosiți, nu știți că-n regulament scrie să-ți saluți superiorii? Nu facem nici un rabat aici! Cine v-a trimis pe capul meu?

Tremurînd de furie ne-am oprit, am pocnit din călcîie și vocea insolentă a lui Pluto răsună:

— Soldat Eicken și soldat Hassel cer permisiunea de a părăsi încăperea pentru a se prezenta la postul de gardă!

Cu un gest grațios, Paust își ridică halba spre bot:

— Rupeți rîndurile!

Afară, Pluto înjură din toate puterile, turbat. Termină cu o bășină dirijată spre ușa închisă a cantinei.

— O să spunem în curînd „Trăiască frontul!”, bătrîne, căci dacă mai zăcem pe aici îl fac bucățele pe Paust.

Tolăniți în corpul de gardă, am început să răsfoim revistele porno pe care ni le recomandase Porta.

— Ia privește bucile astea, zîmbi Pluto, arătîndu-mi fotografia unei femei. Dacă aș găsi o tîrfă ca asta! Aș sta doar cu ștanga sus!

— Mersi. Nu-i genul meu. Mie-mi plac mignonele. Uite, îmi place mai mult asta. Una ca ea la fiecare șase luni și aș putea să trec prin războiul de treizeci de ani.

Comandantul gărzii, subofițerul Reinhardt, se uită cu gura căscată la revistele noastre.

— Dumnezeule! Unde le-ați găsit?

— Unde crezi! hohoti Pluto. Se dau la biserică. Portăreasa are un teanc sub Biblie.

— Nu fi insolent! urlă Reinhardt în fața veseliei noastre.

Dar își descreți fruntea rapid. Îl apucară căldurile răsfoind revistele pline de poziții exotice. L-ar fi lăsat cu gura căscată chiar și pe Van de Velde, dacă ar fi descoperit biblioteca portabilă a lui Porta.

— Dumnezeule! mîrîi Reinhardt, nu pot să aștept terminarea gărzii ca să mă duc la femei. O vezi pe-asta de aici, cu trei tipi? Nu-i explodează fundul ca o bombă? Nu-ți vine să crezi! Trebuie să-ncerc mîine cu Grete.

— Fîs! spuse Pluto condescendent, asta nu-i nimic. Uită-te mai bine aici, băiete! O făceam la paisprezece ani, poți să mă crezi!

Pe mutra de țăran a lui Reinhardt apăru o uimire tîmpă. Îl privea încremenit pe uriașul hamburghez.

— La paișpe ani! Glumești! Cînd ai făcut-o prima dată?

— La opt ani și jumătate. Și cu o femeie măritată. Ca bacșiș că i-am cărat o duzină de ouă. Ajunsesem să o fac de trei ori pe zi, atît de mult îmi plăcea! Mai tîrziu, timp de doi ani, am fost asociatul patronului unui bordel. Poți să mă crezi, nimic nu-i mai bun ca o tîrfă bine antrenată. Chiar dacă sînt femei măritate, sătule de soți. Sînt și mai și! Ca să nu vorbim că te scutură ca o capră care a băut rachiu.

— Taci! urlă Reinhardt. Tot uitîndu-mă la astea, nu mai rezist. Dacă domnul are atîta experiență, înseamnă că poți să-mi agăți una ca asta!

— Nu-i imposibil, dar serviciu contra serviciu: zece batoane de opiu și o sticlă de alcool franțuzesc. Nu poșircă nemțească.

— Merge, spuse Reinhardt. Dar dacă-ți bați joc de mine, îți stîlcesc mutra!

— Bine, dacă n-ai încredere, spune-o. Și descurcă-te singur, răspunse Pluto indiferent, ca și cum opiumul și băutura nu l-ar fi pus pe jăratec.

Continuă să răsfoiască, nepăsător, paginile revistei pornografice. Reinhardt se învîrti ca o fiară în cușcă, răsturnă cazarmamentul unui recrut și-l notă pentru indisciplină în timpul serviciului de gardă. Veni într-un sfîrșit și ne cuprinse amical pe după umeri.

— S-a făcut, băieți. Fără nici o supărare. Devii suspicios în cazarma asta împuțită. O haită de pungași puși pe escrocherii. Cel puțin, voi ăștia de pe front, sînteți băieți de ispravă!

— Cine te obligă să zaci aici, dacă te-ai săturat? remarcă Pluto, care se scobea în nas, ștergîndu-se apoi pe scaunul lui Reinhardt care se făcea că nu vede. Dacă vrei la fete, n-ai decît să spui, e loc destul!

— Mă gîndeam, spuse Reinhardt. Nu poți să stai liniștit în mizeria asta de oraș. Nu-i vina mea că am ajuns aici. De la sfîrlezele care te-arată cu degetul pînă la tîrfele din bordel și tinerele hitleriste, e de necrezut ce poți să auzi! Apropo de fată... te ocupi, s-a făcut?

— De acord, dar primo, arvuna, spuse Pluto, întinzîndu-și mîna hrăpăreață.

— O să-ți capeți batoanele, afirmă Reinhardt. Îți jur! Cum se va termina garda. Și băutura, mîine, cînd o să trec pe la o cunoștință din oraș. Dar tu, tu poți să aranjezi afacerea pentru mîine seară, spune-mi?

Pluto luă un aer plictisit.

— O să ai puicuța și mîine seară o să faci tot ceea ce vrei. Vă privește! Că jucați cărți sau vă hîrjoniți, puțin îmi pasă!

Recruții, cei mai mulți n-aveau optsprezece ani, priveau chiorîș, roșind, jenați de aceste durități verbale care pentru noi alcătuiau o conversație banală. Am fi fost uimiți dacă ne-ar fi considerat imorali. Să te culci cu o femeie era la fel de banal ca a face parte din plutonul de execuție de la Sennelager. Ambele lucruri ne lăsau indiferenți, după ce trecusem prin teribilul tăvălug al armatei.

Noaptea căzuse de mult peste cazarmă. Ici și colo, cîte un recrut adormise în spatele ferestrelor sumbre, plîngînd încetișor. Dorul de casă, frica sau atîtea alte motive... În ciuda uniformei și a briciului cazon pe care nu-l folosise, un copil.

Pluto și cu mine trebuia să patrulăm în lungul zidului ce înconjura cazarma. Trebuia să verificăm dacă toate porțile erau închise după ora zece seara și dacă lăzile de muniție, aflate în spatele terenului de instrucție, erau în ordine. Dacă întîlneam pe cineva pe teritoriul cazărmii, trebuia să-l somăm și să-i verificăm actele, chiar dacă-l cunoșteam.

Ofițerii făceau adesea glume proaste; lăsîndu-se opriți pentru a vedea dacă ordinele sînt respectate, iar, printre ei, în special comandantul, locotenent-colonelul Weisshagen, pentru care era distracția favorită. Era un bărbat scund, mereu cu monoclul la ochi. Ținuta sa era un bun exemplu de cochetărie prusacă: tunică verde croită jumătate

nemțește, jumătate ungurește, foarte scurtă, ca la cavalerie. Tot așa, pantaloni de călărie gri, lucioși, aproape albi, cu bazoane de piele pe fund; iar cizmele negre, foarte înalte, încît te întrebai cum de-și mai poate îndoi picioarele!

Din cauza cizmelor și a pantalonilor, soldații îl porecliseră Cur-Încălțat. Cascheta, ca acelea ale mărimilor din partid, strălucea de ghirlande brodate și avea un lanț greu de argint drept curelușă. Mantaua lungă, cu reverele mari, era din piele neagră. Purta la gît *Crucea de Merit*[1], bacșiș din celălalt război, în care servise în garda împăratului, de unde păstrase, contrar tuturor regulamentelor, însemnele de pe epoleți.

Se puseseră pariuri dacă avea sau nu buze. Gura era o tăietură dreaptă ce-i brăzda mutra brutală, desfigurată de o cicatrice. Dar ochii erau cei care dominau întregul: ochi albaștri oțeliți, care-i înghețau de spaimă pe cei cărora li se adresa micuțul comandant cu vocea lui de catifea. Ochi reci, neîndurători, care te goleau, te ucideau, zdrobeau orice împotrivire. O cobră avea ochi îngerești față de cei ai locotenent-colonelului von Weisshagen, comandant al batalionului disciplinar din Regimentul 27 tancuri.

Din timpuri imemorabile nu fusese văzută vreo femeie în compania lui von Weisshagen, iar cele pe care le întîlnea încremeneau sub privirea lui, șocate. Dacă ar fi părăsit vreodată armata, ar fi ajuns fără îndoială paznic într-o închisoare de „duri", căci omul care să-l înfrunte nu se născuse.

Mai era un lucru remarcabil la Weisshagen. Tocul revolverului era mereu deschis, pentru a avea la îndemînă Mauserul negru albăstrui, cu aspect veninos. Ordonanțele lui—avea două—spuneau că nu se desparte niciodată de un revolver Walther 7,65, încărcat cu șase cartușe explozive. Cravașa ascundea o lamă lungă și fină, gata să iasă din teacă. Se știa urît și-și lua toate precauțiile împotriva eventualilor imbecili atît de nebuni să-l atace.

Bineînțeles, nu văzuse niciodată frontul: relațiile lui sus-puse serveau la ceva. Cîinele său roșcat, Baron, era înmatriculat pe lista companiei și fusese de mai multe ori degradat în fața întregului batalion. Acum era degradat și închis într-o celulă a corpului de garda pentru că se ascunsese sub biroul stăpînului.

[1] Înaltă distincție din primul război mondial (n.t)

Adjutanții asudau de frică atunci, cînd, la telefon, vocea blîndă a lui von Weisshagen le semnala o greșeală. Căci puteai să fii sigur, în cinci minute colonelul afla totul. Erau chiar zile în care ne întrebam dacă nu vede prin zid. Pedepsea întotdeauna cu maximum prevăzut în miile de articole cu care cel de-al treilea Reich împănase dreptul militar.

Clemența era pentru el un semn sigur de decadență. Adora să dea ordine imposibile subordonaților. Așezat la biroul său de mahon, îl fixa pe cel aflat în poziție de drepți în fața sa, pentru a-i arunca scurt: „Tu, ăla de colo, sări pe fereastră!"

Nefericit cel care ezita să fugă la fereastră ca să încerce să se arunce de la etajul trei. Vocea scundului ofițer răsuna în ultima secundă: „Bine. Pleacă de la fereastră."

Sau intra într-o încăpere, fără zgomot, ca o pisică (cizmele sale aveau tălpile de cauciuc). Cu o voce dulce arunca: „Stați în mîini."

Cel care nu reușea era notat cu grijă într-un carnet cenușiu pe care von Weisshagen îl ținea mereu în buzunarul din stînga de la piept. Caligrafia folosind ca pupitru spatele nefericitului care încasa opt zile de exerciții de pedeapsă.

Vorbind în șoaptă, ne plimbam posomorîți prin cazarmă. Pluto avea în colțul gurii o țigară pe care la nevoie o putea ascunde oricînd în gură.

Trase un șut în încuietoarea unei lăzi de muniție și constată, cu bucurie, că aceasta se deschide. Ce scandal urma să se iște în Compania a 4-a. Dacă am fi putut pune un fitil aprins... Ce foc de artificii ar fi făcut cazarma sărind în aer! La acest gînd vesel, Pluto izbucni în rîs, trezind ecourile nopții albastre. Înconjurînd terenul de instrucție, își aruncă departe în iarba uscată chiștocul și privirăm în tăcere luminița cu același gînd secret... Aceeași speranță că se va întîmpla ceva.

Rondul continua cu pași măsurați. Baionetele prinse la arme luceau cu răutate. Nu făcusem zece pași cînd apăru în fața noastră o siluetă cunoscută: locotenent-colonelul von Weisshagen. Învăluit în manta și cu cascheta pe cap părea o sperietoare de ciori.

Pluto lansă parola: Greisenau! Liniște cîteva secunde. Apoi din nou, strigătul lui Pluto: „Patrula de gardă în serviciu cere, conform regulamentului, actele domnului colonel!"

Liniște.

Mantaua de piele foșni. Mîna înmănușată scoase și îndreptă către noi țeava unui revolver în timp ce șoptea dulce:

— Și dacă aș trage?

În aceeași clipă focul tras de Pluto izbucni ca un fulger. Smulse cascheta colonelului și, înainte ca acesta să-și revină, avea baioneta mea în piept și patul puștii lui Pluto îi zbura revolverul din mînă. Vocea acestuia, din urmă se auzi mîngîietoare:

— Sus mîinile, domnule colonel, sau trag!

Eram gata să izbucnesc în rîs. Doar militarii se puteau purta atît de imbecil. Apăsam baioneta în pieptul colonelului ca să subliniez seriozitatea amenințării noastre:

— Uf!... exclamă el, amenințător, mă recunoașteți. Ia-ți baioneta și continuați-vă patrularea. Mîine să faceți raport despre focul tras.

— Nu vă cunoaștem, colonele. Știm doar că în timpul serviciului am fost amenințați de o armă și că, după regulament, am tras un foc de avertisment.

Fără milă, Pluto continuă:

— Sîntem obligați să vă ducem la corpul de gardă.

Îl împinserăm încet spre corpul de gardă pe colonelul care înjura, dar ne făcurăm că nu înțelegem. Fu obligat să înainteze.

Intrarea noastră provocă un adevărat tărăboi. Reinhardt, care dormea întins pe o masă, căzu pe jos, se ridică, luă poziția de drepți, făcu cei trei pași regulamentari spre colonel și cu o voce tremurînd de emoție, strigă:

— Să trăiți! Subofițerul Reinhardt aflat în timpul serviciului de gardă, raportează. Garda este formată din douăzeci de oameni, cinci în posturi fixe, doi în patrulă. În post sînt patru oameni: un soldat din Compania a 3-a cu două zile de arest, un trăgător de pe tanc și un soldat din Compania a 7-a cu șase zile, toți trei pentru că au întîrziat după stingere, și un cîine-soldat, cu trei zile, pentru că s-a ascuns sub un birou. Nimic special de semnalat domnului locotenent-colonel, încheie Reinhardt stacojiu.

Von Weisshagen îl întrebă înțepat:

— Cine sînt eu?

— Sînteți comandantul batalionului de refacere din Regimentul 27 disciplinar de tancuri, locotenent-colonel von Weisshagen.

Pluto, cu un aer uimit, își lătră raportul:

— Soldatul de rangul I Eicken, șeful patrulei de cazarmă compusă din doi oameni, raportează comandantului gărzii: l-am arestat pe locotenent-colonel pe terenul de instrucție al Companiei a 2-a. Neprimind răspuns la parolă și văzînd că la somație și la cererea actelor am fost amenințați cu un revolver, așa cum prescrie regulamentul, am tras un foc de avertisment cu o armă model 93, în așa fel încît cascheta prizonierului a fost smulsă de glonț. L-am dezarmat pe prizonier și l-am adus în fața comandantului gărzii. Așteptăm noi ordine.

Liniște. Tăcere mormînt.

Reinhardt, complet depășit, se sufoca și dădea din cap, în timp ce colonelul îl privea pasionat. Pielea de pe țeasta rotundă a lui Reinhardt se roșea și pălea rînd pe rînd: totul se amestecase în el. Colonelul își pierdu răbdarea și cu o voce dulce spuse cu reproș:

— Am înțeles că mă cunoașteți. Sînteți comandantul gărzii. Siguranța batalionului este în mîinile dumneavoastră. Ce ordine dați? Nu putem să așteptăm toată noaptea!

Reinhardt era îngrozit. Ochii îi ieșiseră din cap de disperare în timp ce fixa pe rînd ușa, rastelul cu arme bine aliniate, recruții drepți și încordați, perna și mantaua de pe masă, dovezi nefericite ale somnului său neregulamentar. Privirea sa se întoarse către locotenent-colonel și către noi, care, cu o bucurie neascunsă, așteptam răspunsul eroului acelui moment, strivit de mai multă putere decît își dorea. Avea în fața lui un om, în aparență alcătuit ca toți ceilalți, dar, din nefericire, înzestrat cu broderii de aur și argint pe umeri; un om care pentru Reinhardt era Dumnezeu și Satana; care avea în mîinile lui viața și moartea și mai ales... mai ales! puterea de a spune cîteva cuvinte care l-ar fi expediat pe el, Reinhardt, în ceva atît de înspăimîntător ca o companie de marș în spatele căreia se profila un front de zăpadă! Destinul său, în acele clipe, depindea de răspunsul pe care urma să-l dea atotputernicului colonel von Weisshagen, care aștepta cu un surîs batjocoritor pe buze.

Creierul lui Reinhardt începu să macine, la început încet, apoi din ce în ce mai repede. Mugind ca un taur printre vaci, strigă la Pluto și la mine:

— Ce-i purtarea asta?... Eliberați-l imediat pe colonel, șleahtă de imbecili! Este rușinos... Continuă cu un aer radios: Sînteți arestați!

Scuzele mele, domnule colonel! spuse el pocnind din călcîie, cretinii ăștia vin de pe front, asta le-a sucit capul. Ar trebui trimiși în fața curții marțiale.

Privirea învăluitoare a locotenent-colonelului ne hipnotiza. Aventura depășise toate așteptările sale... chiar tipul de întîmplare care promitea să devină exemplară.

— Deci asta-i părerea dumitale, subofițer?

Își aranjă neglijent unul dintre revere, luă din mîinile lui Pluto revolverul și cascheta găurită, apoi se apropie de masă și arătă patul improvizat al lui Reinhardt.

— Luați astea de aici!

Zece mîini se repeziră și totul dispăru ca prin farmec. Încet, locotenent-colonelul își întredeschise mantaua și carnetul cenușiu fu scos din buzunarul stîng. Cu gesturi căutate apăru și creionul de argint. Carnetul fu pus pe masă puțin înclinat, așa cum te învață la școala primară. Scriind, gîndea cu voce tare.

— Subofițer Reinhardt, Johann, de serviciu în cadrul Companiei a 3-a, în calitate de comandant al gărzii, a fost găsit echipat neregulamentar în timpul serviciului de gardă. Tunica era descheiată, centura și revolverul nu-i erau la îndemînă, astfel încît n-ar fi putut apăra corpul de gardă cu armele ce-i erau încredințate, așa cum este ordonat în articolul 10678 din 22 aprilie 1939, privind serviciul de gardă. În plus, contravenea grav articolului 793 din aceeași dată, dormind pe masa din corpul de gardă. Pe lîngă asta, a folosit o manta a armatei ca pătură. În fine, nu a respectat reglementarea 663 din 16 iunie 1941, promulgată de locotenent-colonelul von Weisshagen, cu privire la identificarea persoanelor surprinse pe teritoriul cazărmii după ora 22. Comandantul gărzii nu are dreptul să ia nici o hotărîre cu privire la acest subiect, ci trebuie să-l anunțe imediat pe ofițerul de serviciu.

Dintr-o mișcare se întoarse spre Reinhardt care rămăsese cu gura căscată de uimire.

— Ai vreo observație de făcut?

Reinhardt era mut. Locotenent-colonelul scoase o batistă albă ca zăpada și-și șterse monoclul. O muscă bîzîia în jurul lămpii. Von Weisshagen se îndreptă și lătră:

— Soldat Eicken și port-drapel Hassel, duceți-l pe subofițerul Reinhardt la arest. Este arestat pentru mari lipsuri în timpul gărzii. Povestea o să ajungă la Curtea marțială. Soldatul Eicken este comandantul gărzii pînă la deșteptare. Patrula a executat corect serviciul de gardă, în spiritul regulamentului.

Fără zgomot ușa se închise după el. Musca încetase să mai bîzîie.

— Vino aici, tu! spuse Pluto, vesel, lui Reinhardt. Dacă încerci să fugi, fac uz de armă!

Îl luă, zdrăngănind amenințător inelul cu chei. Din celula 7 se auzea lătratul cîinelui prizonier.

— Gura! strigă Pluto. Liniște, după ora zece! și îl împinse pe Reinhardt înăuntru.

Cu zgomot, descuiasem broasca de la celula 13.

— Gol pușcă, prizonier, și pune-ți țoalele pe pat, comandă Pluto care era în al noulea cer.

În cîteva clipe marele Reinhardt stătea în fața noastră gol, un om neînsemnat și gras, care, despuiat de galoane, redevenise ceea ce era: un simplu agricultor.

— Prizonier, apleacă-te! spuse Pluto, decis să aplice întocmai regulamentul și imitînd urletele răgușite ale sergentului Edels.

Studie minuțios fundul pe care îl întinsese Reinhardt, un fund alb și rotund ca o lună plină.

— Prizonierul n-are nimic ascuns, jubilă Pluto.

Controlă apoi urechile nefericitului, complet descumpănit și mut, și anunță cu aroganță:

— Prizonier, nu cunoști regulamentul igienei personale, stabilit de corpul medical. Porcul nu știe că trebuie să-și curețe haznaua asta plină! Să scriem: am găsit prizonierul într-o stare de murdărie avansată, cu urechile deosebit de jegoase.

— Chiar vrei să scriu? am întrebat.

— Bineînțeles. Sînt comandantul gărzii, da sau nu? Și responsabil de arestat?

— Ah, mai taci, idiotule! Așa n-ajungi nicăieri! O să scriu dacă semnezi.

— Bine, bine, spuse Pluto rîzînd, nu mai face atîta gălăgie!

Carnetul cu adrese al lui Reinhardt fu răsfoit cu cea mai mare atenție. Fu rîndul unui pachet de țigări, pe care Pluto îl adulmecă sub privirea interesată a prizonierului. Uriașul acoase un urlet:

— Dumnezeule mare! Arestatul are țigări cu opiu asupra lui! Ce facem? Le iau în consignație sau le dau la raport? Aș fi curios să văd mutra celor din Curtea marțială. Frate, hotărăște-te!

— M-am săturat! spuse Reinhardt furios. Păstrează-le, neam de traistă! Și oprește-te din puricat!

— Gura, arestat! Respectă gradele. Dacă nu, o să fiu obligat să-ți aplic regulamentul special pentru cazuri dificile și-ți reamintesc că atunci cînd îmi vorbești iei poziția de drepți. Bagă-ți asta-n dovleac!

Rîzînd mereu, Pluto își puse țigările în buzunar, apoi adună într-un sac obiectele prizonierului, în afară de lenjerie și uniformă. Îi întinse inventarul pe care îl alcătuisem.

— Semnează aici! Așa n-o să avem probleme cînd o să ieși.

Reinhardt încercă să verifice lista, dar Pluto i-o tăie scurt:

— Nu ești în sala de lectură. Semnează și mișcă! Și atîrnă-ți cîrpele în afara ușii, ca să respectăm ordinele.

Reinhardt stătea posac, gol ca Adam, sub mica fereastră a celulei.

— Ei, arestat, roagă-te pînă la deșteptare, încheie Pluto, triumfător.

Ieși din celulă și închise ușa cu zgomot. Să aibă în mîna lui cheile celulelor îl făcea nebun de fericire, căci fusese mai adesea prizonier decît temnicer. În bucuria sa, telefonă tuturor subofițerilor de serviciu din diferitele blocuri ale cazărmii, cerînd mii de detalii de care nici un alt comandant al gărzii nu se interesase vreodată.

— Ai vocea unuia trezit din somn? (Acesta și era adevărul, normal.) Lipsă de disciplină. Să-mi faci un raport. Trimite-mi mîine, pînă la ora opt, situația armamentului și a muniției. Cine vă vorbește? Comandantul gărzii bineînțeles, drept cine mă iei?

Subofițerii, înnebuniți, se aplecau deasupra situațiilor, avînd o noapte albă în față.

Foarte mulțumit de el, Pluto se răsturnă în scaun, cu picioarele pe masă, și-și reluă lectura pornografică însoțită de țigări cu opiu, cînd se auzi un zgomot formidabil.

Doi recruți năvăliră în corpul de gardă cu o persoană foarte agitată, îmbrăcată cu o rochie de bumbac înflorată, o batistă pe creștet și bocanci de infanterie în picioare.

— Comandant al gărzii, spuse unul dintre recruți, trăgătorul tanchist Niemeyer raportează că în cursul patrulării am arestat această persoană care urina pe peretele Companiei a 3-a. A refuzat să-și dezvăluie identitatea, în schimb i-a învinețit ochiul trăgătorului Reichert.

Pluto clipi. Îl recunoscusem amîndoi pe Porta. Fără să-l învrednicească pe recrut cu o privire, împinse un scaun spre Porta și-i spuse cu zîmbetul pe buze.

— Vreți să luați loc, doamnă?

— Gura, idiotule! Nu mă călca pe coadă, că-ți ard una ca mocofanului ăla! i se răspunse cu totală lipsă de respect comandantului gărzii.

Pluto îl împinse pe Porta pe scaun.

— Scuzați, doamnă. Doamna a intrat în cazarmă pentru a căuta o bucățică bună? Sînt comandantul gărzii soldat Eicken, mare specialist. Pot să vă ajut, doamnă?

Ridică fusta lui Porta, descoperindu-i izmenele militare pe genunchii ascuțiți.

— Oh, oh, cocheta!... Moda de la Paris pentru dessou-uri? Nu toate doamnele au așa ceva!

Porta, beat, mort, se ridică:

— Dă-mi pace, amice, sau adu-mi o bere! Sînt mort de foame!

Recruții se volatilizară. Porta se puse pe sforăit. Pluto se aplecă la urechea lui și urlă să-i spargă timpanul:

— La raport!

Porta sări în picioare, tremurînd, și se bîlbîi către zidul alb:

— Soldat de rangul I Joseph Porta, prezent!

Izbucniră cu toții în rîs. L-am cărat într-o celulă goală și de-abia a doua zi am aflat povestea aventurilor sale. Trecuse prin toate tractirurile și, după spusele lui, se săturase de femei pentru doi ani! La ultima i se șterpelise uniforma și cineva îi scrisese pe spate cu vopsea roșie „Porc”. Dar cine? I-ar fi fost greu să spună!

Restul nopții îl petrecurăm jucînd cărți pe banii subofițerului Reinhardt, care, spunea Porta „nu va avea nevoie de ei pînă la sfîrșitul războiului, moment după care nu vor mai valora nimic”.

La opt dimineața, ofițerul de serviciu, locotenent Wagner, a fost gata să leșine la istorisirea uneia dintre nopțile cele mai bogate în evenimente pe care le cunoscuse vreodată cazarma. Punctul slab, pentru el, era că nu auzise focul de armă, ceea ce dovedea fără tăgadă, fie că dormea, fie că ieșise fără învoire.

Îl cunoștea suficient pe locotenent-colonelul von Weisshagen pentru a fi sigur că, deja de cîteva ore bune, acesta aștepta raportul pe care, în asemenea circumstanțe, ofițerul de serviciu ar fi trebuit să i-l aducă la timp. Așa cum doi și cu doi fac patru, viitorul șef al companiei de marș urma să se numească locotenent Wagner.

Cu gura căscată, analiza tragedia în toată splendoarea ei. Nu-și putu opri un mîrîit sălbatic cînd Pluto, zîmbind, îi aminti de laudele locotenent-colonelului la adresa patrulei și, scrîșnind din dinți ca un cal care mușcă dintr-o sfeclă înghețată tun, ieși din încăpere.

Asasinat din rațiuni de stat

Era o dimineață însorită.

Ne-am dus să-i luăm de la închisoare. Au făcut ultimul lor drum într-un camion care zdruncina și încerca să se împotmolească.

Pe urmă, părură că se oferă gloanțelor noastre pentru a ne ușura sarcina.

Și totul se petrecea în numele poporului german.

Porta urcă ultimul în uriașul Krupp Diesel. Cutia de viteze scrîșni. O scurtă oprire la postul de control, de unde luăm ordinul de misiune.

Traversînd orașul, salutam toate fetele pe care le întîlneam; Porta începu o poveste scabroasă, Müller îl rugă să o scurteze și de aici izbucni o ceartă în toată regula.

Nu se sfîrși decît atunci cînd intrarăm în închisoare.

Feldwebel-ul Paust, care conducea grupa, sări din camion și rămase agățat de clopotul de la intrare. Patru dintre noi l-am urmat înăuntru, unde cîțiva infanteriști țineau locul gardienilor. Paust dispăru pentru a-și primi hîrtiile de la *Feldwebel*, un cavalerist pleșuv, plin de ticuri. Porta întrebă cu interes:

— Cum vă petreceți timpul la pîrnaie?

— Nu-i de invidiat! spuse un *Gefreiter* pe la cincizeci de ani, treaba voastră nu durează mult. În timp ce aici, cei pe care îi luați, îi cunoaștem de cîteva luni! Camarazi, orice-ai spune. Și măcar dacă ar fi ultimii, dar apar mereu alții. E o nebunie!

— Ține-ți gura, Carl! spune un *Obergefreiter*, făcîndu-i semn cu cotul subordonatului său și uitîndu-se chiorîș spre noi.

Priveam curioși micul corp de gardă, masa plină cu farfurii murdare, tabla neagră purtînd numere și observații despre celule. Cei verzi, erau condamnații la moarte; am numărat douăzeci și trei. Cei roșii, erau cei care nu apăruseră încă în fața Curții marțiale; erau mulți, în timp ce albaștrii (deținuții) nu erau decît paisprezece. Erau și alte culori, dar nu le bănuiam semnificația.

Pe peretele opus, două fotografii, a lui Hitler și a generalului Keitel, fixau reci acel tablou al destinului.

— Ce le pasă ăstora? spuse Stege. Azi este ziua terciului de mazăre și dacă nu ne întoarcem pînă la amiază, putem să ne punem pofta în cui.

— Aha, faceți pe durii, exclamă *Gefreiter*-ul. N-o să vă mai ardă de halit, gîndiți-vă la ce vă așteaptă! Am ieșit afară de douăzeci de ori în noaptea asta, așa de rău mi se face.

— Sărmanul de tine, rîse Porta, voi și ceilalți iepurași de cîmp[1] ar trebui să stați de-o parte cînd golim haznaua.

— Gura, Porta! comandă Müller.

În fața mutrei acre a lui Porta, paznicii se retraseră nervoși, ca și cum le-ar fi fost scîrbă de noi. Un zgomot de chei ne-a ajuns la urechi, o femeie strigă, apoi tăcu. Porta aprinse o țigară cu opiu, Stege se aplecase să-și examineze bocancii bine lustruiți; un infanterist așezat la masă desena pe un petic de sugativă. Atmosfera era la fel de încărcată ca înaintea unei furtuni de august, la țară.

Soneria telefonului ne făcu să tresărim. *Obergefreiter*-ul se ridică cu apatia unui sclav și răspunse:

— Da, domnule grefier, grupa este aici. Da, familia va fi înștiințată conform regulamentului. Nimic deosebit de semnalat. Închise.

— Sînteți așteptați, spuse el cu efort.

— Ca la o căsătorie la primărie! spuse Pluto. Toți așteaptă. De s-ar sfîrși odată, bunule Dumnezeu. O să înnebunim!

Încă vorbea cînd ușa se deschise, lăsînd să treacă o telefonistă din armată, însoțită de un subofițer între două vîrste, amîndoi îmbrăcați în zeghea condamnaților. În spatele lor mergea *Feldwebel*-ul de cavalerie, și, ducînd dosarele sub braț, Paust care clipea nervos din ochii săi albaștri.

[1] Nume peiorativ pentru infanteriști *(n. trad.)*

Încadrînd prizonierii, părăsirăm închisoarea. Cei din camion o ajutară politicoși pe fată să urce, deși subofițerul părea să aibă mai multă nevoie de ajutor. Mașina demară cu o smucitură sub privirea dușmănoasă a sentinelelor și, zgîlțîindu-se, luă drumul cazărmii.

Prima parte a călătoriei se scurse fără un cuvînt; îi priveam intimidați pe cei doi prizonieri. Pluto a fost cel care a rupt tăcerea oferindu-le o țigară cu opiu.

— Luați de aici, face bine.

Amîndoi luară țigările avizi și începură să fumeze cu febrilitate. Porta se aplecă înainte, ținîndu-se de transversala plafonului.

— De ce vor să vă împuște?

Tinerei îi scăpă, țigara și izbucni în plîns.

— Nu voiam să te chinui, spuse stîngaci Porta, dar îmi place să știu ce fac. Trebuie să înțelegi.

— Cretinule! strigă Müller, dîndu-i una după ceafă, ce te doare? O să o afli la Senne! (Își trecu brațul pe după umerii telefonistei.) Liniștește-te, surioară. Este un prost. Întotdeauna se amestecă unde nu-i fierbe oala.

Fata plîngea în tăcere. Motorul hîrîia din cauza pantei abrupte. Paust, în spatele lunetei de la cabină, ne observa, stînd și fumînd. Bătrînul ne arătă un morman de pietre la marginea drumului, unde lucrau cîțiva prizonieri de război și cîțiva localnici.

— De necrezut! Repară!... Nu-i niciodată prea tîrziu. Ne plimbăm prin hîrtoape de nu mai știu cînd.

Bauer voia să afle dacă Porta are de gînd să treacă pe la *Pisica neagră* pe înserat.

— Lieschen și Barbara vor fi acolo. O să ne distrăm.

— Și eu, dar numai pînă la zece. Pe urmă mă duc la inaugurarea unui bordel pe Münchener Gasse.

O ambulanță cu sirena urlînd depăși cu greu camionul.

— Te amețesc cu sirenele astea, spuse Bauer, aruncînd o privire prin geam.

— O naștere grea, sau un accident, spuse Müller.

— Femeia mea a avut o hemoragie la al doilea. De-abia au salvat-o. Sînt bune și spitalele astea moderne cu ceea ce numesc ei transfuzie de sînge.

— Ai văzut-o pe noua sosită la cantina Companiei a 2-a? E o apariție!

În același moment un șoc violent ne aruncă unii peste alții. Vehiculul căzuse într-un șanț.

— Cretinule! strigă Porta șoferului. Nu poți să fii atent? Crezi că ești pus aici ca să ne omori, ai?

Răspunsul se pierdu în zgomotul motorului. Cerul acoperit toată dimineața, se lumina și soarele apărea dintre nori.

— Se face frumos, spuse Stege. Cu atît mai bine, azi vreau să ies cu o puicuță pe care am agățat-o ieri.

Porta se puse pe rîs.

— De ce te duci mereu pe lac cu gagicile tale? O să vi se înmoaie noada în bărcile alea putrede, pline cu apă. Vino, mai bine cu mine la Münchener Gasse, poți să-ți aduci și fetița.

— N-aveți alt subiect în afară de poveștile astea dezgustătoare cu femei? șuieră Müller nemulțumit.

— Oh, tu, tată mare, spuse Porta amenințător, trăncăni cam mult în ultima vreme. Noi nu ne băgăm în discuțiile tale pe ascuns cu preotul. Vezi-ți de oile tale. O să vedem pe front ce-i de capul tău, țărănoi din Schleswig!

Müller sări și trimise o directă spre Porta care se eschivă la timp și-l pocni cu dosul mîinii peste gît. Müller se prăbuși în fundul camionului.

— A căutat-o, spuse Bătrînul. Știu că are o vîrstă, dar, ori și cît, totul are o limită. O să-i vorbesc la întoarcere.

— Iar eu o să-i sparg botul, spuse Porta cu un aer care nu prevestea nimic bun.

Pluto anunță ultima bombă: știa din sursă sigură că vom fi mutați într-o fabrică de tancuri ca să probăm noul Panzer 6, supranumit „Tigrul regal”.

— Domnul are taine cu Cur-Încălțat? îl ironiză Stege.

— Bunule Dumnezeu, ce-aveți de faceți scandal din orice? strigă Pluto.

— O întrebare tîmpită! strigă Bătrînul. Crezi că mergem la plimbare? Ce-ai în loc de inimă?

— Nu vreți să faceți puțină liniște? întrebă pe neașteptate, spre mirarea noastră, bătrînul subofițer.

Camionul se clătina pe drumul desfundat de vehiculele grele ale armatei. Căzurăm pe gînduri privind în gol. Müller, revenindu-și, rămase ghemuit în colțul său cu un aer și mai acru ca de obicei. Tînăra fu aceea care rupse tăcerea.

— Are cineva o țigară și o pastilă pentru dureri de cap?

Stege îi oferi țigara. Mîna sa tremura cînd i-a aprins-o cu bricheta luată din Franța cu trei ani în urmă. Ne căutam cu sîrguință prin buzunare după comprimatele pe care știam că nu le avem. Porta trase geamul de la cabina șoferului.

— N-aveți vreo pastilă, voi ăștia? Pentru dureri de cap.

Paust rînji:

— Am una în P-38[2]-ul meu, dar este radicală. Pe cine îl doare capul pe aici?

— Pe fată.

Urmă o tăcere jenantă. Geamul fu rapid tras la loc cînd se auzi un „Porcule!" aruncat de Pluto.

— Ar vrea unul dintre voi să-mi facă un serviciu? întrebă subofițerul. Și fără să mai aștepte răspunsul continuă: sînt din 76 artilerie. Încercați să-l găsiți pe subofițerul Brandt din bateria a 4-a și rugați-l să vadă dacă soția mea a primit banii. Ea locuiește la Dortmund, la fiul cel mare. Vrei să faci asta? îl întrebă pe Stege.

Acesta tresări și bîlbîi ceva.

— Nu face decît prostii, i-o tăie Pluto. O să mă ocup eu, am un camarad în 76, Paul Groth, îl știi?

— Da, la bateria a 2-a. Și-a pierdut un picior în '41 la Brest-Litovsk. Salută-l din partea omului cu gazul. Asta era înainte de război, explică el.

Tînăra, interesată, se trezi din toropeală și puțină viață îi apăru în obraji.

— Vreți să faceți și pentru mine ceva? spuse ea nesigură. Dați-mi o hîrtie și un creion.

Zece creioane îi fură întinse. Bătrînul îi oferi o hîrtie de scris

[2] P-38 sau Parabellum: pistol de calibru 9 mm, lung, încărcător de 15 gloanțe, bătaie la 200m. Poate trage foc cu foc și în serie. *(n. trad.)*

cazonă, care putea fi lipită ca un plic. Scrise nervoasă, în grabă, reciti, lipi și-i dădu plicul lui Pluto.

— Vreți să o trimiteți?

— S-a făcut, fu răspunsul scurt, iar hîrtia dispăru într-un buzunar.

— O să căpătați o sticlă de vin, dacă o duceți chiar dumneavoastră, bîigui ea.

Grăbită, îl cîntări pe docherul uriaș, în uniforma lui pătată de ulei, cu casca de oțel dată pe ceafă, cu arma între picioarele încălțate cu bocanci scurți de infanterist; pantalonii îi fluturau pe deasupra; vestonul scurt, cu reverele purtînd capete de mort din argint, părea lungit de pielea neagră a cartușierei închise, în care cartușele luceau amenințătoare.

— N-ai grijă..., spuse încet uriașul. Va fi exact așa cum vrei. Pluto, aici de față, este cel mai bun poștaș din Reich.

— Mulțumesc, soldat, n-o să te uit niciodată.

Se făcu liniște. Soarele îndepărtase norii și încălzea puternic. Un *Oberschütze* începu să fluiere un cîntec și ceilalți îl acompaniară. Dar se opriră brusc, tulburați, ca și cum și-ar fi dat seama că fluieră în biserică.

Mașina se opri și Paust strigă sentinelei:

— Grupă din Compania a 2-a de gardă: un *Feldwebel*, un subofițer, 20 de oameni, 2 condamnați.

Sentinela verifică. Un *Feldwebel* scoase capul din baracă și strigă:

— Poligonul 9. Sînteți așteptați! Ce-ați frecat-o atîta?

— Rahat! răspunse Paust.

Fără a mai aștepta răspunsul, o luarăm pe drumul nisipos, printre barăcile-dormitor pentru stagiul ce se făcea pe terenul de instrucție. Satul în ruină pe care îl traversarăm fusese locuit, cu mult timp în urmă, de țărani pașnici, dar acum era pustiu și ferestrele goale se căscau spre oamenii în uniformă, care, cît era ziua de lungă, făceau instrucție printre casele și grajdurile abandonate.

— Să sperăm că mai rămîne mazăre, se plînse Schwartz. O dată e ceva bun și trebuie să fim în misiune.

Nu-i răspunse nimeni.

— Un iepure! strigă Porta excitat, arătînd ceva ce dispărea în mărăcinișul uscat. Toți căscarăm gura. Adevărată mană cerească, gemu el, și ne fuge de sub nas!

— Ultima dată cînd am văzut unul, eram în România, aproape de Dunăre, spuse Pluto.

— Cînd l-am curățat pe nemernicul ăla, rîse Porta, care uitase de iepure pentru a evoca viața de nabab pe care o ducea pe atunci.

Mașina se opri. Înjurînd, Paust sări jos.

— Unde-i poligonul 9? Idiotul ăsta s-a rătăcit. Am ajuns pe pista de sărituri.

Nu primi nici un răspuns. Despături o hartă, o întoarse pe toate fețele și dură un secol pînă găsi drumul bun. Camionul întoarse și se scufundă în nisip. În afară de condamnați am coborît cu toții ca să-l împingem.

— Sînt unii care ar trebui să dea o raită prin Rusia, prezise Pluto; vor învăța și altele decît ce se-nvață pe cîmpul ăsta nenorocit!

— S-a zis cu mazărea! gemu Schwarte, necăjit.

— Mă piș pe mazărea ta! urlă Stege. Mușcă-te de cur dacă ți-e foame!

— Nu ți s-a vorbit, căcăcios de pe front! i-o întoarse Schwartz furios.

Bătaia era gata să izbucnească, atunci cînd mașina porni în sfîrșit. Ne urcarăm din mers; nu după mult timp o altă oprire; era în fine poligonul 9. *Feldwebel*-ul Paust comandă:

— Pluton de pedeapsă, înainte.

Nervoși, sărirăm și ne aliniarăm înaintea lui Paust uitîndu-i complet pe condamnați, ceea ce-l înfurie pe un locotenent din *Feldgendarmerie*[3]. Paust, în plină învălmășeală, începu să vorbească fără șir. Urlă cu o voce care răsună pînă la liziera de brazi, unde un grup de civili și de militari așteptau întorși către noi.

— Prizonieri, înainte!... Mai repede, mai repede... un, doi, un, doi, băieți!

Lovindu-se unul de altul, condamnații în zeghe coborîră din camion și se așezară, aproape umili. În stînga grupei, fata în spatele subofițerului.

Locotenentul era roșu și desfigurat. Trăgea degeaba de centura lată și de revolver.

— Prezentați-vă, domnule, prezentați-vă! Ce așteptați?

[3] *(germ.)* FELDGENDARMERIE: Jandarmerie de campanie *(n. trad.)*

Paust, din ce în ce mai nervos, zbiera:

— La dreapta, la dreapta, privirea înainte... atențiune, la dreaptaaa! Se întoarse și pocni din călcîie: *Feldwebel* Paust, comandantul plutonului de execuție, din compania de gardă, Regimentul 27 tancuri, Compania a 3-a, prezent cu doi condamnați.

Locotenentul răspunse la salut, se întoarse și dispăru printre brazi. Porumbei cu picioarele acoperite de pene gîngureau printre semințele risipite pe jos. În depărtare cînta un cuc. Ne gîndeam la un jos copilăresc: „Cîți ani mai am de trăit?”, numărînd de cîte ori cîntă pasărea invizibilă.

— Condamnații la mijloc, cu doi oameni în spatele lor, ordonă locotenentul.

Puțin mai departe de drum, pe jumătate ascunse de tufișuri, se vedeau trei cutii de lemn. Pălirăm: erau trei sicrie.

Soarele strălucea, cîțiva gradați fumau, porumbeii uguiau. Un mascul alerga, neîndemînatic, în spatele a două femele care se învîrteau cochete. Armele erau calde în mîinile asudate. Stege, cu gîndurile aiurea, se juca cu catarama centurii.

Grefierul dădu dosarul unui sergent de cavalerie; nu reușea să pună ordine în hîrtiile colorate pe care le frunzărea vîntul. Cu o voce sonoră, începu să citească:

— În numele *Führerului* și al poporului german, curtea marțială condamnă pe Irmgard Bartel, născută la 3 aprilie 1922, telefonistă auxiliară a Wehrmachtului, lucrînd la Bielefeld, la împușcare pentru apartenență la o organizație comunistă ilegală și pentru răspîndirea de manifeste împotriva securității statului în cadrul cazărmii. Condamnatul este scos din toate drepturile și bunurile sale revin statului.

Aceeași condamnare pentru bătrînul subofițer, dar pentru „refuz de a executa ordinele în timpul serviciului la lagărul 6”. Terminînd de citit, grefierul îi făcu semn locotenentului, iar acesta îi dădu cîteva ordine lui Paust.

— Pluton de execuție, la dreapta! Înainte, marș.

Nisipul era prăfos sub picioarele noastre. Fata se poticni, dar Pluto o sprijin și ea căzu doar în genunchi. Fu un scurt moment de dezordine. Porumbeii, pe care, ordinele țipate îi goniseră, reveniseră, încrezători, aproape printre picioarele noastre.

De după o cotitură apăru ceea ce așteptam cu toții, dar care ne provocă totuși un șoc: stîlpii condamnaților la moarte.

Erau șase; șase pari de gard obișnuiți, fiecare cu o frînghie nouă trecută printr-un inel.

— Pluton, stai! ordonă Paust. La picior arm'. Prima grupă la stîlpi împreună cu condamnații.

Bătrînul respira atît de greu încît ne atrase tuturor atenția; era grupa noastră. Ezitarăm, apoi disciplina învinse. Avansarăm, muți, spre parii care fuseseră cîndva copaci pentru a fi devenit acum instrumente ale morții. Mergeam singuri ca printr-un deșert. În spatele nostru, civilii și restul plutonului așteptau în tăcere. Păreau că ne împing tot mai departe. Doisprezece oameni ca oricare alții înconjurau doi oameni care urmau să moară: nici un actor nu și-ar fi putut juca rolul așa cum și-l jucau aceștia doi... livizi, inconștienți, ireali.

Și dacă, în acele clipe, am fi luat-o la fugă? Sau dacă pușca mitralieră a Bătrînului ar fi lătrat către superiori? Și apoi... Aici erau șase stîlpi, dar în alt loc erau mai mulți, destui pentru o duzină și mai bine...

Bătrînul tuși; condamnatul în zeghe tuși; era praful. Aveam nevoie de ploaie, ar fi spun un țăran. Da, ploaie... măcar dacă ar fi plouat... Ne-am fi simțit mai siguri.

— Grupa întîi, stai! comandă Bătrînul înnăbușit. Murmură ceva de neînțeles unde apărea cuvîntul „Dumnezeu”. Știam că cei de la lizieră nu ne pot auzi.

Tînăra se clătina gata să leșine. Pluto îi suflă printre dinți:

— Curaj, fetițo. Nu le arăta că îți este frică. Strigă ce vrei, nu-ți vor mai face nimic în plus.

Bătrînul ne făcu semn, mie și lui Stege:

— Voi doi cu bătrînul, Pluto și Porta cu fata.

— De ce noi? protestă Stege cu voce joasă.

Dar înaintarăm. Trebuia să o facă cineva. Ceilalți erau mulțumiți că nu fusese rîndul lor și întorceau capetele jenați... mai întîi ca să nu vadă suferința nenorociților, apoi ca să-și ascundă ușurarea.

Stîlpii erau descojiți și zgrunțuroși la înălțimea pieptului, căci mai fuseseră folosiți în numele poporului german. Ce făcea în acele clipe poporul german? Era ora prînzului sau a siestei.

Sfoara nouă, mirosind a cînepă era puțin prea scurtă, Bătrînul subofițer își supse burta, dar nodul tot nu ieși bine. Stege plîngea.

— Am să trag în copaci, șopti el, sărman bătrîn. Nu în tine, îți promit.

Fata începu să țipe. Nu era țipăt de femeie, ci un urlet profund, de animal. Porta sări înapoi, scăpă arma, își șterse mîinile transpirate pe fund, își ridică arma și fugi în zig-zag spre plutonul care aștepta la douăzeci de metri. Ne grăbirăm și noi, ca și cum am fi fugit din fața furtunii. Un preot cu galoane violete și o cruce în locul vulturului blestemat, porni spre condamnați. Tînăra tăcuse. O pală de vînt ridica praful în spirală. Preotul murmură o rugăciune ridicîndu-și mîinile către cerul limpede, ca pentru a-l lua martor pe Dumnezeu la toată scena. Grefierul făcu doi pași înainte și citi cu glas tare:

— Aceste execuții au fost ordonate pentru a apăra poporul și statul de crimele comise de cele două persoane, condamnate de dreptul civil și militar conform paragrafului 32 din Codul penal.

Se retrase rapid. Paust luă comanda; era livid și privea disperat deșertul de nisip.

— La dreapta, privirea înainte, încărcați arm'!

Chiulasele și cartușele clănțăniră.

— La picior arm'! La umăr arm'!

Paturile armelor s-au înfipt în umeri, privirea urmărea țeava neagră-albăstruie, lucitoare. În fața noastră era ceva alb, vînatul, pînza albă în spatele căreia bătea o inimă, o inimă ce bătea gata să se rupă. Stege își trase nasul și șopti:

— Trag într-o cracă.

— Atențiune!

Fata scotea gemete nearticulate. Plutonul tremura, pielea curelelor scrîșnea. În spate, cineva s-a prăbușit leșinat.

— Foc!

O răpăială scurtă a celor douăsprezece arme și o lovitură surdă în cei doisprezece umeri. Avuseseră loc două asasinate din rațiuni de stat.

Cu ochii scoși din orbite priveam hipnotizați cele două corpuri, care atîrnau și pendulau în sfori. Bătrînul subofițer căzu la pămînt, nodul desfăcîndu-se, picioarele i se mișcară sacadat, iar unghiile i se înfipseră în nisipul care se înroșea. Porumbeii speriați se roteau în

cercuri largi. Tînăra murmură „mamă” într-un lung horcăit. Cei patru geniști din al 57-lea se îndreptară spre stîlpi. Doctorul militar aruncă o privire indiferentă cadavrelor și semnă certificatele. Ca într-un coșmar auzirăm vocea lui Paust:

— În mașină!

Tremurînd ca bețivii, ne-am așezat la locurile noastre. Stege avea fața brăzdată de urma neagră a lacrimilor, toți eram mai albi decît creta.

Depășirăm tăcuți santinelele; doar motorul mîrîia, era o mașină bătrînă care văzuse destule lucruri! Ajunserăm în dreptul grămezii de pietre unde lucrau prizonierii de război.

— Douășpe fără douăzeci, spuse Müller cu vocea spartă.

— Cum trece timpul...

— S-a dus mazărea! aminti Schwartz.

— Westfalian mizerabil! urlă Stege. Porcule! O să-ți stîlcesc mutra și-o să te umfli de mazăre trei săptămîni...

Sări la Schwartz, răsturnîndu-l, și-l țintui cu un pumn sălbatic, în timp ce cu mîna liberă încerca să-l sugrume. Pluto și Bauer reușiră cu greu să-l stăpînească pe Stege, pe jumătate nebun, și-i smulseră victima. Peste toată agitația vocea lui Paust urla: „Stați liniștiți, adunătură de idioți!”, dar ea nu impresiona pe nimeni.

La cazarmă sărirăm prefăcut indiferenți din mașină.

— Plutonul este liber pentru restul zilei, după ce armele vor fi curățate.

Trecurăm clătinîndu-ne prin fața recruților curioși și speriați care se întorceau de la cantină. În cameră, Bauer strigă:

— Ne întîlnim la *Pisica neagră*?

Porta se întoarse pe călcîie și-și aruncă arma spre capul lui Bauer, explodînd:

— Fă ce vrei, mizerabilule, culcă-te cu Pisica Neagră, dar lasă-ne-n pace!

Bauer se feri în ultima clipă de armă.

— Oh! rînji un *Gefreiter*, sînt unii cu nervii la pămînt!

Era de la secția a 2-a. Pluto își trînti pumnul în mutra lui.

— Și e unul cu ochiul învinețit, ai?

Pagină intenționat goală

Cum Porta ajunge popă

— Slujbă pe front? strigă Porta nerespectuos, o să am eu grijă! Și o să vedeți de ce!

Eram în sala armelor jucînd cărți. Porta, singurul căruia îi surîsese norocul, adunase în fața lui o sumă considerabilă. Armurierul Hauser, în schimb, pierduse aproape 200 de mărci și se sătură brusc.

— Destul, dă-ncoa sticla, spuse el morocănos.

Pluto îi întinse sticla pe a cărei etichetă scria „petrol”, dar al cărei conținut era un amestec de coniac și de votcă. Hauser i-o întinse lui Porta care o dădu și el mai departe.

Rîgîituri puternice răsunară printre armele bine aliniate în rastel și lucind sub stratul subțire de unsoare.

— Puicuța aia slabă cu care erai aseară, îl întrebă Stege pe Bauer, unde ai agățat-o? Nu-i femeia *Feldwebel*-ului Schröder? Dă bine din fund. Dacă află, n-aș vrea să fiu în locul tău!

Bauer se lăsă pe spate și izbucni în rîs:

— Cît timp porcul ăla circulă într-un vagon de cărat vite între Varșovia și Kiev, nu-i nici un pericol! Nu trebuie să sufere ea dacă Cur-Încălțat l-a pedepsit. Azi este ziua ei. O mică petrecere la care vă invit. Atacăm la ora 9. Văduva pe termen scurt o să scoată tot alcoolul bătrînului, și bunul Dumnezeu mi-e martor, are ce! Ea zice că el n-o să mai aibă nevoie, căci e atît de gras încît un Ivan, chiar și orb, n-ar putea să tragă pe lîngă!

— Eram la Statul Major, cînd, Cur-Încălțat a tăbărît pe el. Merita! Brandt și cu mine am crăpat de rîs. A fost mutat într-o companie de marș, așa că dacă nu găsește repede o vacă de muls, în două săptămîni o să ajungă cît un țîr.

Pluto îl imită pe von Weisshagen: „Ei, *Feldwebel*, nu crezi că este loc destul pentru decorații pe pieptul tău uriaș? „Da, colonele”,

strigă imbecilul care făcea pe el de frică. „Perfect, continuă Cur-Încălțat, privindu-l din spatele monoclului strălucitor, atunci trebuie să mergi într-un loc mai expus. De aceea v-am mutat la 104 vînători, care vă vor aprecia la fel de mult ca noi, pînă în ziua în care am descoperit cum confundați serviciul cu timpul liber."

— Ar fi trebuit să vezi cum s-a strecurat animalul pe ușă. Te-ar fi scîrbit.

— Porta, spune-ne o poveste, ceru Bătrînul, dar să aibă sare și piper!

— Pricep eu cam ce vrei, păgînule, dar azi este duminică, deci o să vă spun o istorie moralizatoare, copiii mei. O să aflați cum am ajuns preot, adică popă, cum spun rușii.

Ridică piciorul și slobozi cîteva bășini.

— Mirosiți prieteni. Deci, era pe vremea cînd ne luptam în Caucaz, spre Maikop și Tuapse, ziua în care Ivan și-a bătut joc de noi cu șmecheria cu copacii!

— Ce întîmplare! spuse Stege. Îți amintești cum și cei mai șmecheri s-au făcut fărîme pe trunchiurile tăiate?

— Ia zi, îl întrerupse Porta, cine povestește aici? Deci, să continui: după treaba asta am luat drumul Georgiei, pînă într-un sat păduchios, dar care avea un nume ce-i făcea plăcere lui Ivan: Proletarskaia. Acolo lucrurile s-au împuțit și a trebuit s-o ștergem, dar mai înainte Ewald m-a căutat și mi-a spus...

— Cine-i Ewald? întrebă Bătrînul.

— Mareșalul Kleist, dobitocule. Nu poți să ghicești? Ți-am mai spus o dată să-ți ții gura! Deci, știți că atunci cînd ne luăm tălpășița trebuie să lăsăm un pluton de acoperire, ca Ivan să nu se prindă imediat. După douăzeci de ore această forță aruncă totul în aer înainte de a se face nevăzută. Ewald, cum v-am mai spus-o, știa că eu sînt un soldat prima. „Ascultă mult iubite și nemaipomenite *Obergefreiter* Porta, cum îmi spunea el în intimitate, Ivan ne-a tras așa o chelfăneală să nu mai pot să las prea mulți aici. Dar cum faci cît jumătate din acest regiment de iepuri de cîmp și cum nu există armă care să te omoare, ajută-mă să scot corpul de armată din contactul cu inamicul. Descurcă-te cu colegii din față." Mi-am numărat luptătorii și-am strigat „La ordinele dumneavoastră, domnule mareșal!"

— Ia spune-mi, întrerupse Stege, făcînd cu ochiul către noi, erai deci la Statul Major?

— Bineînțeles, răspunse Porta agasat, eram de serviviu pe lîngă ștabi și-i dădusem deja lui Ewald informații mîna întîi. Ofițerii lui? Niște bebeluși față de mine!

— Atunci e de-a dreptul curios că nu ești general, spuse Bătrînul, Kleist ți-o datora!

— Lasă prostiile, știi foarte bine că uniforma lor nu mă prinde. Nu pot să suport gulerul roșu. Tacă-ți gura și lasă-mă să vorbesc! Am rămas deci pe poziții ca să-l enervez puțin pe Ivan, știind că o să dau de dracu dacă se prinde. Mă cheamă Josef, ca pe Stalin, dar nu-i suficient. Rumegam toate astea cînd, într-un adăpost, am descoperit un preot de-al nostru bine hărtănit. Mi se spusese că rușii își reluaseră obiceiurile și m-am gîndit că n-o să fie prea aspri cu o uniformă pioasă. Mi-am pus țoalele mortului și i le-am dat pe ale mele... și trebuie s-o spun, puricii lui mi-au fost foarte credincioși. Ce mai conta, eram grozav cu violetul ăla la guler și cu o cruce atîrnată după gît, ca într-un ordin inventat de marele Hermann. Ați fi rămas muți de uimire!

— Desigur, spuse Bătrînul tăvălindu-se de rîs.

— Cît ai zice pește Ivan era peste noi, nu mai trebuie să v-o spun. M-au tîrît în fața comandantului, un colonel sălbatic cu epoleți de tablă și cu ochii de canibal, iar acesta a început să zbiere: „Nu-i adevărat! Tocmai l-am spînzurat pe al nostru pentru viol și ne pică alt popă din față. Habar n-aveam unde o să mai găsim unul. La dracu', vii cu noi sau te spînzurăm?" Am răspuns smerit, ținînd crucea așa cum îl văzusem pe preotul nostru: „Da, șefule, o să fiu preotul vostru." Mi-au dat țoalele preotului spînzurat și m-am trezit omul lor. Vă întrebați dacă mă așteptau vremuri mai bune? Primo, un popă are de băut.

Porta se opri o clipă, puse mîna pe o sticlă și sorbi, de data asta era „ulei pentru puști", rîgîi, scăpă o altă bășină și continuă:

— Puteam să ciordesc, să halesc cît zece, să mă culc cu enoriașele... viața unui pașă... Și mai ales să trișez la cărți, dar asta exact așa cum trebuie.

Rîdea bătînd din palme.

— Aveam o grămadă de prieteni și mă considerau un popă excelent. Seara, alături de colonel și de trei maiori, trișam că s-ar fi înroșit și

un copil de țîță! Am căutat o seară întreagă asul de pică, potul pe el era de cîteva mii de ruble, și unde credeți că l-am găsit? Colonelul stătea pe el! Dacă n-ar fi sosit garda, l-am fi sfîșiat! Într-o bună zi un general de divizie a sosit în inspecție. Mi s-a ordonat un serviciu religios, dar de unde vin pentru împărtășanie? Am luat un bidon de votcă. „Ce puteri demonice în vinul ăsta!” a strigat comandantul, iar cînd toți ceilalți au îngenuncheat, a cerut supliment. Am tras și eu o dușcă bună și i-am binecuvîntat pe toți regulamentar.

— De unde le scornești pe toate, roșcovanule? spuse Bătrînul. Cum le-ai inventat?

— Pe onoarea mea, n-am născocit nimic. Doar că am o memorie foarte bună. Dacă nu mă crezi, te trag în țeapă!

Am mai rămas cîteva clipe bînd și trăncănind.

— Oare o să se termine totul într-o bună zi? întrebă Stege. În ziua în care o să se sfîrșească războiul... o să mă culc într-un cîmp cu trifoi și o să ascult păsările. Fără program și regulament.

— Iar eu o să mă culc cu o puicuță, tot fără control de timp, rînji Pluto. Au rămas atît de puțini bărbați, că o să ne putem permite mai multe fete în același timp.

Se făcu liniște. Fiecare evoca sfîrșitul războiului. Porta se ridică deodată, luă o mitralieră și imită gestul de a secera cîțiva dușmani imaginari.

— Eu o să închei cîteva socoteli mai vechi cu scula asta. Sînt vreo douăzeci de naziști pe care i-aș vrea morți. Iar dacă pun mîna vreodată pe SS Heinrich, o să-l tai în bucățele cu mîna mea.

— Prostii. Nu vă gîndiți decît la răzbunare. N-o să vă ajute cu nimic. Trebuie să-i uităm.

— Ia spune-mi, parcă erai cu noi cînd l-am lichidat pe căpitanul Meyer.

— Mare diferență! Eram pe front și în legitimă apărare. Cînd războiul va fi pierdut se vor ocupa învingătorii Germaniei de ceilalți, sînt destul de proști ca să o facă. Nu mai trebuie să-i ajutăm și noi.

— Spui mereu că o să fim învinși, l-am întrerupt. Dar dacă o să cîștigăm?

M-au privit cu toții ca pe un nebun.

— Ce tot spui acolo, ai căzut în cap?

Porta mă scărpină pe cap ca pe o maimuță.

— Eu așa cred. N-ați auzit de armele „V”? Cercetătorii germani lucrează și n-o să fiu prea surprins dacă or să inventeze o armă diabolică.

— Dacă te gîndești la arme chimice, fii sigur că le avem, dar nici Adolf, nici ceilalți n-o să le folosească. Nu ești pe calea cea bună, Sven.

— Chiar crezi că putem cîștiga? spuse Bătrînul sceptic.

— Da, cred, i-am răspuns iritat. Cu cît merge mai rău, cu atît capăt convingerea că se pregătește ceva. Războiul ăsta nu-i doar al lui Hitler, este al întregului popor german. Dacă or să fie învinși, nu vor avea suficientă imaginație ca să treacă peste asta, considerînd că totul este pierdut. Ei încă mai cred că dacă porți epoleți ești trimisul Domnului. Războiul va fi cîștigat oricît ar costa lucrul ăsta. Dar pentru noi asta nu contează, nici unul dintre noi n-o să prindă momentul ăla.

— Ai dreptate, Sven, murmură Bătrînul, sîntem prea bătrîni pentru a ne mai schimba obiceiurile și am fost crescuți pentru a deveni carne de tun.

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva, suspină Stege.

— Da, spuse Bauer. Despre povestea cu copacii de la Tuapse, chiar este ceva adevărat?

— Vrei să știi? Ei bine, a fost un moment groaznic. Făceam parte din armata lui Kleist și ne învîrteam de cîteva săptămîni prin Caucaz. Venisem de la Rostov pe malul Mării Negre. Trebuia să ocupăm Iranul sau Siria, nici nu mai știu, dar era o nebunie și rușii ne-au demonstrat-o. Cînd am ajuns la Tuapse am avut o surpriză: Ivan tăiase o pădure întreagă de copaci cu diametrul de un metru și jumătate și blocase singurul drum practicabil. În rest era doar pădurea sălbatică. Deodată totul a început să ardă. În ciuda eforturilor de a degaja drumul, am fost gata să ne prăjim ca un miel de Paște, iar din pădure Ivan trăgea în noi. În panica aceea toți au încercat să se retragă cu cea mai mare viteza. Și încă am avut noroc pentru că toți copacii aceia i-au împiedicat pe ruși să ne urmărească. Ne-am adunat iarăși și am început să ne tîrîm spre Marea Caspică. Totul de dragul petrolului, bineînțeles. Un fîs! Cînd am ajuns pe drumul strategic din Georgia, încă mai erau sute de kilometri pînă la prima sondă!

— Dumnezeule mare! exclamă Pluto. Drumul strategic al Georgiei n-o să-l pot uita niciodată. Un fluviu de nămol! Au rămas o grămadă de mașini acolo.

Stege exclamă:

— Îți amintești? 623-urile derapau și rupeau stîlpii de telegraf ca pe scobitori! Și motocicliștii... Blestemat drum strategic. Parcă ar fi fost boasca dintr-un butoi cu vin.

Întunericul învăluise sala de arme și-i auzirăm pe recruți cum se întorceau cu cîntec de la instrucție.

Micuțul și Legionarul

— Cine vrea să facă un duș cu bere? strigă Porta, golindu-și halba în capul chelneriței blonde.

Aruncă apoi halba care se făcu țăndări.

Urmă o încăierare cu un derbedeu numit Micuțul.

A fost una din zilele mari la cantină.

Compania a 2-a fusese detașată într-o uzină care producea tancuri grele. Combatanții, care aveau experiența frontului, erau însărcinați cu încercările și cu supravegherea montării armamentului.

Pentru noi era o viață de vis, chiar dacă trebuia să lucrăm cincisprezece sau șaisprezece ore pe zi. Cazarma era departe și ne pierdeam ușor printre sutele de lucrători civili de toate naționalitățile. Porta se purta ca un cerb în călduri și-i considera pe cei două mii de lucrători bărbați și femei proprietatea sa. Maiștrii bătrîni ne dădeau ușor permise de trecere, dar într-o zi Pluto a întrecut măsura: a furat un camion, a făcut turul cîrciumilor, apoi, beat ca un porc, a intrat într-un zid la trei metri de postul de poliție.

Isprava asta l-a costat doar cincisprezece zile de arest, cu complicitatea maistrului, dar von Weisshagen a ținut în fața batalionului o predică patetică în care-l numea „rușinea armatei".

Cum închisoarea militară era supraaglomerată, destinul l-a trimis pe Pluto să împartă patul, pîinea și celula cu subofițerul Reinhardt, care, asemenea lui Iov, zăcea în mizerie, uitat de Dumnezeu și de judecătorii militari. De altfel, așa a rămas pînă la sosirea americanilor în 1945, cînd a fost promovat de ei inspector al închisorii. De dragul adevărului trebuie să spunem că a fost un gardian excelent. Stăpîn pe regulament, îl aplica cu atîta zel, încît trei ani mai tîrziu a redevenit deținut și, cu moartea în suflet, a trebuit să renunțe la uniformă.

Locotenentul Halter, comandantul nostru, care ne condamna comportarea, sfîrși prin a renunța la tiradele războinice și își înecă idealismul celor 19 ani de popotă, în compania cîtorva veterani. Ei l-au pus la curent cu un program mai rezonabil pentru al III-lea Reich: să raportezi cît mai multe Partidului, dar să faci cît mai puțin pentru a grăbi victoria Germaniei naziste.

Pe atunci acești oameni erau o minoritate. Cînd totul s-a sfîrșit s-au ridicat cu miile, bătîndu-se cu pumnii în piept că au fost dușmanii lui Hitler! Asta-i viața!

Cît despre purtarea noastră, ea era un antidot al disperării. Să trăim din plin viața, căci mîine voi muri; să o facem violent, sălbatic și mai ales fără să ne gîndim! Eram soldați, dar nu ca ceilalți, ci niște duri cu lațul pus deja la gît. Călăul doar trebuia să tragă. Golani, oameni de nimic în concepția a 70 de milioane de germani. În fiecare om vedeam un nemernic, cel puțin pînă la proba contrară, care nu era ușor de trecut. Toți cei care nu erau dintre ai noștri, erau inamici; viața sau moartea lor nu făcea doi bani. Alcoolul, femeile, opiumul, toate treceau. Locul iubirilor noastre? Un cotlon sau o groapă. Nici WC-urile nu ne speriau!

Văzusem oameni murind cu miile—uciși, împușcați, decapitați, spînzurați. Făcusem parte din plutonul de execuție și sub gloanțele noastre bărbați și femei înroșiseră țărîna cu sîngele lor. Sub ochii noștri legiuni fără număr, căzuseră în stepa rusă, în Caucaz, sau fuseseră înghițite de fioroasa Rusie albă. Da, ceea ce văzusem ar fi făcut și pietrele să plîngă, dar dacă ajungea vreunul dintre noi să plîngă, erau fără îndoială lacrimi de bețiv! Purtam securea morții, eram deja morți, dar nu vorbeam niciodată despre asta.

Era într-o după-amiază, la cantină. Am adresat celor trei chelnerițe glume obscene.

— Hei, Eva! strigă Porta unei fete de tip super-german, n-ai chef să te hîrjonești cu mine?

Nici un răspuns, doar un gest ofensat.

— Crede-mă, frumoaso, să-l încerci pe Porta înseamnă să-l adopți definitiv.O să-l urmezi pînă și pe front.

— Plecați în curînd pe front? întrebă ea curioasă.

— Nu ni s-a spus. Dar nu știi niciodată cu Cur-Încălțat. Vino să-ți spun ceva. O să-ți arăt niște șmecherii de-o să rămîi mască!

— Nu mă interesează, golanule! spune tînăra chelneriță.

Porta izbucni în rîs:

— Domnișoarei îi plac, poate, femeile? Nu mă deranjează. Ba odată, una cu astfel de gusturi m-a găsit mai amuzant decît prietenele sale. Bine? Ne întîlnim la *Vaca Roșie* la ora șapte. Și să-ți pui niște chiloți drăguți! Ador asta. Să știi să nu fac colecție, ca locotenentul Britt! Mai dă-mi o bere, micuțo.

Chelnerița, stacojie, îi trase o palmă lui Porta și-l amenință:

— O să fac plîngere!

— De-abia aștept, pufni în rîs Porta.

În acel moment unul dintre cei mai răi scandalagii din comandoul 6, numit Micuțul, își făcu loc cu coatele pînă la noi.

— Bere, comandă el, cinci halbe.

Se întoarse către un tip micuț cu cicatrice, care bea singur într-un colț:

— Plătește și berea mea, camarade, sau îți trag una peste bot!

— Nu cred că vorbești cu mine, i-o întoarse omulețul cu o expresie atît de hazlie încît izbucnirăm cu toții în rîs.

Micuțul îl privi cu un aer superior:

— Ba chiar cu tine, mucosule. Se întoarse pe călcîie cu cele cinci halbe în brațele sale mari și-i spuse chelneriței: Avortonul ăla are voie să-mi plătească berea.

Liniște. Omul cu cicatrice își goli halba, își linse spuma de pe buze și-și șterse gura cu mîneca.

— Tu ești cel numit Micuțul? întrebă el pe gorila de doi metri ce se așezase la o masă.

— Plătește și taci! fu răspunsul.

— Îmi plătesc berea mea, dar nu dau de băut porcilor. Ar trebui să te întorci în cocină, de necrezut ce mult semeni cu un porc.

Micuțul sări ca lovit de streche și scăpă halbele pe jos unde se făcură țăndări. Din doi pași fu în fața piticului care îi ajungea pînă la centură și clătinîndu-se urlă:

— Repetă!

— Ești surd? spuse celălalt, din cîte știu porcii au urechi!

Livid, uriașul îi trimise un pumn ucigător.

— Calm, calm, spuse celălalt, parînd lovitura cu îndemînare. Să ieșim dacă vrei să te bați. Ar fi mai bine pentru veselă.

Dădu la o parte halba și ieși. Micuțul, uimit, scotea sunete nearticulat. Piticul rînji:

— Nu te obosi, mălai mare!

Cantina ticsită deveni mută. Nu ne credeam urechilor. Tiranul batalionului, ucigașul, era provocat de un avorton de un metru și cincizeci și doi, un tip despre care nu știam nimic. Îl vedeam pentru prima dată. Purta pe uniforma cenușie brasarda albă cu cuvintele „Secția disciplinară" încadrate de două capete de mort, semn că aparținea unui regiment disciplinar. Cei trei sute de oameni din cantină se repeziră afară ca să-l vadă zdrobit.

Micuțul trecu de la amenințări la lovituri pe care adversarul le eschiva cu ușurință, rîzînd și scoțîndu-l din pepeni.

Se petrecu apoi un lucru pe care nimeni nu l-ar fi crezut posibil. Omulețul făcu un salt periculos și bocancii săi țintuiți, de infanterist, îl loviră pe Micuțul drept în față, ca o măciucă. Gorila se prăbuși. Omulețul se năpusti ca un dihor asupra lui, îl întoarse pe burtă, îl încălecă și apucîndu-l de chica roșcovană îi zdrobi mutra de pietre. Îi trase la sfîrșit un șut în rinichi, scuipă cu scîrbă pe el și intră indiferent în cantină, în fața celor trei sute de spectatori rămași cu gura căscată la vederea tiranului prăbușit.

Își bău halba cu bere blondă plin de satisfacție, în timp ce noi îl priveam chiorîș pe învingătorul Goliatului din atîtea închisori, lagăre de concentrare și cîmpuri de luptă. Nu înțelegeam nimic! Pluto îi întinse o țigară.

— Cu opium, îți place?

Un „mulțumesc" scurt. Își aprinse țigara în timp ce chelnerița îi punea în față altă halbă.

— Din partea *Obergefreiter*-ului Stern, îi spuse ea.

Refuză halba și spuse:

— Mulțumiți-i, dar caporalul Alfred Kalb, din Regimentul al 2-lea al Legiunii, nu acceptă bere de la un necunoscut.

— Ai fost în Legiunea străină a francezilor? întrebă Pluto.

— Nu ești surd, veni răspunsul, deci ai auzit.

Pluto, ofensat, îi întoarse spatele. Micuțul revenise și bombănea în colțul său, rostind amenințări de ți se facea părul măciucă. Fața lui parcă ar fi fost „lucrată” de un măcelar. Își pusese capul sub robinet și-și clătea mutra însîngerată, suflînd ca o focă. Fără să se mai obosească să se șteargă, își luă trei halbe și se așeză într-un colț.

Porta încălecase pe tejghea și o agasa pe blonda Eva încercînd să o sărute.

Fără jenă, îi strecură mîna sub fustă și-i mîngîie pulpele delicate. Fata scoase cîteva țipete isterice și îl lovi cu o sticlă, în mijlocul exploziei de hohote de rîs. Porta se întoarse, șugubăț.

— Fecioară, curățică, chiloței roz, medalie pentru cumințenie! O bunătate!

Coborî și se adresă Legionarului:

— Te-am auzit ce i-ai răspuns prietenului meu Pluto. Nu-i suficient că ai învățat cîteva șmecherii prin bordelurile marocane ca să-ți meargă cu Porta, aici de față, din Moabit[1], Berlin. Deci, un sfat: răspunde politicos cînd ți se vorbește tot așa.

Legionarul se ridică fără grabă și-l salută pe Porta, scoțîndu-și boneta cu o politețe comică.

— Mulțumesc, pentru sfat. Alfred Kalb, din Regimentul al 2-lea al Legiunii, va ține minte, Josef Porta. Tot din Moabit, Berlin sînt și eu. Nu caut cearta, dar nici n-o ocolesc. Nu este un sfat, ci doar o constatare.

— În ce regiment ești acum, camarade? întrebă împăciuitor Bătrînul.

— 27 blindate, batalionul 1, compania a 2-a, începînd de azi, ora unsprezece.

— Dar ești de-al nostru! exclamă Porta. Cîți ani ai adunat, frate?

— Douăzeci, răspunse Kalb. Am făcut deja trei pentru purtare antisocială, convingeri politice și serviciu ilegal într-o armată străină. Ultima dată în lagărul Fagen, lîngă Bremen. Ai destule informații acum?

— Îl cunoști pe *Hauptscharführer* SS Braun, din corpul 8 de la Fagen? l-am întrebat eu curios.

— Da, îl știu. Mi-a zdrobit mîinile și m-a castrat pentru că m-am culcat cu o poloneză din lagărul de femei. Dar Allah știe că-l voi revedea într-o zi și atunci...

[1] MOABIT: Închisoare aflată în piața centrală a Berlinului *(n. trad.)*

Scoase un brici și-i mîngîie grijuliu tăișul.

— Văd că ai de gînd să-i pui boașele într-un borcan! rîse Porta.

— De ce nu? Sînt puși șerpi, de ce nu și boașele unui vierme ca Braun? O să fie mascota bordelului pe care am de gînd să-l deschid după război.

Se întoarse către o chelneriță:

— N-ai văzut niciodată o pereche de boașe puse în borcan?

— Ce anume? întrebă ea fără să înțeleagă.

Hohote de rîs îi răspunseră:

— Nemernicule! spuse ea înțelegînd dintr-o dată și dispăru în spatele barului.

Micuțul veni spre tejghea, aruncă o monedă de o marcă și ceru:

— O halbă.

O goli dintr-o înghițitură și porni spre Legionar cu mîna întinsă.

— Îți cer iertare, camarade, a fost greșeala mea.

— S-o lăsăm baltă, spuse Kalb, dîndu-i mîna.

Într-o clipă pumnul de fier îl imobiliză pe legionarul uimit, în timp ce genunchiul brutei îi zdrobea mutra. O lovitură de ucigaș, după ceafă, îl doborî lăsîndu-l fără cunoștință. Gorila îi mai trase un șut în față și auzirăm cum îi troznește osul nasului. Micuțul se îndreptă, își șterse mîna și privi cu ură mulțimea tăcută. Pluto dădu pe gît o înghițitură de bere și spuse încet:

— Evident, nu știam șmecheria asta, dar, atenție, o să te afli la un moment dat pe front și știu vreo 3000 de indivizi care ard de nerăbdare să-ți trimită un glonț „dum-dum” în ceafă.

— Încearcă doar! strigă bruta, și o să ies din iad ca să te sugrum.

Părăsi cantina într-un cor de înjurături.

— Individul ăsta o să moară într-un accident, ca din întîmplare, fără să-l plîngă cineva, spuse Bătrînul.

Opt zile mai tîrziu, Legionarul, căruia trebuiseră să-i taie o bucată din nas, lucra cu noi la un container uriaș de metal care trebuia nituit. Micuțul tocmai trecea.

— Tu care ești atît de voinic, îi strigă prietenos Kalb, vino să ne ajuți. Ține nitul, ne scapă mereu. Nu sîntem destul de puternici ca să-l ținem.

Ca orice brută, uriașul era pe cît de prost pe atît de orgolios.

— Sînteți niște muieri! O să vă arăt eu cum se ține un nit!

Și intră în containerul de oțel. Într-o clipă, deschizătura fu astupată de o benă plină cu beton. Omul era prins ca un șoarece! Zece, cincisprezece ciocane pneumatice se năpustiră într-un zgomot infernal asupra cuștii de oțel în care Legionarul a băgat și capătul unui furtun de abur, capabil să ucidă pe oricine, în afară de bruta captivă.

După trei săptămîni de spital, Micuțul a reapărut bandajat din cap pînă în picioare, dar mereu gata de scandal. Într-o seară, Legionarul i-a pus sticlă pisată în supă și am așteptat încîntați o perforare a intestinelor. Se simțea mai bine ca înainte. Răzbunarea nu s-a lăsat mult timp așteptată, iar Porta a fost cel care i-a salvat viața lui Kalb. Fără nici o explicație i-a smuls din mîini halba de bere: Micuțul tocmai îi pusese în ea o doză de nicotină pură.

Pagină intenționat goală

Pasiune

Aventura noastră a început dintr-o întîmplare și într-un fel foarte obișnuit.

Ea a luat sfîrșit prin plecarea companiei în timpul unui atac aerian.

Cine ar putea să condamne aceste iubiri fugare în mijlocul războiului ucigător?

Pe asfaltul ud se auzeau pașii unor pantofi cu tocuri înalte. Ascuns după colț, am văzut-o venind prin lumina crepusculară a unei lămpi de camuflaj. Era ea, Ilsa, femeia mea.

Lumina slabă o dezvăluia în întregime, lăsîndu-mă pe mine în umbră, de unde îmi plăcea să văd fără a fi văzut. S-a oprit. Privirea ei a scrutat strada în pantă ce trecea prin fața cazărmii; tremurînd în ploaie își privi ceasul, apoi își aranjă eșarfa verde.

Un trupete trecu pe lîngă ea:

— Iepuraș, vino cu mine, o să-ți fie la fel de bine!

Întoarse spatele și făcu doi-trei pași. Soldatul pufni în rîs și zgomotul bocancilor săi țintuiți se pierdu printre ruine. Ea veni din nou în lumină. Am început să cînt:

Umbrele noastre nu-s decît una,
căci ne iubim atît de mult.

Iritată, fixă întunericul din care am ieșit încet. Dar cînd mă văzu, izbucni în rîs și, braț la braț, contrar regulamentului, pornirăm printre dărîmături.

Uitat războiul, uitată așteptarea! Ne regăsisem în sfîrșit.

— Unde mergem, Ilsa?

— Nu știu, Sven. Într-un loc fără soldați și fără miros de bere!

— Să mergem la tine, îmi doresc atît de mult să văd unde stai. Sînt cinci săptămîni de cînd ne cunoaștem, cinci săptămîni de cînd cutreierăm braseriile, patiseriile și ruinele!

Un moment de ezitare:

— Bine, mergem la mine, dar să fii atent, nu trebuie să ne audă cineva.

Un tramvai trecea gata să se destrame; ne-am urcat în el alături de oameni cenușii și triști. Am coborît într-un cartier de la marginea orașului. Am îmbrățișat-o și i-am mîngîiat obrajii catifelați, dar trecătorii care apăreau din întuneric m-au intimidat, nu-mi plăcea să îmbrățișez o femeie în public. Mă strîngea de mînă și zîmbea în timp ce înaintam încet. În jur nu mai erau ruine, ci case intacte, locuințe de bogătași, nu merita să risipești bombele pe ele, ai fi ucis prea puțini.

Sirena dădu alarma, dar ca de obicei nu-i dădurăm atenție.

— Ești învoit și peste noapte?

— Pînă mîine dimineață la opt, mulțumită lui Pluto. Bătrînul a plecat trei zile în permisie la Berlin!

— Sînt și alții plecați în permisie?

— Da.

Se opri, mă strînse mai tare și păli; ochii ei se umeziră în lumina albăstruie.

— Sven, asta înseamnă că o să plecați?

Nu i-am răspuns, dar am tras-o de acolo, nervos și iritat. Am mers fără să scoatem un cuvînt, apoi ea îmi șopti, ca și cum tăcerea mea ar fi fost o confirmare.

— Deci, este sfîrșitul. Pleci! Vezi tu, Sven, îți datorez o fericire pe care soțul meu nu mi-a oferit-o niciodată. Chiar dacă se va întoarce, nu te pot uita, te rog, jură-mi că te întorci la mine!

— Ce-aș putea să-ți spun? Nu eu îmi hotărăsc soarta, chiar dacă te iubesc! La început am crezut că va fi doar o aventură, cu atît mai picantă cu cît erai măritată. Din nefericire, a ieșit mai mult de atît, poate că este mai bine ca războiul să ne despartă.

Am mers mai departe, tăcuți ca noaptea. S-a oprit în fața unei portițe de grădină și am pornit pe o alee bine întreținută. În depărtare se vedeau flăcările antiaerienei, dar nu se auzea nici o bombă.

Cu multă grijă, deschise ușa și verifică draperiile negre care acopereau fereastra, înainte de a aprinde lampa. Am strîns-o în brațe cu violență, în timp ce ea îmi înapoia cu sălbăticie sărutul, lipindu-și de mine trupul plin de dorință.

Am căzut grei pe un divan, fără să ne desprindem gurile avide; mîinile mele îi dezmierdau trupul delicat și urmăreau cusătura ciorapilor dincolo de care pielea ei era netedă, proaspătă și parfumată. Parfumul acela te făcea să uiți cazarma, tancurile puțind a ulei, uniformele jilave, duhoarea de bere și de transpirație; uitam de asemenea bordelurile, cîntecele zgomotoase, orașele în ruină, gropile pline cu cadavre. Aveam în brațe, în sfîrșit, o femeie elegantă al cărei parfum fin îmi amintea de podgoriile din sudul Franței; o femeie cu picioarele delicate, încălțată cu pantofi de antilopă și ai cărei genunchi cu gropițe se desenau sub mătasea transparentă.

Fusta era atît de strîmtă încît a trebuit scoasă ca să stăm comod. Pe jos era întinsă o blană, dar ce fel de blană? Ce putea la urma urmei să știe un soldat din 27 blindate despre blănuri? O femeie ar fi recunoscut imediat astrahanul, un astrahan negru ca tăciunele și care trădă bogăția. Nasturii bluzei roz se desfăcură, și pieptul îi fu eliberat de două mîini tandre, obișnuite mai mult cu lupta; sînii ei surîseră ochilor arși de zăpezile ruse, tulburați de bere și votcă, dar înfometați de iubire și care căutaseră îndelung o mamă, o amantă, o femeie ca aceasta. Ea se eliberă cu delicatețe.

— Dacă ți-aș povesti visul meu! murmurai.

Își aprinse o țigară și puse o alta între buzele mele, răspunzîndu-mi:

— Știu acest vis, prietene. Visezi să fii undeva departe, fără cazărmi, fără urlete, fără funcționari cu mînecuțe, fără miros de piele; visezi o țară blîndă, cu femei, vii și arbori înverziți.

— Da, așa este.

Pe masă era o fotografie. Un bărbat rasat, cu trăsăturile fine, purtînd insigna ofițerilor de Stat Major, dar în viața civilă avocat. Într-un colț o mînă sigură scrisese: „Tom Horst 1942”.

— Soțul tău?

Ea luă fotografia, o puse cu grijă pe etajeră, în spatele divanului și își lipi buzele umede de ale mele. I-am sărutat tîmplele zbuciumate,

mi-am lăsat buzele să-mi alunece pe sînii tari, am mușcat-o de sfîrcuri și i-am dat pe spate capul cu păr negru. Gemea de durere, de pasiune, de dorință.

— Sven, dacă am putea să împlinim visul tău!

De pe perete, portretul sever al unei femei cu guler înalt de dantelă ne fixa cu ochii cenușii, care, fără îndoială, nu visaseră vreodată, dar care nici nu văzuseră orașe în ruină și oameni înnebuniți de bombardamente. La naiba cu morala, mîine o să fii mort!

Gurile noastre întredeschise se uniră, iar limbile noastre se căutară cu aviditate; dansul pasionat ne răsucea trupurile, iar dorința ni le ardea. La pămînt căzu ceva transparent, un jupon... iar ea rămase pe jumătate goală, excitantă, îmbrăcată după gustul meu, căci goliciunea dezamăgește aproape întotdeauna un bărbat. Dorim întotdeauna să smulgem noi ultima bucata de pînză de pe corpul femeii iubite.

În timp ce mă luptam din greu cu o agrafă, ea se ridică plină de nerăbdare ca să-mi dea ajutor; mîinile ei calde, delicate dar ferme, mîini pline de voluptate, se jucau pe spatele meu gol. În depărtare sirenele anunțau o nouă alarmă, dar noi fugisem de război, de bombardamente, de lumea întreagă... de tot ceea ce nu era cea mai veche bătălie din lume: lupta bărbatului și a femeii. Strînși unul de altul, divanul ni se părea prea strîmt. Orele treceau lăsîndu-ne flămînzi, apoi un somn greu ne cuprinse și căzurăm adormiți pe covoarele persane.

Se lumina cînd ne-am trezit, epuizați dar fericiți. Era o noapte pentru lungi amintiri. Își puse o rochie și mă îmbrățișă așa cum doar femeile îndrăgostite o fac.

— Rămîi, Sven, rămîi aici! Nimeni n-o să te caute! Izbucni în lacrimi: Războiul se va termina în curînd, este o nebunie să te întorci!

M-am eliberat din strînsoare.

— Nu trăiești de două ori clipe asemănătoare și, pe urmă, cine ți-a spus că n-o să mă întorc? Nu uita de cel care se află în Franța, se va întoarce și el într-o zi și atunci unde va fi trimis dezertorul? Buchenwald, Torgau, Lengries? Nu, spune-mi că sînt laș, dar nu pot!

— Sven, o să divorțez, dar rămîi! O să-ți procur acte false.

Am clătinat din cap și i-am lăsat pe o hîrtie numărul sectorului poștal: 23645. Strînse la piept numărul, singura noastră legătură pentru cîtva timp.

Tăcută, uitînd de orice prudență, m-a urmărit cu privirea în timp ce mă îndepărtam. Repede, fără să mă întorc, am dispărut în ceață.

Din nou pe Frontul de Est

Trenul se oprea și la cea mai mică haltă.

Trebuia să aștepți ore în șir în fața marmitelor pentru o supă de urzici.

În ploaie și în ninsoare, ne duceam între șine pentru orice nevoi.

Nesfîrșită călătorie! Am mers douăzeci și șase de zile înainte de a coborî în inima Rusiei.

Timp de cincisprezece zile făcusem parte dintr-un transport de trupe compus din treizeci de vagoane de marfă pentru soldați și din două vagoane vechi de clasa a treia pentru ofițeri. Un vagon plin cu nisip era împins în fața locomotivei trebuind să ne apere de mine. Ați fi putut să ne urmăriți ușor, căci lăsasem, sub formă de excremente, cărțile noastre de vizită prin toate gările în care ne oprisem.

S-au petrecut mii de aventuri de-a lungul acestei călătorii prin Polonia și Ucraina, pînă într-o gară în ruine, aproape de Roslav. De acolo, pe un drum prăfuit, desfundat de vehicule grele, am pornit în marș spre pozițiile Regimentului 27 blindate, aproape de Branovaskaia.

Căpitanul von Barring ne-ai primit cu brațele deschise. Era palid ca un mort. Se spunea că este atins de o boală intestinală incurabilă și că-și petrece cea mai mare parte a timpului cu brăcinarii în vine. Spitalul, după o scurtă perioadă, îl trimisese înapoi pe front, declarîndu-l vindecat, dar acolo luase o hepatită care numai bine nu-i făcuse. Ne întrista să vedem în starea aceasta un comandant la care țineam.

Dacă Porta, Pluto și fostul legionar, adoptat de noi, nu și-ar fi făcut de cap, am fi rămas în garnizoană, dar cei trei derbedei au sfîrșit prin a inspira groaza pe o rază de kilometri în jurul lor.

După încăierarea dintre Kalb și Micuțul, acesta din urmă, spre marea noastră bucurie, fusese mutat în compania noastră de marș, ceea ce nu-i făcuse nici o plăcere, iar puțin după aceea Porta s-a remarcat și el.

Într-o zi de beție la *Pisica Neagră*, unde ajunsese în civil și fără permisie, violase o fată. Beată și epuizată, victima striga ca un porc la tăiere, în timp ce noi, ajunși acolo, îi priveam pe amîndoi, aproape goi și într-o poziție ce nu putea fi pusă la îndoială. Pluto luă o sticlă cu bere și îi stropi, spunînd: „Adevăr grăiesc, ați fost creați pentru a crește și a vă înmulți." După care am plecat cu toții foarte mulțumiți.

Dar a doua zi lucrurile s-au înrăutățit. Mahmură, fata și-a amintit că au fost și martori, în așa fel că se putea vorbi de un viol în toată regula. Astfel dădu fuga la tatăl ei, care, din nefericire, era intendentul regimentului. Acesta l-a alertat pe von Weisshagen care, chiar dacă nu-i plăceau cei de la intendență, a trebuit să declanșeze mecanismul justițiar. Pluto, Porta și mulți alții au fost recunoscuți de domnișoară și pușcăria și-a deschis încă o dată porțile.

Pluto făcuse și el o treabă bună. Ne invitase într-o bună zi într-un tanc-școală, deci un tanc căruia i se demontase turela, ceea ce-l făcea să semene cu o cadă pe șenile. Mașinăria, accelerata la limită, atinsese în parcare 40 la oră, în loc de 15, viteza maximă admisă. După patru sau cinci ture de pistă, cu motorul ambalat la maxim și cu șenilele zăngănind, Pluto a lăsat comenzile și s-a întors spre noi fericit.

— Vedeți hodoroagă, atinge 40!

Ridicînd un uriaș nor de praf, ajunsesem la capătul drumului cînd, ca un drac scos din cutie, un mic Opel a apărut în fața noastră. Ceea ce a urmat s-a petrecut ca fulgerul. S-a auzit o trosnitură sinistră și micul Opel a zburat de pe drum, aterizînd pe un teren de instrucție, după ce a făcut cîteva tumbe prin aer, iar roțile smulse i s-au rostogolit pînă în gard.

— Nu-i rău, spuse Porta. Ce-i frumos e frumos!

— Care-i mai tare, amărîtul ăla sau Pluto?

Dintre sfărîmăturile mașinii apăru, spre stupefacția noastră, un amărît în zdrențe, care nu era altul decît adjutantul nostru. În fața lui Pluto, rămas trăsnit, îl apucară furiile, și îl trimise cincisprezece zile la arest, ceea ce nu era prea mult!

Morocănos, Porta își aruncă toate catrafusele într-un colț al colibei în care stăteam și țipă la rusul bătrîn care se scărpina într-un colț, frecîndu-se de zid.

— Ce spui Ivan, iată-l pe Josef Porta înapoi! S-ar părea că ai purici, cetățene sovietic.

Rusul izbucni în rîs fără să fi înțeles vreun cuvînt.

Porta îi repetă în rusă:

— Iată-ne din nou aici! Dar nu pentru mult timp. Am fost destul o armată a-ntîia, acum călcîiele la spinare și spre Berlin! Îți lăsăm plăcerea să îți revezi tovarășii roșii, iar ei vor avea plăcerea să te spînzure.

Rusul căscă ochii mari și bîlbîi:

— *Ghermanski* pleacă? Soldat bolșevic vine aici?

— Ai înțeles, camarade!

Urmă, într-un colț, o discuție însuflețită între cei nouă civili din coliba murdară. Unul dintre ei ieși să ducă vestea mai departe prin satul trist și cenușiu, alții se apucară, în tăcerea cea mai mare, să-și facă bagajele. Vocea lui Porta îi făcu să tresară:

— Și mai ales nu vă uitați izmenele!

Pluto, care nu voia să piardă spectacolul, își luă pușca-mitralieră și făcu o mișcare expresivă, spunînd într-o rusă stîlcită:

— Cînd tovarăși comisar venit aici, atunci bum-bum, pentru că voi nu partizan. Ieșit repede, făcut partizan.

Bunul bătrîn se propti în fața lui și-i spuse plin de reproș:

— Fără glume, domnule soldat!

Cu măștile de gaze drept perne și cu mantalele ca pături, am încercat să dormim puțin. Primisem misiune de infanteriști pentru ocuparea cotei 2689. Întreaga divizie fusese nimicită de ruși, cu tot cu tancuri, împotmolite sau făcute țăndări.

— Am căzut în hazna, spuse Stege furios, sîntem cea mai împuțită unitate din toată armata!

— Da, îi răspunse Müller, un tip de la Statul Major mi-a spus că tot corpul de armată este gata să-și ia picioarele la spinare cu Ivan pe urmele lui.

— Dumnezeule, explodă Pluto, dacă este adevărat, înseamnă că ne suflă deja în ceafă! Tipii ăștia din 52 spală mereu putina.

— Nu-s decît munteni acolo, spuse Stege. Nu pot să-i sufăr pe țărănoii ăștia din Alpi! Cu florile lor la chipiu, cînd se așază în cerc seamănă cu o coroană mortuară.

— Mai tăceți! mîrîi Bătrînul. Nu-i chip să dormi aici. Și nici nu știm dacă mîine vom mai fi în stare.

Încet, liniștea puse stăpînire pe încăpere, într-o nepieritoare duhoare de sudoare, gunoaie și păduchi. Am mai auzit doar cîte o mostră de înjurături nemțești, franțuzești și arabe de la Legionar, adresate toate păduchilor ruși, mult prea răi, spuse el, față de cei din Africa de Nord.

Toți sforăiam liniștiți cînd un șut ne-a trezit, în timp ce o voce anunța:

— Hai, deșteptarea, plecăm!

Porta înjură. Ne-am sculat cu greu și mormăind ne-am tîrît efectele spre locul de adunare, unde restul Companiei a 5-a tremura deja în frig și burniță. Lanternele luceau ici și colo deasupra hărților; ordine înăbușite, zgomotul metalului lovit de metal erau singurele sunete în noaptea neagră și ploioasă. Vocea Micuțului se ridică proferînd înjurături și amenințări.

Von Barring apăru fără nici o grabă, înfășurat într-o manta lungă, cu glugă, fără nici un însemn, asemenea celor folosite de santinele. Încetă orice discuție.

— Bună dimineața, soldați. Gata de plecare? Și fără să mai aștepte un răspuns, comandă: Companie, drepți! Arma la umăr! Puneți-vă armele cît mai comod posibil. Compania a 5-a, cu ocolire jumătate dreapta, după mine, marș!

Porta și Legionarul fumau imprudenți, iar țigările lor străluceau în întuneric; alții le urmară exemplul, mergeam în formație dezordonată, căutîndu-ne unii pe alții, ca să ne apărăm de frică și de noapte. Porta îmi dădu o grenadă.

— N-am loc și pentru asta, ține-o.

Harnașamentul scîrțîia și zdrăngea în cîrca oamenilor nervoși. Ploaia ne curgea de pe căști pe spate, ca un deget înghețat. Am străbătut o pădurice, apoi un cîmp de floarea soarelui călcat în picioare. Micuțul ridicase tonul și îl simțeam în căutarea unui scandal.

Căpitanul von Barring se opri și lăsă compania să treacă prin fața lui, sub conducerea locotenentului Halter, a cărui pușcă-mitralieră se legăna la capătul unei curele. Cînd Micuțul ajunse în dreptul căpitanului, l-am auzit pe von Barring spunînd cu vocea lui liniștită, dar fermă:

— Tu de colo, ți-am văzut dosarul și am auzit vorbindu-se de tine. Te previn că aici nu-i înghițim pe provocatori. Ne purtăm bine cu cei care se poartă bine, dar împotriva ticăloșilor și a bandiților avem metode pe care nu ezităm să le folosim.

Von Barring își reluă locul din frunte, purtînd tot cascheta obișnuită în locul căștii de oțel. În trecere îl bătu pe umăr pe Porta, spunîndu-i vesel:

— Merge, maimuță roșcată?

Porta surîse cu familiaritate:

— Da, căpitane!

Și întorcîndu-se către Bătrînul și către mine, continuă șoptind:

— Barring este unul dintre rarii ofițeri care nu este doar un porc cu epoleți!

— Gura, Porta, se auzi vocea lui von Barring. Dacă nu, la întoarcere, facem exerciții de marș!

— Raportez că Josef Porta are platfus și bătături, iar doctorul a ordonat să fie scutit de marș.

Îi răspunse doar rîsul înăbușit al lui von Barring. Focul artileriei nu era prea intens; ici și colo cîte o explozie și răpăitul unei mitraliere. Era ușor să-i deosebești pe ai noștri de cei din față: tic-tic-tic făceau MG-38-urile noastre, da-da-da spuneau rușii, iar noul MG-42[1] scotea un fel de mîrîit continuu. Pe lîngă noi treceau trasoare albe, strălucitoare. Stege hohoti ca un nebun.

— Într-o carte pe care am citit-o, scria despre un soldat: „Nu-i era teamă de nimic; moartea-i era prietenă și ajutor, era curajos și mereu încrezător...” Cretinul care a scris asta ar trebui să vină aici să ne vadă cum stăm ca niște murături, gata să ne scăpăm pe noi înainte să-nceapă tărăboiul.

— Potolește-te, Stege, se auzi vocea Bătrînului.

Mergea puțin încovoiat, trăgînd din bătrîna sa pipă cu capac, cu mîinile înfundate în buzunarele mantalei și cu grenadele de mînă înfipte în bocanci.

Pe cîmp, nu prea departe, o grenadă explodă cu zgomot.

— 15,5, constată Bătrînul trăgîndu-și puțin capul între umeri.

[1] *(germ.)* MG-42—*Maschinengewehr*: mitralieră ușoară, cu crăcan rabatabil, care-i asigura o extraordinară cadență de tragere *(n. trad.)*

Cei noi se aruncară pe burtă. Pluto începu să rîdă.

— Moacele sărută mocirla sovietică!

— De mine vorbești? mîrîi Micuțul care se aruncase și el la pămînt.

— Crezi că despre tine-i vorba?

Micuțul traversă formația dînd din coate și-l prinse pe Pluto, dar acesta-l lovi cu patul armei peste față.

— Șterge-o, fiu de cățea, amenință el.

Lovitura îl înnebunise pe Micuțul; se învîrti fără rost, ieși din coloană și căzu în genunchi în timp ce sîngele îi curgea din nas. Bătrînul ieși din rînd și țintindu-l cu pușca mitralieră îi spuse:

— Scoală și treci în coloană, dacă nu, te termin. Ai văzut ce capeți dacă te porți așa. Ai zece secunde, după care trag!

Micuțul se ridică, clătinîndu-se, scoase din el ceva de neînțeles, dar arma Bătrînului îl potoli.

— Depărtați-vă, nu mai fumați, se auzi glasul lui von Barring.

Brrummm... explodă altă grenadă. Da-da-da, lătră o mitralieră grea în dreapta. Porta rîdea pe înfundate.

— Te simți ca acasă auzind toate astea! Salut, băieți, spuse el cîtorva grenadieri ascunși lîngă un copac. Vă anunț că Josef Porta, ucigaș plătit de Stat, a sosit din nou în măcelăria din est.

— Atenție la ruine, acolo, la cincizeci de metri, îl avertiză unul dintre grenadieri, pot să vă vadă. Cînd o să treceți tranșeea, este un dîmb cu un rus mort. Țineți-vă bine, Ivan trage în el cu mitraliera. Ieri am pierdut opt oameni acolo și în mod sigur sînt cruci destule și pentru voi!

— M-ai liniștit, spuse Porta cu sinceritate.

Pluto și micuțul legionar discutau:

— Începe să se simtă duhoarea de cadavru, spuse Kalb. Asta-mi aduce aminte de Maroc, dar acolo trăsnea și mai rău...

— Ai răbdare, arab neisprăvit, să simți pe mîini zeama verde a hoiturilor de-aici. O să-ți pară rău după Marocul tău.

— Rahat..., plecă Kalb rîzînd. Dacă tu crezi că mă impresionează Ivan ăsta al tău! Am primit *Crucea de Război*[2] cu trei stele între Riff[3] și Indochina, așa cum mă vezi.

[2] Decorație militară franceză, decernată pentru acte de bravură *(n. trad.)*

[3] Sau Rif—regiune muntoasă din Maroc, pe coasta Mediteranei *(n. trad.)*

— Poți să fii tot numai o decorație, o să te scapi pe tine de frică la vederea lui Ivan! Stai să-i vezi pe siberieni cum joacă tenis cu căpățîna ta.

— Să vedem, spuse Legionarul. Allah! Nici noi nu ochim rău și știm să ne jucăm cu cuțitul în Moabit, Berlin.

— Cum nu v-ați pus în cap să cîștigați războiul, tot restul vă este permis, îl ironiză Bătrînul.

Compania aluneca și se tăvălea prin noroaiele care înconjurau ruina unui colhoz; urma o tranșee înfundată, la capătul căreia se afla dîmbul unde zăcea rusul mort.

Era acolo de mult și puțea temeinic; de o parte și de alta mlaștina tăia orice cale de a ocoli dîmbul.

Von Barring spuse încet:

— Trebuie să trecem în viteză. Pitiți-vă pe rînd, cîte unul, în spatele rusului mort. Undeva în stînga este o mitralieră grea, cel care se lasă descoperit e terminat.

Nu se auzi nici un zgomot, eram sălbăticiuni ieșite după pradă, tăcute ca noaptea. Porta se ghemui în colțul tranșeei, cu cureaua căștii în gură și cu pușca cu lunetă la umăr. Micul legionar, urmîndu-l ca o umbră pe golanul roșcovan, ținea mitraliera la șold, cu siguranța trasă, gata să apese pe trăgaci.

Primii trecură fără probleme, cînd o rachetă luminoasă se înălță deasupra capetelor noastre și inundă terenul cu o lumină orbitoare. Un recrut se ascundea disperat în spatele mortului.

— Dumnezeii!..., înjură Bătrînul. O să ne cadă pe cap. Ivan a mirosit ceva.

Tocmai terminase cînd a pornit furtuna. Cadavrul țintit de mitraliera grea tresărea de parcă ar fi fost viu. Puștiul care se ascundea fu lovit și sări în picioare strigînd: „Ajutor!” apoi dispăru în mlaștină.

Ne lipirăm de malul tranșeei în timp ce grenadele cădeau peste noi, grenadele acelea diabolice pe care le auzi de-abia cînd îți explodează sub nas. Începură și mitralierele.

— Stați liniștiți, nu trageți, se auzi vocea lui von Barring în întuneric.

Trecea în lungul companiei.

Dacă a durat o oră sau zece minute, nu știu, apoi totul a încetat și am început din nou să înaintăm spre cadavru. Bătrînul îmi făcu semn: era rîndul meu!

Lungit lîngă mort, mă abțineam cu greu să nu vărs. Era umflat, era enorm, cu o zeamă verzuie care-i curgea din nas și din gură ca dintr-un izvor, mirosind îngrozitor. Puțin după aceea, Porta și Legionarul au ajuns și ei dincolo.

— Frumoasă supă de cadavru, ai? Cum îi zice în franceză sau în arabă? rîse Porta de Kalb.

— Fă o plimbare de doisprezece ani prin Legiune și o să afli, replică omulețul.

— Știai franceza înainte să intri la vulpile deșertului?

— Da, din nefericire un cuvînt, dar nu știam ce înseamnă: *cochon*[4] cînd l-am spus, mîndru de mine, în fața căpitanului, am primit o lună de arest. După aceea, ți-o jur, mă uitam în dicționar înainte de a rosti un cuvînt.

O grenadă ne întrerupse conversația și ne-am aruncat în adăpost. Cineva începu să urle în spatele nostru, alte grenade căzură în mlaștină, stropindu-ne cu apă stătută.

— Ca-n baie! urlă Stege.

— Asta-i baia rusă? întrebă Legionarul, înecîndu-se de rîs.

— Plutonul 2 ocupă poziția asta, comandă locotenentul.

Vocea îi tremura, încă nu avea obișnuința frontului.

Pluto se lupta cu pușca-mitralieră și înjura împingînd sacii de nisip ca să-și facă loc. Un glonț plesni ca o palmă la mică distanță de capul său.

— Gunoaie! strigă docherul. Vă arătăm noi, scîrbelor!

Furios, aruncă o grenadă spre liniile rușilor pentru a-și întări amenințarea.

— Atenție, băieți! ne preveni Bătrînul. Sînt buni ochitori și trag cu gloanțe explozive.

Un alt proiectil sosi șuierînd și se opri în fruntea unui ochitor de pe tanc, al cărui creier se revărsă pe umărul Legionarului. Acesta se strîmbă și se curăță cu baioneta.

[4] *(fr.)* COCHON: Porc *(n. trad.)*

Pușcașii din 104 ne spuseră la revedere și ne lăsară să înțelegem că ne lasă în găleată.

— Feriți-vă dimineața la ora 7 și pe urmă la 5 după-masă, atunci se dezlănțuie Ivan! În restul timpului nu aveți probleme decît cu pistoale-mitralieră și grenade, rar cîte un lunetist care se distrează, dar pentru restul rușii respectă cu sfințenie orarul.

Am aprins lanternele Hindenburg în adăpostul pe care plutonul 2 încercase să-l facă mai confortabil. Porta scoase cărțile sale de joc soioase și își puse pe o ureche un joben hărtănit. Mătasea neagră era destrămată și, pentru a-i ascunde stricăciunile, pictase un cerc roșu și albastru în jurul calotei, ceea ce-l făcea să semene cu un coș de navă. Monoclul, luat din România, era pus șmecherește la ochi, dar războiul îl blagoslovise cu o spărtură care dădea ochiului o expresie absolut idioată prin sticla legată de epolet cu un șnur negru luat de la chiloții unei fete.

Puse cărțile pe o masă și strigă:

— Veniți copii și să facem jocurile, dar vă previn, nu pe datorie. Am fost deja păcălit după un atac aerian cînd niște imbecili au avut tupeul să se lase omorîți înainte să plătească. Miza minimă: zece mărci sau o sută de ruble.

Făcu douăsprezece pachete și îl întoarse pe al treisprezecelea, era un as de pică. Impasibil, adună potul și-l aruncă în cutia unei măști de gaze pe care și-o atîrnase după gît. A cîștigat de opt ori la rînd, ceea ce ne-a făcut mai circumspecți. Nici unul nu îndrăznea să mărturisească ceea ce gîndeam cu toții: Porta trișa. Dar avea, sub fiecare braț, cîte un pistol mitralieră și în spatele lui micuțul legionar mîngîia un P-38 cu siguranța ridicată.

Bătrînul citea o carte pe care nevastă-sa i-o dăduse la plecarea din garnizoană. Din timp în timp o lăsa și scotea din portofel fotografiile soției și a celor trei copii. Știam, chiar dacă nu lăsa să se vadă, cît îl durea despărțirea și uneori îl vedeam plîngînd cu fotografiile în mînă.

Căpitanul von Barring, însoțit de locotenentul Halter, intră în adăpost și începu să vorbească pe șoptite cu Bătrînul.

— După spusele unui dezertor ar trebui să ne așteptăm la un atac cam la ora trei, îi împărtăși Bătrînul lui von Barring.

— Bine, să fii pregătit. Comandantul companiei pe care am înlocuit-o spunea că locul este blestemat. Avem ordin să ținem poziția oricît ne-ar costa. Ordinu-i ordin, cota 2689 domină regiunea, iar dacă Ivan s-ar instala aici, toată divizia ar fi prinsă ca într-un clește și Ivan o știe.

— Vreți să spuneți că, mai devreme sau mai tîrziu, o să înceapă dansul și o să ne trezim cu tancurile peste noi?

— Nu, atîta timp cît mlaștina nu-i înghețată, dar cum a sosit iarna, trebuie să ne așteptăm la orice. Să sperăm că în clipa aceea vom fi în cutiile noastre de conserve, deși pe blestematul ăsta de front de est nu știi niciodată nimic sigur.

Privirea obosită a lui von Barring trecu indiferentă peste vizuina întunecoasă și-l descoperi pe Porta, echipat cu monoclu și joben.

— Dumnezeule, de unde ai pălăria aia idioată? Te rog să-ți pui chipiul sau să stai cu capul gol.

— Am înțeles, domnule căpitan, răspunse Porta.

Adună iarăși potul, își luă chipiul și-l puse peste joben. Von Barring clătină din cap rîzînd:

— Individul ăsta este imposibil, dacă-l vede comandantul cu pălăria astă, o să ajungă la închisoare.

— Nu cred, domnule căpitan, căci m-am întîlnit deja cu locotenent-colonelul Hinka, căruia i s-a părut că arăt foarte bine.

— Destul, Porta, zise von Barring.

În același moment scandalul a izbucnit la masa de joc. Micuțul descoperise că Porta avea doi ași de pică și, vociferînd se aruncase peste el, cînd țeava mitralierei l-a oprit.

— Vrei încă o gaură? spuse Legionarul, trăgîndu-i un șut în burtă și răsturnîndu-l pe spate.

Căpitanul și locotenentul se purtară ca și cum n-ar fi văzut nimic. Jocul continuă și trecurăm sub tăcere escrocheria roșcatului. Îi făcurăm chiar Micuțului plăcerea de a-l lăsa să cîștige de două, trei ori, ceea ce-l făcu fericit și îi ceru scuze lui Porta, dar ghinionul îl ajunse din nou și pierdu totul... Porta, neiertător, refuză orice credit. Nefericitul, arzîndu-i vîrfurile degetelor, își scoase ceasul de la mînă și-l aruncă pe masă, cerînd 300 de mărci. Legionarul îl examină plin de interes.

— Cel mult 200.

Porta își șterse monoclul crăpat, își aranjă jobenul și examină marfa ca un expert.

— Marfă furată, 150 de mărci și nimic mai mult. Da sau nu?

Micuțul, pierdut și mut, deschise de două ori gura în semn de aprobare și ceasul dispăru în apărătoarea măștii de gaz. Îl privea năucit pe Porta care, la fel de impasibil, continua să joace. După ce și-a curățat partenerii, a închis dintr-o mișcare apărătoarea plină cu bani și obiecte de valoare, s-a întins pe paie cu ea sub cap și a scos fluierul. Legionarul și Pluto îl acompaniară la cîntecul incredibil de obscen.

Cît despre Micuțul, nu mai găsi nici un motiv de ceartă, căci nu-l mai băga nimeni în seamă.

Pagină intenționat goală

Sărim în aer la ora 11:30

Comandantul diviziei era un imbecil. În mod ciudat, era și extrem de religios, avînd calitatea tipic prusacă de a amesteca creștinismul cu naționalismul.

General-locotenentul von Traus îngenunchea deci în fiecare dimineață în compania preotului von Leitha, rugîndu-se pentru victoria armatei germane. Ne ținea lungi discursuri despre superioritatea germanilor și exterminarea raselor inferioare—deci a tuturor celor care nu aparțineau rasei superioare, cu creierul marcat de crucea încîrligată.

Cît despre Porta, el își pusese zvastica într-un loc mai puțin nobil.

Bătrînul a fost cel care m-a trezit:

— Scoală-te, spuse el. Se întîmplă ceva suspect la Ivan. Tu și cu Porta trebuie să mergeți în cercetare; ia pe altcineva, dacă vrei, dar nu pe Pluto și nici pe Stege: de ăștia doi am nevoie în caz de atac.

— Nu mă surprinde că ai ajuns tablagiu, mîrîi Porta. Nu știi să dai decît vești ca astea la micul dejun.

— Mai repede și fără atîta vorbă. Nu pot să încredințez misiunea asta oricui. Pe cine iei cu tine?

— Bine, cap pătrat, îl iau pe Legionar. Nu-mi vine să cred că ai ajuns atît de deștept doar pentru că un prusac ți-a pus table pe umeri.

Și începu să-l scuture pe legionarul adormit, ghemuit într-un colț. Kalb, fără chef, se așeză pe saltea și începu să-și scarpine pieptul păros.

— Stai să vezi, frate, cînd l-om scărpina pe Ivan după ceafă.

Echipați cu tot armamentul, l-am urmat pe Bătrînul, care ne-a arătat reperele în teren și locul din care trăgea mitraliera grea.

— La trei degete stînga de tufișul ăsta, dacă luați poziție, puteți să-l priviți drept în ochi pe Ivan. Dar atenție! Fără nici un zgomot și vă întoarceți cînd se întunecă. Locotenent-colonelul Hinka bănuiește

că Ivan ne pregătește o lovitură sub centură, iar singurul mod în care putem să o aflăm este să trimitem pe cineva în cercetare.

— Și ăștia trebuie să fim noi, cei mai buni camarazi ai tăi, tablagiu nemernic! Ca și cum n-ar fi fost destui amatori pentru *Crucea de Fier*, spuse Porta supărat.

Căpitanul von Barring și locotenentul Halter ieșiră din întuneric și ne dădură ultimele indicații.

— Mare atenție, băieți, și fără eroisme. Stați cu piedica pusă, nu trageți decît în situații extreme.

Ne-am pus pumnalele la cizme, grenadele în buzunare și pistoalele mitralieră la centură, ca să nu facă zgomot. Von Barring rămăsese cu gura căscată în fața jobenului lui Porta și exclamă:

— Doar n-o să mergi așa?

— Asta-i mascota mea, căpitane, rîse Porta și plecă după micuțul legionar.

Ne tîrîrăm pe terenul desfundat și mlăștinos, mlădioși ca niște pisici, ca să putem trece pe sub sîrma ghimpată. Nici un zgomot nu rupea tăcerea nopții amenințătoare, luminată din cînd în cînd de luna peste care treceau nori purtați de vînt. Am ajuns ultimul la tufiș. Kalb își ținea degetul la gură și am avut un șoc descoperind la zece metri de noi pozițiile ruse: doi servanți și o mitralieră grea. Ne-am așezat cu grijă armele și, acoperiți cu mantalele de camuflaj, ne-am făcut una cu pămîntul.

Rușii erau atît de aproape încît îi auzeam cum se ceartă și se înjură, de puteai să crezi că Micuțul se află printre ei, și au sfîrșit prin a se lua de guler, pînă cînd a apărut un superior care i-a despărțit țipînd. Timp de două ore, nemișcați ca morții, am tras cu urechea. Porta ne-a încălzit puțin scoțînd bidonul cu votcă. La un moment dat cîțiva ofițeri, însoțind un șef de la Statul Major care părea să fie în inspecție, s-au oprit la cîțiva pași de noi și au început să discute. Cu mîinile pe arme, l-am văzut pe comandant mergînd pînă la mitralieră, care a început să tragă spre pozițiile germane, iar răspunsul acestora nu s-a lăsat așteptat. Ofițerul începu să rîdă și spuse ceva în genul: „Porcii ăștia de nemți se iau în serios.” Cînd noaptea era pe terminate și ne pregăteam de întoarcere, o voce ajunse pînă la noi.

— Nu putem să restabilim contactul cu batalionul. Tranșeea de comunicație este inundată și fluviul se revarsă. O să ne înecăm aici, iar friții or să rămînă pe uscat, acolo sus, dar...

Vocea răsunătoare, amenințătoare, se îndepărtă în noapte. Cum nu mai aveam nimic de făcut, ne-am întors pe pozițiile noastre, iar apoi timp de patru zile am venit înapoi lîngă tufiș, dar degeaba. Von Barring se gîndea la o modalitate prin care să luăm cîțiva prizonieri, cînd află că una dintre patrulele noastre descoperise un fir de telefon al inamicului. Trecuseră două zile plicticoase, în ascultarea unor discuții insipide și a bancurilor făcute ca să mai treacă timpul pentru telefoniste, cînd, deodată, am ciulit urechile. Porta mi-a aruncat cealaltă cască și am auzit o voce aspră:

— Cum merge pe la voi, Gheorghi?

— Ca naiba! Sîntem așa într-un rahat...

Urmară înjurături și glume obscene.

— Vrei niște votcă să-ți ridici moralul?

— Mulțumesc, nu, în seara asta venim spre voi.

Uimit, primul rus întreabă:

— Cum asta?

Al doilea se puse pe rîs:

— Mîine la 11:30 îi aruncăm în aer pe friți... Tot dîmbul sare în aer! Un foc de artilerie pentru șobolanii ăia.

Noutatea a fost transmisă în mare viteză, așa cum vă dați seama, și am primit toate întăririle care au putut fi mobilizate, dar nu era mare lucru: o companie de pușcași din 104 și o baterie antiaeriană de 8,8, plus două bătrîne 7,5-uri pe mașini și o companie inutilizabilă de rezerviști bătrîni, la 50 de ani, totul adunat într-un batalion de șoc sub comanda lui von Barring.

Profitînd de ceață, în zori au fost evacuate tranșeele cele mai apropiate de dîmb și puțin după aceea o companie de geniști înarmați cu aruncătoare de flăcări sosi în întărire. I-am primit cu brațele deschise! Erau soldați hîrșîiți ca și noi, veterani ai campaniei din ‘39 și știam că putem să contăm pe ei.

Înghesuiți în tranșee, cu inima strînsă, priveam cum se rotesc amenințătoare acele ceasului. Micuțul, liniștit, nu se despărțea de Pluto;

simțeam că în momentele de pericol nu se teme de tovărășia sa. Stege și cu mine ne țineam aproape de Porta, pe care Legionarul îl urma pas cu pas. În stînga noastră erau Müller, Bauer și alții.

Grenadele se umezeau în mîinile noastre transpirate, fumam țigară după țigară, înșelînd teama ucigătoare... Undeva, sub pămînt, geniștii ruși ne pregăteau moartea, o moarte pe care hazardul unui fir de telefon ne făcea să o privim la fel de obiectivi ca și inamicii noștri.

Era 11:15. Într-un sfert de oră... Obosiți, priveam prin ceață peisajul mocirlos. Nu se mișca nimic, nici măcar o frunză... o liniște de mormînt... 11:30... nimic. S-a scurs încă un sfert de oră. Tot nimic.

Apoi am înțeles! Ceasul nostru era cu o oră înainte față de cel al rușilor.

— Mai rău ca orice! spuse Porta.

— Chiar mai rău decît să aștepți în fața unui bordel unde sînt zece tîrfe și ai o sută de bărbați la rînd în față! spuse Legionarul fără a scăpa cîmpul din ochi.

— Asta n-ar avea de ce să te intereseze, din moment ce nu mai ai boașe, își dădu cu părerea Micuțul.

— Mai spune-o o dată! amenință Legionarul. O să-mi descarc automatul în capul tău...

— Liniște! se auzi glasul nemulțumit ai lui von Barring.

Să aștepți, să aștepți... așteptare ucigătoare. Trecu o oră... ceasul arăta ora unu și tot nimic.

Nervozitatea cuprinse tranșeea aglomerată. Era imposibil să te întinzi, să te miști; blestemam în șoaptă, ne aruncam înjurături înfundate, bătrînii se întinseseră pe jos, apatici; deja însemnați de moarte, acești rezerviști de cincizeci de ani. Geniștii, amestecați cu tanchiștii fumau, așteptînd ca și noi valul ce urma să ne cadă în spate.

Timpul trecea. Unii deveneau mai nervoși, alții mai calmi; noi, veteranii, eram din ce în ce mai încordați. Pluto, ca să poată fugi și trage de la înălțimea șoldului, își trecuse cureaua mitralierei peste umăr. Micuțul, spre uimirea noastră, își procurase și o pușcă-mitralieră, deși rolul lui era să care afetul mitralierei grele. Ce se întîmplase cu afetul și de unde luase pușca-mitralieră? Nimeni nu întreba. Cartușierele puse în diagonală îl făceau să semene cu un rebel mexican din armata lui

Francisco Villa, iar o lopățică de infanterist bine ascuțită era îndesată la centură ca armă pentru lupta corp-la-corp.

Kalb avea în spinare rezervorul cu combustibil pentru aruncătorul de flăcări al lui Porta. Aceasta își purta jobenul cu naturalețe, iar din buzunarul mantalei se vedea capul mîței sale roșcate. Toate acestea aduceau a balamuc!

Artileriștii, care-și săpaseră adăposturi în spatele pozițiilor noastre, anunțară că nu mai așteaptă și că se retrag.

O discuție aprinsă izbucni între von Barring și un locotenent de artilerie, pe care von Barring îl amenință cu împușcarea dacă se retrage un centimetru. Turbam de fericire, căci von Barring era un vulpoi bătrîn care știa dincotro bate vîntul.

Trecu o jumătate de oră. Oamenii mîrîiră și vrură să plece după mîncare. Van Barring le-o interzise. Rezerviștii protestau în gura mare, iar comandantul lor de companie, un căpitan de șaizeci de ani, vorbea deschis că totul este o nebunie, evocînd vremurile cînd se afla la Verdun!

Dintr-o dată, la ora două, balul a început... Colina explodă, un uragan negru se înălță spre cer. Timp de o secundă domni tăcerea, apoi tone de pămînt și piatră căzură asemenea grindinei pe adăposturile noastre. În același moment, artileria sovietică se dezlănțui cu sălbăticie și o ploaie de obuze mătură ceea ce, pîna ieri, fusese poziția noastră. Tirul a fost scurt, dar teribil, pulverizînd antenele și liniile de telefon, fără să ne provoace, totuși, pierderi serioase. Un fum acru, înăbușitor, ne acoperi, cînd deodată, prin el, i-am văzut pe infanteriștii ruși trecînd la atacul tranșeei pe care o părăsisem.

Inamicul nu se aștepta la nici o rezistență și nu dorea decît să ocupe cota 2689 înainte ca germanii să-și revină din surpriză.

— Batalion de asalt, înainteee! urlă von Barring, sărind din tranșee și măturînd totul în fața lui cu pistolul-mitralieră.

A fost de neuitat! Am pornit ca nebunii la asaltul craterului uriaș în care am ajuns cu cîteva clipe înaintea rușilor și din care am început să-i împroșcăm cu un foc ucigător.

O luptă de la zece metri cu pistolul-mitralieră la șold și cu aruncătoare de flăcări, asta l-ar fi înverzit de frică chiar și pe Satana!

Rușii, transformați în torțe vii, își aruncau armele și se retrăgeau în panică sub loviturile tunurilor noastre cu țevile înroșite. Doar cîțiva s-au adăpostit de cealaltă parte a dîmbului, la 25 de metri de noi, iar artileria lor a intrat în joc, vărsînd timp de douăzeci și patru de ore valuri de foc peste cota 2689.

De la prizonieri aflasem că avem în față o trupă de elită. Cînd tirul artileriei se deplasă în spatele nostru, lupta deveni sălbatică. Micuțul, murdar de sînge din creștet și pînă-n tălpi, mînuia ca pe două bîte mitraliera și lopata ascuțită. Porta se lupta cu furie, aruncătorul de flăcări de mult timp golit servindu-i drept măciucă, cu jobenul pe creștet și scoțînd urlete de asasin. Micuțul legionar, înarmat cu o mitralieră rusească, nu se dezlipise de el, în timp ce oră după oră, trup după trup, valurile de asalt urmau valurilor de asalt în mica tranșee. Cîteodată camarazii ajungeau să se ucidă între ei. Într-un tîrziu a trebuit să ne retragem și printr-o minune, abandonînd morți și răniți, să reocupăm pozițiile de plecare în timp ce artileria noastră oprea inamicul.

Clătinîndu-ne, am căzut în mocirlă. Bauer avea o jumătate de obraz lipsă și nu-și dăduse seama decît la sosirea infirmierilor. Müller avea nasul zdrobit. Micuțul, un deget smuls, dar lucru ciudat, refuza să fie evacuat deși era într-o stare vecină cu nebunia:

— Stau cu bandiții!... Aici vreau să crăp! vocifera el lovind un infirmier.

Deodată, se înălță pe taluz și trimise o rafală spre ruși, urlînd cîteva înjurături. Îi răspunse o întreagă canonadă, dar el în întregime descoperit, cuprins de un hohot de rîs, continuă să măture de la șold pozițiile ruse.

Bauer se agăță de el, încercînd să-l aducă pe nebun la rațiune. Degeaba. Ca o stîncă pe picioarele depărtate, era de neclintit, iar încetul cu încetul nebunia lui îi cuprinse și pe ceilalți. Porta, cu jobenul și aruncătorul de flăcări, ca și Legionarul, săriră lîngă el rîzînd isterici și deschizînd focul asupra inamicului, totul presărat cu înjurături fără adresă.

— Înainte! Trăiască Legiunea! urla Kalb.

Plecă la asalt aruncînd grenade. Porta își aruncă pălăria în aer și, prinzînd-o din zbor, și-o înfundă pe cap strigînd:

— Înainte!

Micuțul și Pluto trăgeau deja ca niște nebuni furioși și ceilalți din batalion, beți de furie, săriră ca niște fiare în urma lor. Rușii fură măturați într-o joacă. Omoram, loveam, mușcam, spintecam, urlam... cota 2689 a fost cucerită. Timp de trei săptămîni a trebuit să o menținem stînd într-un crater adînc de 20 de metri, larg de 30 și lung de 50, tocat fără pauză de o artilerie care, încet, distrugea rămășițele batalionului.

Cîțiva dintre noi, cuprinși de nebunia frontului, se aruncau în întîmpinarea gloanțelor și se lăsau măcelăriți. De două ori această nebunie îl cuprinsese și pe locotenentul Halter. Porta, cu flautul, și Legionarul, cu muzicuța, evadau în melodii pe care nu le auzea nimeni. Micuțul boxa împotriva unui sac de nisip care-l lovise în față ca un pumn și pe care îl sfîșiase de furie. Mai nimic de mîncat pe parcursul acestor ore îngrozitoare. Porta, care adulmeca mîncarea de la kilometri, descoperi un depozit de conserve pe care l-am golit într-o zi tîrîndu-ne sub focul artileriei.

Și ajutorul a venit! Divizia a aruncat în luptă două regimente de aruncătoare și o puternică întărire de artilerie. Încă două zile pe colina blestemată și am fost înlocuiți de Regimentul 104 aruncătoare.

Am îngropat morții alături de cei care căzuseră în campania din 1941. Toți muriseră pentru o bucată de pămînt necunoscută și care a rămas necunoscută, căci este notată doar pe hărțile de Stat Major. Călătorul care va trece pe drumul Orelului nici nu o va remarca. Și totuși acolo odihnesc zece mii de soldați ruși și germani care au ca monument funerar cîteva căști ruginite și cîteva centuri cu pielea mucegăită.

Pagină intenționat goală

Bordel de campanie

Trebuia să plătești înainte, ca la cinema.

Și erau trei feluri de bilete: cele roșii îți dădeau dreptul la cîteva clipe alături de o fată.

Cele galbene la două ore cu două fete.

Dar cele verzi îți dădeau dreptul la o noapte de iubire cu cinci fete.

Bineînțeles, toți luau bilete verzi.

Ne-am stabilit Cartierul General puțin mai la nord de Cerkasî, la Moșnîi, sat tipic rus alcătuit din colibe ruinate așezate de-a lungul uliței largi, șerpuite și desfundate.

Erau, în sfîrșit, primele noastre zile de odihnă după luptele epuizante pe care le purtasem. Grație recruților sosiți pentru umplutură, compania avea din nou întregul efectiv, două sute de oameni, dar ce soldați prăpădiți erau cei care sosiseră acum! Trebuiau bine puși la punct înainte de a fi aruncați în luptele violente care se dădeau la sud de Cerkasî—loc pe care nu-l puteam uita puținii dintre noi care ne întorsesem vii. Ce am fi spus oare dacă am fi știut că ce era mai rău, Verdunul acestui război, încă nu-l văzusem?

Era foarte frig și n-aveam nici o surcică pentru foc.

— Se spune că sosește un bordel de campanie la Biel-Zerkov, ne anunță Bauer pe un ton plin de promisiuni.

Pluto sări ca un arc, se înecă și fu cuprins de un acces de tuse violent.

— Puteai să o spui mai devreme! strigă el. Trebuie să plecăm imediat. Fetele, de la 14 la 70 de ani, sînt plăcerea mea. Cine ți-a spus?

— Un *Feldwebel* infirmier pe care l-am cunoscut la spitalul din Biel-Zerkov. S-ar părea că este un bordel clasa întîi, cu personal francez și german.

— Pe onoarea mea! se bucură Pluto. Asta sună bine. Din nou ceva pe ce să pui mîna. Mai bine decît să te exciți ascultînd *Lili Marlen* [1]la radio. Ai grijă, Bătrînule, cum te descurci cu învoirile!

Bătrînul se puse pe rîs:

— Se rezolvă, dar nu conta pe mine ca să mergi la mașinile alea de făcut dragoste.

— Nu te obligă nimeni, spuse Porta. N-au nevoie de tine ca să cîștige o pîine, iar eu îmi doresc să țin una timp de douăsprezece ore. Tu vii? îl întrebă pe micul legionar, dar continuă jenat: Iartă-mă, camarade.

Legionarul rînji:

— Vin ca să studiez. După ce o să pierdem războiul, o să deschid un bordel în Maroc, și, cum nu am văzut încă așa ceva în Germania, vreau să cunosc. Nu te deranjează dacă îți țin companie în timp ce lucrezi?

— Deloc, răspunse Porta. O să plătești zece procente din prețul puicuței, asta-i tot.

— Vin și eu? întrebă Micuțul.

— Da, consimțiră amabili ceilalți.

O oră mai tîrziu eram pe drum, la fel de emoționați ca niște liceeni, Porta ducînd cu el o colecție de fotografii porno pe care o studia cu sîrg.

Un jandarm, cu insigna prinsă pe piept, stătea la poartă, iar un altul ne controlă livretele la intrare. Treceam apoi prin fața unui infirmier însărcinat să depisteze bolile venerice.

Porta, trecînd triumfător peste toate probele, nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Să o facem lată, cine știe cînd mai dăm peste așa ceva!

Adusese cu el și doi litri de votcă, pentru „dezinfecție", cum spunea.

Micuțul, radios, făcea planuri:

— O zi ca asta și pe urmă un glonte în țeastă, mori mulțumit!

Un tînăr aviator se văzu refuzat cu cîteva cuvinte fără replică:

— Șterge-o! i-a spus jandarmul, sau te duc la post. Este interzis înainte de optsprezece ani!

---

[1] Cîntec celebru, care evoca dragostea neîmplinită a unui ostaș și a unei fete *(n. trad.)*

Umorul din cuvintele lui nu cîștigă pe nimeni. Era interzis sub optsprezece ani—sub amenințarea pedepselor celor mai severe—să mergi la femei, să fumezi și să bei, dar nu era interzis să ucizi și să te lași ucis, din moment ce era vorba despre un dușman. Patria avea cîteodată pudori ciudate.

Pluto și Micuțul pătrunseră înaintea noastră, ca o avangardă de blindate, și-i măturară pe soldați, ca și pe cei din organizația *Todt und Späh*[2], care făcea deja anticameră pe un culoar. Un subofițer de artilerie protestă furios, dar Micuțul îl trimise la pămînt cu un dos de labă.

— Rezervat pentru Regimentul 27 de asasini și incendiatori! urlă Porta. Aduceți puicuțele să le vedem!

— Stați liniștiți, acolo! mîrîi unul dintre cerberii de la intrare. Sau vă evacuez!

Micuțul îi aruncă o privire răutăcioasă și jandarmul, la vederea namilei, avu înțelepciunea să nu mai insiste.

Ușile se deschiseră cu zgomot și intrarăm în ceea ce purta numele de recepție. Erau acolo o duzină de femei între 20 și 50 de ani, îmbrăcate în cele mai excitante feluri, de la rochia de seară scandalos de decoltată pînă la lenjeria transparentă, toate gata să primească hoarda înfometată de dragoste și încălțată în bocanci de infanterie. Porta căzu în genunchi în fața unei frumuseți brune, cu jupon azuriu, o ameți cu votcă și dispăru alături de ea. Pluto tocmai își găsise femeia visurilor sale: una de categorie grea. Cît despre Micuțul, el a ezitat atîta în fața alegerii încît, pînă la urmă, a rămas singur, toate fiind ocupate. Proteste sălbatice au însoțit descoperirea lui, atrăgînd atenția uneia dintre patroanele stabilimentului, care încercă să-l potolească pe voinic. Cu atît mai rău. Ucigașul tăbărî pe femeia înspăimîntată și începu să-i smulgă rochia, în timp ce ea se zbătea și striga după ajutor.

La țipetele ei, sosi o altă supraveghetoare. Micuțul, pe jumătate nebun, care o dezbrăcase deja pe prima, o înșfăcă sub braț și pe a doua și porni spre ușa prin care ne văzuse plecînd cu fetele noastre. Scoțînd țipete disperate, femeile încercară zadarnic să scape din mîinile lui.

[2] *(germ.)* TODT UND SPÄH: Organizație nazistă de muncă—uneori voluntară, dar de cele mai multe ori obligatorie—specializată în lucrări de construcții și fortificații; a construit și Zidul Berlinului *(n. trad.)*

— Am plătit sau nu! striga Micuțul, urcînd scările cu zgomot asurzitor, avînd o femeie în fiecare mînă. Tacă-vă gura, îmi cer doar dreptul, nimic altceva!

Ajunse în fața unei uși pe care o deschise cu o lovitură de picior, dar Porta ocupa deja încăperea cu frumoasa brună. O a doua dădu la iveală zbenguiala lui Pluto și a lui Stege cu două fete cu glasul ascuțit. Micuțul înjură și își încercă norocul pe tot culoarul, apoi la etajul al doilea, dar peste tot era ocupat!

Răbdarea sa se sfîrși. La următoarea ușă dădu peste unul de la Antiaeriană:

— Afară! comandă uriașul. Spală putina, desfrînatule, în fața oamenilor de bine!

Artileristul a vrut să răspundă, dar Micuțul a aruncat cele două femei care s-au rostogolit în pat, și l-a dat pe ușă afară, în timp ce fata acestuia, stînd goală pe pat, privea scena cu o mirare care degeneră într-o criză de rîs. Ca un client să-i fie smuls în momentul cheie, nu mai pățise așa ceva, dar și mai amuzante erau cele două codoașe, pe jumătate dezbrăcate.

— Poalele sus! necheză Micuțul încîntat, scoțîndu-și pantalonii, dar rămînînd cu vestonul, boneta și cizmele pe el.

— Cum vă permiteți? întrebă indignată una dintre femei. O să...

Restul dispăru într-un strigăt de furie și disperare. Micuțul îi smulse dintr-o singură mișcare și rochia și juponul, jumulind-o ca pe o găină, un chilot violet zbură și el prin cameră, apoi se aruncă peste ea, ținînd-o bine cu mîinile lui puțind a ulei și motorină. Profitînd de neatenția lui, fata artileristului fugi pe culoar unde un soldat pe jumătate gol o prinse și dispăru cu prada sa.

Mai sus, Porta, în culmea fericirii, făcuse schimb de fete cu Pluto, ajungînd apoi să joace zaruri. Dar jos, la recepție, începuse un scandal infernal: erau clienții furioși, care își așteptau rîndul și care protestau împotriva faptului că noi acaparasem toate cele douăsprezece fete care ar fi trebuit să satisfacă o sută de soldați.

Niciodată templul plăcerilor nu mai cunoscuse așa o noapte! Cele două matroane fuseseră tăvălite de Micuțul, care striga acum plin de bucurie. Cînd se săturase de farmecele lor, intrase zgomotos într-o

altă cameră ocupată de doi infanteriști și de fetele lor și impusese un schimb ce nu s-a desfășurat fără proteste. Votca curgea în valuri. Porta și Pluto, atrași de zgomot, urcaseră la Micuțul cu tovarășele lor și răsfoiau detașați revistele porno. Porta, gol pușcă, dar cu joben și în cizme, se împodobise cu un sutien negru. Micuțul, mai timid, dar fără pantaloni, mai purta vestonul, centura cu revolverul, șalupele de infanterist și boneta; cît despre Pluto, el se plimba în costumul lui Adam, purtînd pe după gît o curea neagră. Toate fetele pe care reușiseră să le strîngă erau în pielea goală. Unele au vrut să scape din această Sodoma, dar Micuțul le prindea din zbor și le arunca pe o canapea ale cărei perne, sparte pe durata luptei, pierdeau nori de fulgi. Porta descoperi un păduche pe burta lui roșie și-l prezentă mîndru admirației generale, înainte de a-l lăsa pe burta unei fete plîngăcioase.

Distracția era în toi, cînd se auzi zgomot de bocanci pe scări. Jandarmi cu căști de oțel invadară camera, ordonînd ca stabilimentul să fie evacuat.

— Despre noi este vorba? întrebă Porta blajin.

Subofițerul care comanda deveni stacojiu și răspunse cu o voce furioasă:

— Evacuați imediat! Dacă nu, vă arestez pentru purtare necuviincioasă într-un loc public.

Pluto deschise fereastra și urină afară, într-un arc de cerc care stropi vesel strada, apoi se întoarse surîzător spre cei trei jandarmi, roșii ca racii, niște prusaci care se luau în serios. Subofițerul tocmai încerca să-și deschidă tocul armei pus mult prea în spate, ceea ce-l obliga la mișcări acrobatice, cînd Legionarul a apărut în spatele lor și a înțeles dintr-o privire care este situația.

— *Allah-el Akbar*, trăiască Legiunea! strigă el, sărind ca o panteră în spinarea unuia dintre jandarmi, acesta prăbușindu-se la pămînt.

Într-o clipă și ceilalți doi se rostogoleau spre baza scării, iar armele lor zburau pe fereastră în stradă, unde căzură zdrăngănind.

Văzînd întorsătura pe care o iau lucrurile, Porta ne propuse să o luăm din loc. Fetele făcură rapid un pachet cu uniforme și-i conduseră pe Porta, Pluto și Kalb spre acoperiș, de unde fugiră pe străzile vecine. Dar Micuțul, încăpățînat ca Napoleon la Austerlitz, refuzase să spele putina.

— Armata nazistă n-are decît să vină, o să-i fac terci! strigă el.

Și se aruncă în brațele unei fete.

În acest timp jandarmii plecaseră după întăriri. Erau cinci cînd s-au aruncat asupra Micuțului întins lîngă frumoasa lui. Urmă o învălmășeală de nedescris, în cursul căreia una dintre matroane, care se alesese cu un ochi vînăt, își uită rolul și sfărîmă un scaun în capul unui jandarm, scoțîndu-l din luptă. Micuțul, înconjurat de fete, se lupta ca un leu, iar după ce-și aruncă din nou inamicii la baza scării fu cuprins de așa o criză de persecuție că aliatele sale se dădură cu un pas înapoi, îngrozite. Goale pușcă, ele se grăbiră să-i ajute pe jandarmi, ceea ce permise uriașului să se baricadeze într-o încăpere, unde începu să facă mobila surcele. Se auzeau geamuri sparte și zgomotul lemnului sfărîmat.

Tot scandalul atrase un ofițer de la jandarmerie, spre care una dintre codoașe, tot goală, fugi plîngînd.

— Este un scandal, domnule ofițer! Un scandal pentru stabilimentul meu. Sîntem aici ca să ne facem datoria pentru victorie și uite cum sîntem tratate.

— O să mă plîng, se miorlăia cealaltă codoașă. Sînt membră de partid, o să ajung pînă la *Führer*!

— Cine-i acolo sus? întrebă ofițerul nemulțumit.

— O fiară sălbatică... o adevărată fiară sălbatică! sughiță înspăimîntată o domnișoară ce reușise să-și ascundă goliciunea cu izmenele unui soldat.

— Arestați-l pe individ! comandă ofițerul dîndu-se la o parte ca să facă loc.

O duzină de vînători, înarmați cu revolvere și bîte intrară în clădire, într-o liniște asemănătoare celei ce precede un taifun. Un subofițer, luîndu-și inima-n dinți și agitîndu-și arma sub nasul subordonaților, dădu ordin de a forța ușa. Aceasta rezistă primului atac, dar se auzi un răcnet sălbatic. Unul dintre vînători întrebă:

— Este un om înăuntru?

— Habar n-am, dar blestemată fie ziua în care am intrat în jandarmerie.

Trei zdrahoni se uniră și ușa cedă, prăbușindu-se în camera Micuțului. Acesta scoase un șuvoi de înjurături și, tot fără pantaloni,

se aruncă asemenea unei fiare peste dușmani într-un vîrtej de lovituri și urlete ce zgudui stabilimentul.

— Reputația noastră... Împușcați-l! gemea una dintre matroane.

Într-un tîrziu, Micuțul se frînse sub superioritatea lor numerică, dar chiar și cînd ajunsese fără cunoștință tot mai era lovit. Vînătorii, furioși, îl aruncară ca pe un sac de ciment pe trotuar, unde ofițerul îi trase un șut sănătos în coaste, care scoaseră un sunet înfundat.

Nu l-am revăzut decît peste trei săptămîni. În ciuda bătăilor nu dezvăluise numele complicilor, se știa doar că aparțin Regimentului 27 blindate, de unde interdicția, pentru tot regimentul, de a mai călca într-un bordel de campanie timp de șase luni. În plus, Micuțul a fost condamnat să detecteze mine în „țara nimănui" timp de trei luni. A făcut-o timp de cinci zile, apoi au uitat să-l mai trimită.

Comandantul batalionului, locotenent-colonelul Hinka, știa, mai bine ca orice Curte Marțială să îmblînzească sălbaticii de genul Micuțului și avea de asemenea arta de a ocoli pedepsele ucigătoare. În Compania a 5-a toată lumea încerca să civilizeze zdrahonul sălbatic care nu era în fond decît un licean naiv, căruia natura oarbă îi dăduse prea mulți mușchi pentru prea puțină minte.

Atacul blindatelor

Soldatul în război este ca un fir de nisip pe plajă.

Valurile îl scufundă, îl poartă, îl aruncă pentru a-l lua din nou.

Iar el dispare fără ca cineva să-și dea seama și fără să-i pese cuiva de soarta lui.

Începuse să ningă. Era o zăpadă moale care se transforma în noroi, o zăpadă care pătrundea peste tot. Se apropia miezul nopții. Ațipiți în tancuri nu mai avusesem de cinci zile nici o clipă de răgaz pe cîmpul de luptă acoperit cu epavele carbonizate ale Regimentului 27 tancuri.

Dar undeva, în spate, erau probabil rezerve uriașe de oameni și armament, căci soseau neîncetat. Eram neînchipuit de murdari, acoperiți de praf, de noroi și de ulei, cu ochii arzînd de nesomn. De mai multe zile nici o picătură de apă în afara celei strînse de prin gropi. Mîncare nici atît. Fuseseră consumate și rezervele de prim ajutor, iar Porta și-ar fi mîncat bocancii, atît îi era de foame.

Legionarul și cu el scotociseră de mai multe ori cîmpul încercînd să aducă ceva, dar peste tot era pustiu, iar în spate păreau să nu aibă decît oameni, tancuri, muniție—nimic de ronțăit! Uitaseră de mîncare sau, cum spunea Bătrînul, descoperiseră că pot economisi niște bani pe spinarea sărmanului trupete. Mai aveam doar cîțiva castraveți murați.

Deodată auzirăm undeva în oraș, nu departe de liniile noastre, zgomotul carelor blindate.

— Sper că nu-i Ivan, spuse Pluto, întinzîndu-și gîtul și scrutînd întunericul.

Îngrijorați, ciulirăm urechile... Zgomotul de șenile le făcea și celor mai curajoși pielea ca de găină. Pornirăm motoarele. Ale cui sînt tancurile? Porta, care știa ca nimeni altul să le recunoască după sunet, se aplecă în afară și ascultă.

— Rușii. T-34 A, spuse el categoric.

— Ba nu, îl contrazise Pluto. Sînt ale noastre, fac zgomot ca o haită de olandezi în saboți, sînt ușor de recunoscut.

— Om vedea. Pînă atunci pregătește-ți mitraliera.

— Da, e Ivan, spuse Micuțul.

— Atunci înseamnă că m-am prostit. Este artileria ușoară sau modelul 4.

Locotenent-colonelul Hinka se apropie și discută pe șoptite cu șefii companiilor. Puțin după aceea sosi von Barring care se adresă Bătrînului:

— Subofițer Beier, pregătește-te pentru misiunea de patrulare împreună cu plutonul 2. Trebuie să aflăm ce se întîmplă în fața noastră.

— Am înțeles, domnule căpitan, spuse Bătrînul desfăcînd harta, vom...

Cîteva grenade șuierară în stradă și loviră o casă. Auzind strigătele: „Ivan!.. Ivan!..." ne cuprinse panica. Focuri de armă se auziră în noapte, oamenii se pierdură și mai mulți săriră din tancuri, căci teama de a muri în tanc îi îngrozea. Un șir de T-34 apăru bubuind, trăgînd cu toate gurile de foc. Aruncătoare de flăcări își întinseră limbile roșii către infanteriștii adăpostiți printre ruine și-i transformară în torțe vii. Strada se lumină de la tancurile incendiate cărora le explodară rezervoarele și muniția. Într-un efort disperat de a fugi, vehiculele ne blocară într-un vacarm asurzitor... Țipete, înjurături, o învălmășeala extraordinară în care nu mai știai cine îți este prieten sau dușman.

Tancurile sovietice se transformară în torțe. Echipajul unuia dintre ele încercă să se salveze prin turelă, dar o rafală îi opri, lăsîndu-i să ardă atîrnați pe oțelul incandescent. Patru tunuri antitanc începură să tragă asupra lor fără oprire. În nebunia acelei lupte pe care nu știai cine o va cîștiga. Unele dintre tancurile noastre se întoarseră în timp ce mai trăgeau cu tot armamentul, iar gloanțele trasoare străluceau în noapte ca licuricii.

— Trage, imbecilule, trage odată! îmi urlă Micuțul, avînd o pereche de grenade antitanc în fiecare mînă.

L-am trimis la plimbare în timp ce Porta, în postul șoferului, striga vesel:

— Gura, potăilor! N-ați vrut să mă credeți!

Intră într-un zid care ni se prăbuși în cap într-un nor de sfărîmături, scoase dintre ruine vehiculul greu și intră cu motoarele în plin într-un T-34. Înainte să trag, preț de o secundă, am avut timp să văd în periscop turela lui și eram atît de aproape încît flăcările tunurilor și exploziile grenadelor se contopiseră, într-un singur zgomot. Chiulasa reculă violent în timp ce un tub înroșit căzu pe podea, iar Micuțul aruncă în tun o nouă grenadă S.

— Înapoi! urla Bătrînul. Mai este unul care coboară strada. Înapoi, pentru Dumnezeu! Turela la două[1]... trage!

Cu ochii bulbucați, lipit de periscop, nu vedeam decît un nor de foc ce inunda stradă,

— La doi, nu la nouă, idiotule! Trage, Dumnezeule!

O grenadă șuieră peste turelă, încă una... Dar dintr-o odată Tigerul nostru se cabră sub comanda lui Porta. Tancul T-34 trecu la 10 centimetri pe sub nasul nostru. Coti și derapă pe mai mulți metri, apa și noroiul țîșnind de peste tot, dar Porta era un șofer cel puțin la fel de îndemînatic ca rusul și, rîzînd în barbă, manevră comenzile făcîndu-ne să ne învîrtim în jurul axei.

Am apăsat pe pedală, triunghiurile s-au unit în vizor, a pornit prima lovitură, apoi a doua și un șoc teribil a părut că răstoarnă tancul, un zgomot asurzitor de fier pe fier ne-a spart timpanele. Pluto ieși pe jumătate din turelă și văzu că nu ne lovise o grenadă, ci un T-34 intrase în noi cu toată viteza. Timp de o clipă se clătină pe șenile, apoi motorul său începu să huruie și, ca un berbec, intră în partea noastră strîngă, ridicîndu-ne la 45°.

Porta zbură pe deasupra lui Pluto, zdrobind radioul în cădere, eu am alunecat din scaun, căzînd în locul lui și lovindu-mă la cap. Din fericire purtam casca de oțel. Micuțul, ca sudat de podeaua tancului nu se clinti, dar Bătrînul căzu fără cunoștință peste chiulasa tunului și sîngele începu să-i curgă dintr-o îngrozitoare rană la cap.

— Cîinilor! Bandiți ai lui Stalin! urlă turbat Micuțul prin trapa pe jumătate deschisă.

---

[1] Sistem de determinare a direcției, utilizîndu-se cadranul ceasului (ora douăsprezece reprezentînd linia perpendicular pe direcția de mers a tancului) *(n. trad.)*

Suflul exploziei cîtorva proiectile rătăcite îl aruncă pe uriaș înapoi. Scoase atunci grenadele din lăcașul pentru muniție, fără să pară jenat de căderea grelelor 8,8 pe picioarele sale. Pe urmă legă cîteva cîrpe îmbibate cu motorină peste rana Bătrînului și îl puse pe acesta în lăcașul gol pentru a-l feri de mișcările noastre:

— Sînt cel mai puternic dintre voi, spuse el, deci preiau comanda. Tu, continuă el arătîndu-mă, trage cît poți! Doar pentru asta sîntem aici, nu?

A fost un miracol că în aceeași clipă reculul tunului nu i-a strivit capul.

— Vrei să mă ucizi, strigă el furios. Am demisionat. Mulțumesc. N-am ce să fac cu voi!

Scena ne-a înveselit. Uitînd de pericolul morții, am trecut prin aglomerarea de tancuri, tunuri și infanteriști, pe sub rafalele luminoase ale gloanțelor trasoare. Două tunuri Flak, alcătuind o baterie la mică distanță, trăgeau fără oprire, dar focul de la gura lor le-a trădat și au fost zdrobite de tăvălugul unor T-34. Era o noapte de apocalips. Venise sfîrșitul lumii, iar cîntecul macabru al sutelor de răniți ruși și germani era sfîșiat de zgomotul de infern al luptei.

Nu mai aveam decît o singură scăpare: să ne trîntim cu nasul în noroi sau să ne lipim de pămînt sub urletele proiectilelor. Tancul nostru este lovit și va arde într-o secundă... Micuțul îl aruncă pe Bătrînul, apoi sări și el într-o jerbă de scîntei și, ajuns la pămînt, se rostogoli ca să-și stingă flăcările ce dansau pe uniforma pătată cu ulei.

Epuizați, clătinîndu-ne, tușind și respirînd cu greu ne-am salvat și noi. Doar Porta, perfect calm, stătea de vorbă cu pisica lui, roșcată, ținînd-o de ceafă.

— Ei, frățioare? Ne-am mai salvat o dată pielea, dar de data asta fundul nostru este puțin prăjit.

Panică, panică peste tot. Infanteriști, geniști, tanchiști, artileriști, ofițeri, subofițeri, cu trese de aur sau de argint, soldați cenușii, toți fugeau într-o dezordine generală. Adunasem de pe undeva cîteva mine T[2] și ne aruncam ca ulii asupra uriașelor T-34.

---

[2] Mine antipersonal, în formă de disc, cu mare putere de fragmentare *(n. trad.)*

L-am văzut pe Porta sărind pe unul din ele și punînd încărcătura într-un loc vulnerabil... O explozie, apoi flăcările ieșiră pe turelă.

Micuțul se lipi de un altul, își plasă liniștit mina și se lăsă să alunece de pe tancul care trecea peste un tun distrus. Un bubuit de tunet: tancul era scos din luptă. Micuțul înnebuni de bucurie.

— Am distrus un tanc! Eu! urlă el, bătîndu-se cu pumnii în piept. Eu singur!

Că nu fusese doborît era de neînțeles, dar uriașul era evident nemuritor. Am tras siguranța minei mele, dar ea a ratat tancul care trecea și violența exploziei m-a aruncat la mai mulți metri în strada desfundată. Coloșii mugeau, derapau cînd frînau, tunurile trăgeau fără încetare, dar puțin cîte puțin ne-am dat seama că doar cîteva tancuri izolate au reușit să străpungă liniile noastre, doar vîrful enormei mase de blindate care se îndîrjeau împotriva pozițiilor noastre. Culcați la pămînt, am făcut pe morții în timp ce fluxul de oțel ne depășea. Cît de prietenos și protector părea pămîntul! Minunat pămînt, murdar și desfundat, care ne-ai intrat în guri, în ochi și în urechi, niciodată n-ai fost atît de primitor. Noroiul ne curgea pe ceafă, părînd dezmierdarea unei mîini de femeie... Minunat pămînt, saturat de sînge, care în noaptea aceea ne-ai ascuns și ne-ai adăpostit în mlaștina ta.

Spre opt dimineața totul se sfîrșise, semănam cu niște bucăți de lut care mergeau. În depărtare, la est de Cerkasî se auzea încă, printre explozii, zgomotul carelor blindate, zgomot ce nu va mai înșela pe nimeni. Acest clănțănit va fi recunoscut fără îndoială, iar după război mă voi scula încă mult timp îngrozit, leoarcă de sudoare, auzind prin vis zgomotul mortal al teribilelor T-34 rusești!

Ne-am ridicat din noroi, ca și cînd ne-am fi născut din pămînt. Porta, mulțumită Domnului, tu încă trăiești! Dar Bătrînul, unde este Bătrînul? Am respirat ușurați. Iată-l și pe el viu, și Stege, și Bauer, și micul legionar, chiar și pe Müller, mereu acru și pesimist, l-am îmbrățișat pentru că era viu. Micuțul protestă:

— Niște amărîte de tancuri nu sînt suficiente ca să-l sperie pe Micuțul, și trase un șut în șenila tancului pe care-l distrusese cu mîna sa. Dacă mai aveți, vă aștept! strigă el în direcția luptei.

Pluto, îngenunchiat în noroi, privea fix strada în ruină, în care blindate, tunuri, autoșenilele formau o învălmășeală de nedescris.

Locotenent-colonelul Hinka și căpitanul von Barring veneau spre noi, clătinîndu-se ca niște oameni beți. Von Barring era cu capul gol, iar locotenent-colonelul purta o caschetă rusească pe jumătate arsă. Ne-a aruncat un pumn de țigări:

— Ei, bine! Mai sînteți vii? spuse el moale.

Dintr-o rană de pe frunte sîngele îi curgea peste ochi, apoi în lungul obrazului și dispărea sub guler. Se șterse cu dosul palmei și tot acest sînge roșu amestecat cu noroi, care-i murdărea fața, îi dădu un aer sălbatic, aproape drăcesc.

O oră mai tîrziu am pornit la drum. Această noapte întunecată și rece provocase regimentului pierderi uriașe: 700 de morți, 863 de răniți și toate tancurile distruse. Nici celelalte regimente nu arătau mai bine. Și ele plătiseră un greu tribut acestui nume necunoscut: Cerkasî, oraș din Ucraina.

Morți, morți peste tot. În ciuda noroiului și a prafului, recunoșteam diferitele însemne de armă de pe epoleți. O duzină de artileriști nu mai erau decît un terci alături de cele două tunuri ale lor; una dintre țevi se ridica spre cer ca un deget acuzator și mai încolo, într-un grup de clădiri arse, o întreagă baterie 8,8 fusese strivită, pulverizată de coloanele rusești.

Atît de mulți morți în atît de puțin timp!

Năuciți, priveam în jurul nostru și nu înțelegeam nimic.

Cuțite, baionete și lopeți

Iarna era acolo în toată grozăvia ei, cu geruri și furtuni la fel de ucigătoare ca tunurile rusești.

Iarna care-i face pe oameni duri și brutali; o nouă teroare care, la rîndul ei, sporește teroarea.

Devenisem fiare sîngeroase pe care cele mai rele lucruri le făceau să rîdă.

Iar războiul continua, pentru a folosi cuvintele cu care guvernele învăluie beția uciderilor.

Eram în doliu. Iar nu aveam tancuri. Iar luptam ca infanteriști. Ningea, ningea... dealurile deveneau adevărați munți. Crivățul urla peste stepă și șuiera printre copacii înzăpeziți, împingînd înaintea lui vîrtejuri de zăpadă.

Ea înveli cu o pojghiță de gheață tunurile, puștile și mitralierele. Ea se strecură în colibele dărăpănate și dădu oamenilor un sărut de moarte; ea acoperi pustia tundră siberiană pe mii de kilometri.

Santinelele trebuiau schimbate din sfert în sfert de oră, dacă nu voiam să găsim cadavre.

Plîngeam de frig. Țurțurii ne atîrnau de barbă, nasurile înghețaseră, fiecare respirație părea o lovitură de cuțit în plămîni. Dacă timp de o secundă îți scoteai mănușa și atingeai o bucată de fier, acolo rămînea un petic de piele.

Cangrena era un lucru obișnuit, înspăimîntător de obișnuit, membrele putrezite făceau parte din spectacolul cotidian. În colibele jegoase, amputările se succedau una după alta; o bucată de picior aici, o mînă dincolo, cîteodată un braț întreg.

Hîrtia a devenit neprețuită, un articol de piață neagră. Se dădeau cincizeci de țigări pentru un ziar, căci te salva de la cangrenă, camarade! Într-un colț erau înghesuite membre vineții, negre și chiar dacă erau la fel de înghețate ca nasurile noastre, încă le bănuiam duhoarea.

Chirurgii operau cum puteau în mizeria învăluitoare, la lumina lămpilor, care luminau atît cît puteau, operații care n-ar fi fost încercate nici în cele mai moderne spitale. Cînd un pacient murea îl aruncam afară cît mai repede, atît cît trebuia să deschizi și să închizi ușa, pentru a nu permite frigului să pătrundă la cei vii.

Regimentul era în rezervă, aproape de Petrușki; companiile decimate erau reîntregite cu oameni noi.

Ni se spusese chiar despre niște întăriri parașutate.

— Specialiști, se spunea, venind din cele mai bune școli germane.

Dar cătanele bătrîne n-au crezut un cuvînt. Promisiuni în vînt și fraze frumoase pentru ziarele lui Goebbels, dar adevărul era altul: rezervele prost instruite, prost înarmate, pierduseră ore prețioase ca să învețe pasul de defilare și alte prostii de cazarmă.

Ce ar fi devenit o garnizoană prusacă fără salutul mecanic adresat carieriștilor care trăiau comod în sînul crudei prăbușiri al celui de-al III-lea Reich? Unii dintre acești eroi au jucat un alt rol în lagărele de concentrare, dînd sfaturi cu un aer de superioritate, în privința apărării patriei.

Dar nici eu și nici camarazii mei nu îi întîlnisem vreodată pe linia frontului și toți comandanții noștri, îndopați în ultima clipă cu cursuri rapide, erau rezerviști. Inutil să te revolți: întotdeauna va fi așa și cei care vor da mai tare din gură vor evită întîlnirea cu gloanțele.

Cantonați la Petrușki, așteptam armamentul și noii candidați la moarte. Ne petreceam timpul jucînd cărți, prinzînd purici și glumind despre tot și despre toate. Bătrînul își umplea încet pipa și la vederea lui ne simțeam asigurați; coliba devenea atunci un fel de cămin sau, și mai bine, cabana unui pescar la țărmul mării, evocînd nopți cu lună plină, în care farul dialoghează cu marea liniștită.

Sporovăiam încet, așa cum o fac doar bărbații care au trăit împreună momente grave, cu cuvinte bine cîntărite, care n-ar fi putut fi înțelese de neinițiați. Cînd Bătrînul, de exemplu, spunea cu blîndețe: „Copii! Copii!”, o lume întreagă se năștea din aceste două cuvinte și Porta însuși, gură spartă, își amîna pentru o vreme obișnuitele grosolănii. După un moment de tăcere, Bătrînul continuă:

— O să vedeți... Ivan o să reușească să facă terci Corpul 42 de Armată de la Cerkasî.

Suflă în cameră fumul gros și își puse pe masa acoperită de farfurii murdare, cărți de joc, arme și bucăți de pîine, bocancii de infanterie.

— După părerea mea ne lasă în pace pentru că pregătesc un nou Stalingrad. Pot să pariez că întreaga Armată a 4-a va sosi în acest loc păduchios.

Porta izbucni în rîs:

— De ce nu? O să ajungem într-o bună zi să-i spunem *Heil Hitler*! diavolului însuși!

— Da, spuse Pluto. Și dacă o să avem un T-34 în cur o să ajungem în mare viteză!

Am izbucnit cu toții în rîs.

— Asta în cazul în care nu o să facem un tur prin minele de plumb, înainte de ceea ce voi numiți infern, ne-o tăie Müller.

— În acest caz, spuse Bauer gînditor, îmi place mai mult infernul preoților decît cel al lui Stalin.

— Ca și cum crezi că te-ar întreba care îți e părerea, rînji Porta. Fie că cei din față te vor expedia cu un foc de Nagan[1], fie că, dacă nu se grăbesc, o să ajungi în înghețatul Ural ca să-ți rupă os cu os timp de cîțiva ani. Asta nu are de altfel nici o importanță. Cu puțin noroc, o să-ți cadă o piatră în cap încă de la sosire. Asta o să grăbească lucrurile.

Bătrînul își curăță pipa:

— Dacă o să scăpăm vreodată de aici, nu înseamnă că totul s-a terminat. Ce ghinion să fii născut în această Germanie nenorocită, cu acest Adolf care se crede Napoleon!

Stege cîrîi în felul său care era contagios:

— Un singur lucru e sigur, că Adolf a pierdut războiul. Dar dacă i-am putea arunca în infern pe naziștii roșii ca și pe cei bruni, încă ar mai fi cu putință un sfîrșit rezonabil.

Un curier întrerupse discuția noastră: von Barring îl chema urgent pe Bătrînul.

— Rahat! spuse Porta. Eu, soldat de rangul întîi, am onoarea să vă spun că asta anunță sfîrșitul scurtei noastre vacanțe. 27-le va servi în continuare drept țintă pentru artileriștii începători. Să-i ia naiba!

---

[1] NAGAN: Revolver cu butoiaș, tradițional, din dotarea armatei sovietice; șase focuri, calibru 7,62 mm *(n. trad.)*

Tremurînd în mantaua subțire, Bătrînul plecă prin zăpadă spre comandament, aflat la un kilometru în cealaltă parte a satului. Furtuna se înteți, urlînd peste pămîntul îmbibat cu sînge. La -40°C, cînd îți este suflată zăpada în față, ai impresia că ești jupuit de viu. La război frigul este mai rău decît nesomnul, căci poți să te ții bine o săptămînă dacă ai șansa să dormi măcar o dată.

Porta avea dreptate: după o oră Bătrînul veni să ne anunțe că, împreună cu a 8-a și cu a 3-a, compania noastră fusese desemnată ca trupă de șoc pentru a tăia un drum spre regiment. Trebuia, pentru a rupe încercuirea, să înaintăm spre Terașa și acolo să scăpăm din laț. Inamicul era instalat în tranșee de zăpadă și trebuia să curățăm localitatea, bineînțeles fără sprijin de artilerie, din cauza lipsei de muniții. Singura noastră șansă era aceea de a ataca noaptea și pe ascuns, ceea ce speram că va compensa slăbiciunea noastră în fața unui inamic superior numericește.

Locotenent-colonelul Hinka veni să ne ureze „Drum bun" și strînse mîna celor trei tineri comandanți de companie. Erau adevărați soldați, deja tăbăciți, puteai conta pe ei, simpli soldați purtînd insigne de ofițeri. Cît despre noi, cunoșteam genul de muncă ce ne aștepta: era singurul lucru pe care știam să-l facem, dar îl știam la perfecție.

— Contez pe voi, spuse Hinka. Căpitanul von Barring preia comanda și pentru ca surpriza să fie deplină trebuie să atacați cu arme albe, fără să trageți măcar un foc.

Am plecat cu spaima în suflet. Problema era greu de rezolvat: chiar dacă reușeam, cîți dintre noi vor scăpa? După informațiile pe care le aveam, poziția inamicului nu era totuși foarte puternică.

— Și apoi, șușoti Stege, mergem spre libertate. E o consolare, căci să stai în capcana de aici înseamnă să-ți asiguri un bilet spre Siberia!

Nu-i răspunse nimeni. Ce sens putea să aibă pentru noi cuvîntul libertate, cînd de ambele părți asuprirea și barbaria erau egale? Fiecare dintre noi luă arma și scrută noaptea amenințătoare. Din toate părțile, urmele gloanțelor arătau clar că lupta se strîngea în jurul nostru; încă puțin și urma să fim prinși. Străpungerea pe care o încercam era un efort disperat de a scăpa din capcană.

Ordinele trecură din om în om:

— Baioneta la armă, înainte marș!

Încet, compania se îndepărta aproape invizibilă pe drumul înzăpezit. Am fost descoperiți doar cu cîțiva metri în fața liniilor inamice.

Prea tîrziu! Am sărit la atac și după o luptă corp-la-corp poziția a fost cucerită, apoi curățată de cei care ne urmau. Nici focul infernal izbucnit de la liziera pădurii nu ne putu opri.

Înaintam mereu, într-o stare aproape hipnotică, și atacul reuși fără multe pierderi. Aproape inconștienți și morți de oboseală am ajuns la drumul ce duce de la Sukini la Senderovska și am auzit un zgomot de motor venind dinspre Sukini. Ne-am adăpostit grăbiți în zăpada înghețată și nu a trebuit să așteptăm mult. Zgomotele erau mai puternice. O coloană de camioane grele își tăia încet drumul pe șoseaua înzăpezită, victime oferite oamenilor tăcuți care își așteptau prada. Cei pe care urma să-i ucidem fără urmă de remușcare aveau ca și noi părinți, care, striviți de durere, vor afla moartea fiului căzut pe cîmpul de luptă în apărarea proletariatului. Ai noștri puneau îngrozitoarea veste pe seama *Führerului* și a patriei, ca și cum vreunei mame rusoaice sau germane, aceste cuvinte ar fi putut să-i aducă vreo consolare! Vestea le va ajunge mult înainte de sfîrșitul bătăliei de la Cerkasî. Un episod între multe altele ale marelui război, pe care comunicatele îl vor boteza pur și simplu „lupte locale”.

Ne-am speriat degeaba de sosirea coloanei, căci rușii, ignorînd străpungerea noastră, se îndreptau fără îndoială spre pozițiile pe care tocmai le cucerisem. Am deschis focul cu toate armele cînd au fost la zece metri de noi. Surpriza a fost totală, primele vehicule s-au răsturnat și au luat foc. Cîteva echipaje care au vrut să riposteze au fost reduse la tăcere, cît despre fugari, au fost secerați de mitralierele noastre.

Spre ora trei a dimineții am pornit din nou la atac, de data aceasta spre Novo-Buda. Era încă liniște în direcția aceea, dar știam că satul geme de soldați ruși. Căpitanul von Barring ordonă atacul din nord și din sud și avurăm din nou plăcerea ororilor armei albe.

Ne-am strecurat asemenea unor fantome spre santinelele de la intrarea în sat și, ca într-un film care se derulează cu toată viteza, l-am văzut pe Porta și pe Legionar tăind beregata uneia dintre ele, în timp ce Bauer se ocupa de cealaltă. Santinele nu au scos nici măcar un horcăit, și-au întins doar picioarele în zăpadă, în timp ce sîngele țîșnea din arterele tăiate. Am trecut mai departe, periculoși ca niște

șerpi. Cîțiva ruși înveliți în mantale dormeau pe pămîntul bătătorit din prima colibă. Am căzut peste ei ca trăsnetul și, suflînd din greu, i-am spintecat cu pumnalele. Al meu s-a înfipt adînc în pieptul unui inamic; omul scosese un țipăt scurt care mă înnebuni și lovii fața întoarsă spre mine ce mă fixa cu ochii îngroziți, ieșiți din orbite.

Aveam senzația că merg printr-o piftie, în care striveam ceva ce semăna cu cojile de ouă. Bocancii mei țintuiți și-au continuat drumul, în timp ce camarazii mei se angajau în lupte care pe care. Porta își aruncă cuțitul în vintrele unui sergent uriaș care se ridicase pe jumătate; mațele acestuia s-au revărsat ca cele ale unui animal spintecat.

Mirosul de sînge cald și de intestine a devenit insuportabil în încăperea strîmtă: am vărsat violent, convulsiv; unul dintre ai noștri începu să plîngă și ar fi urlat ca un nebun dacă pumnul lui Pluto nu l-ar fi oprit: cel mai mic țipăt ne-ar fi pierdut. Am ieșit din colibă alergînd pentru a ne continua treaba în lungul străzii. Se auzeau ici și colo zgomote surde și gemetele oamenilor care se zbăteau în ghearele morții, în cursul unuia dintre cele mai sălbatice măceluri pe care le țin minte.

Micuțul, înarmat cu o sabie de cazac, doborî dintr-o singură lovitură capul unui locotenent rus și am sărit îngrozit într-o parte pentru a mă feri de căpățîna care se rostogolea către Legionar; acesta o lovi cu picioarele ca și cînd ar fi fost o minge de fotbal. Masacrul continuă din colibă în colibă, iar cînd am ieșit din ultima, pe la ora șase, satul era în mîinile noastre. Începurăm să ne săpăm tranșeele în mare viteză, căci riposta rușilor nu avea să întîrzie. Dacă ar fi ajuns vreodată să recucerească satul, doar Dumnezeu știe ce ne-ar fi făcut după noaptea această a Sfîntului Bartolomeu! Nu ne rămînea decît să aplicăm obișnuitul îndemn al lui Hitler: să luptăm pînă la ultimul cartuș, dar de această dată nici pentru Hitler, nici pentru scopurile războiului în care luptam. Puțin ne păsa de ele! Încercam pur și simplu să ne salvăm pielea, ceea ce comunicatele mărturiseau contrar voinței lor, anunțînd „lupte de apărare izolate".

Grupul nostru se adăpostise într-o groapă comună, Bătrînul, întins pe spate, își pusese capul pe cutia unei măști de gaze și se învelise într-o manta rusească. Porta, așezat turcește, în fața a două sacoșe pline cu lucruri furate, sorbea votcă, rîgîind.

— Ciudat războiul ăsta, în care inamicul începe prin a spăla putina, pentru ca la scurt timp după aceea să-ți pună jăratec sub tălpi! Trebuie să vă mărturisesc că, fiind cardiac, orice efort îmi este interzis, dar din nefericire doctorul care mi-a pus acest diagnostic nu era membru al Partidului. Atunci mi-au pus pielea în saramură, așa că am ajuns soldat în această armată a nefericirii și nimănui nu-i pasă de boala mea și nu se întreabă dacă aș fi apt să alerg prin Rusia. Și fără nici o șansă de a încetini! Parcă li s-ar fi promis lapte și miere, de ne aleargă în halul ăsta!

Porta luă încă un gît de votcă și mărul lui Adam făcu o nouă mișcare agitată în gîtul său slab. Întinse sticla Legionarului și îi spuse Bătrînului:

— Cum tu ești tablagiul, o să aștepți ca eroii tăi să bea întîi! În același timp smulse sticla din mîinile Legionarului: Negustor de covoare blestemat. Întotdeauna bei ca și cum ai muri de sete!

Luă și el o dușcă bună și dădu sticla mai departe cu același ceremonial, așa încît fu golită rapid. Bătrînul protestă. Porta își puse monoclul și își îndreptă jobenul înainte de a începe un discurs despre educație, care fu încoronat cu bășini asurzitoare.

— Vorbărie, vorbărie, spuse Bătrînul. Așteaptă un pic să ne cadă Ivan în spate. Ceva îmi spune că sînt hotărîți să ne-o facă.

— E de speriat ce prost ești, răspunse Porta. Sperai poate că o să ne facă loc ca să ne vadă bătînd pas de defilare? Și cu spațiul vital cum rămîne? Trebuie să ne mai rărim și de o parte și de alta că să putem da din coate. Deci băieți, sfatul meu este: „Tot înainte!"

Scoase din traista sa o altă sticlă de votcă și îi dădu cep. Alcoolul ne încălzise și scandalul pe care îl făceam se auzea probabil din pădure, acolo unde foarte probabil se găseau rușii. Locotenentul Kohler sări în groapa noastră urmat de locotenentul Halter. Kohler se scutură și răsuci o țigară dintr-un petic de ziar.

— Brrr, ce frig...!

Întinse țigara lui Porta, pregătindu-se să facă alta. Porta îi rîse în nas:

— Nu accept nimic de la ofițeri și nici de la alte persoane de felul ăsta!

Kohler își continuă munca și spuse liniștit:

— Potolește-te, maimuță roșcată!

— Nici un pic de educație, spuse Porta scîrbit. Îmi iau catrafusele și plec la mine. Cu atîția ofițeri, s-a zis cu buna creștere în companie!

Kohler, fără să-l ia în seamă pe Porta care era complet beat, se întoarse spre noi:

— Rușii pregătesc un contraatac în colțul de nord al pădurii. Bănuiesc că peste voi va veni primul val, deci stați cu ochii în patru.

Un radio portabil adunat de nu știu unde transmite o melodie dulceagă, cîntată de o voce bărbătească. Izbucnirăm în rîs:

— Asta ne mai trebuia, strigă Kohler. Aici ne așteaptă un glonte la 40° sub zero și de acolo ne trimit prostiile astea! Aruncați porcăria asta!

Am oprit radioul. Porta își scoase flautul și începu să cînte un cîntec politic antinazist, pe care toată compania îl reluă în cor cu o pasiune care i-ar fi mișcat chiar și pe inamicii noștri.

Cerkasî

Trebuie să treci prin spital ca să știi ce înseamnă aceste cuvinte: a fi rănit.

Răni de toate felurile: la cap, a căror urmare este nebunia, la coloana vertebrală, care provoacă paralizia. Amputarea unuia sau mai multor membre, dacă nu a tuturor celor patru și din om nu mai rămîne decît trunchiul și capul. Un glonț în ochi, care te face să orbești; un glonț în șale, care te condamnă să porți o sondă; rană la stomac, cu nenumărate consecințe; răni ale oaselor, ale căror așchii urcă mereu la suprafața plăgilor purulente; răni la față...

Pentru restul zilelor tale tîrăști un trup sfîșiat, al cărui mers dureros și șchiopătînd stîrnește batjocura copiilor.

Aproape de orizont, luna presară o lumină înghețată pe copaci și pe tufișuri. Totul tremură de frig. Noi înșine, cu toate că sîntem îmbibați cu votcă, dîrdîim după douăsprezece ore de veghe în fundul unei gropi înzăpezite, în pămîntul pe care gerul îl face să crape. Cu frigul rusesc nu te poți împăca; umflă și crapă fețele îndurerate, tumefiază și face să plesnească buzele care nu mai sînt decît o coajă vînătă, transformă ființele omenești în ființe primitive ale împărăției ghețurilor.

În cazul nostru se adăuga foamea sălbatică ce ne făcea viața de o mie de ori mai rea. Deasupra noastră plutea frigul ucigător al stelelor, căci ele clipesc prietenește pînă la moarte, cu aceeași licărire înghețată. În marea lui înțelepciune, Comandamentul Suprem n-a uitat decît un singur lucru: să ne apere de cel mai rău dintre dușmanii noștri, natura. Ea a fost marea aliată a rușilor, marea ucigașă. Ce armată ar fi putut să reziste iernii rusești, cu excepția siberienilor, soldații aceia mici cu pomeți proeminenți, cărora frigul părea să le mărească bucuria de a trăi și de a lupta?

Porta a fost cel care, primul, a văzut ceva mișcîndu-se pe terenul descoperit. Tăcut, m-a lovit cu cotul arătîndu-mi un punct spre care am căscat ochii mari în beznă.

Deodată au fost peste noi! Ca o bombă care explodează, năluci în ținută albă de camuflaj au sărit asemenea unor lupi în tranșee. Cu pistolul-mitralieră la șold, trag turbat în grămada de căciuli de blană, de pușcași siberieni cu ochi migdalați. În luptele corp-la-corp foloseau îngrozitoarea *kandra*, cuțitul siberian cu două tăișuri, un soi de cuțit de măcelar dar mult mai solid, care putea să decapiteze dintr-o singură lovitură un soldat în ținută de iarnă. Lipiți unii de alții, ne foloseam armele ca pe niște măciuci, rușii fiind atît de aproape încît nici măcar n-aveam timp să tragem. După un scurt răstimp am putut sări din tranșee și am ajuns alergînd la colibe, unde adăpostul pereților ne-a oferit cîteva secunde cî să ne reîncărcăm armele. Izbucnesc împușcături și gloanțele trasoare șterg pămîntul. Strigăte și chemări ale muribunzilor și luptătorilor. În inima unei nopți înghețate și înzăpezite e greu să distingi prieteni sau dușmani: se trage la întîmplare și adesea ambele tabere în propriii soldați.

Comandoul este complet împrăștiat, nu mai există legături între companii fiecare se bate pentru viața lui. Dar von Barring și Halter reușesc să-i adune pe cîțiva dintre ai noștri și străbatem satul alergînd spre adăposturile săpate în pădure. Pe drum, un recrut de 17 ani, lovit în umăr de un glonț exploziv, scoate un urlet disperat, se învîrte ca un titirez și cade în zăpadă. Un tun automat bubuie în stînga, grenadele cad ploaie pe rănit și fac să țîșnească coloane de zăpadă. Ajungem la un adăpost și ne aruncăm în el cu răsuflarea tăiată sperînd într-un răgaz, dar ușa se trîntește imediat și doi bărbați scunzi cu căciuli de blană stau în cadrul ei luminat de zăpadă. O rafală mătură încăperea și ne asurzește... stăm acolo, optsprezece oameni care fac pe morții și se cred deja morți. Dar nu! Cei doi ruși pleacă alergînd, urmăriți de zgomotul înăbușit al grenadelor de mînă; fug și noi sîntem pe urmele lor, dar cădem în zăpada adîncă, hainele ne strîng, ne înăbușim. Răsuflînd din greu, cu ochii înțepați de o durere ascuțită, zăcem nemișcați în nămeții uriași, unde sîntem invizibili datorită veșmintelor noastre albe.

Timpul parcă s-a oprit, ca într-un coșmar îndelungat. Alte siluete apar în fața noastră, dar iuți ca fulgerul. Bătrînul și Legionarul duc

armele la umăr și rafalele țîșnesc spre formele neprecizate. Iadul se dezlănțuie din nou și gloanțele trasoare par să cadă din cer. Îl văd pe Micuțul care aruncă grenade ca turbat, apoi îmi pierd cunoștința, mă arunc în zăpadă, am impresia că urlu... Îmi rup unghiile rîcîind pămîntul înghețat. Bătrînul mă apucă și mă forțează să fug cu el. Este o învălmășeală de nedescris. Alerg o bucată de drum umăr la umăr cu un rus la fel de înspăimîntat ca și noi, dar, printr-un noroc, îmi dau seama primul și-i dau o lovitură mortală în față; cade greoi în clipa cînd Bătrînul strigă cuvinte de neînțeles, arătînd ceva în fața noastră. Ne oprim împietriți privind cerul, unde niște obiecte uruitoare, cu cozi de flăcări de cîteva sute de metri, se năpustesc asupra satului.

Într-o clipă rușii și nemții aleargă la adăpost, se aruncă la pămînt, oriunde, căci ceea ce brăzdează cerul nu face distincție între prieteni și dușmani: ne bombardează faimoasele „orgi ale lui Stalin" și, ca să pună capac nenorocirii, lansatoarele de rachete germane intră și ele în joc. Primele explozii seamănă cu un cutremur; casele explodează ca niște biete mușuroaie, totul nu durează decît cîteva minute și din sat n-a mai rămas nimic. Dar foarte aproape de noi izbucnesc dintr-o dată flăcările. Nu ne mai paralizează frigul, ci o mare incandescentă care scoate imediat din case orice ființă vie: animale înnebunite de groază și de suferință, copii, femei hohotind. Armele latră și pisează oameni și animale într-un infern de împușcături, căci, între blestemele omenirii, războiul trece necruțător, secerînd totul în calea lui.

Cum se face că mormanul de ruine care se numea Novo-Buda se află încă în mîinile noastre? Fără îndoială că nimeni n-ar putea s-o spună. Comunicatul trimis în spatele frontului a fost laconic: „Novo-Buda curățat. Poziția rezistă încă, așteptăm ordine."

Dinspre ruși am auzit toată ziua zgomot de motoare despre care Porta susținea că sînt ale artileriei ușoare. Ivan își aduna forțele ca să ne lichideze și aveam să fim striviți fără cea mai mică șansă de scăpare. Porta reușise să fixeze o stație radio pe lungimea de undă a rușilor și ascultam discuții destul de reconfortante pentru noi: colegii din fața noastră nu se înțelegeau mai bine decît noi cu ofițerii, căci fiecare ordin dat comandanților din prima linie era întărit de amenințări peste amenințări. Cît despre noi, ascunși în gropile noastre, sub ninsoare, pe un ger de -47°, nu scăpăm din ochi terenul descoperit.

Cîteva atacuri slabe au fost respinse cu ușurință, dar nu ne îndoim că sub ele se ascunde altceva. În zori, cu urechea lipită de radio, îl auzim pe ofițerul rus întrebînd:

— „Puteți să luați N...?"

— „Se poate, tovarășe comandant, dar va fi foarte greu. În fața noastră e o forță puternică."

— „Batalionul a stabilit contactul. Veți ataca la ora 13:45."

Discuția aceasta a avut loc înaintea unei lupte ce avea să fie îngrozitoare. Rușii au atacat la ora stabilită. Am văzut venind tancuri T-34 și T-60 care își croiau drum prin zăpada de un metru înălțime, dar de care ne puteam apropia cu ușurință, prin unghiul mort, ca să fixăm încărcăturile explozive. Infanteria rusă aștepta rezultatul înaintării tancurilor, dar în cursul nopții a reușit să pătrundă în mijlocul satului, din care ne-am retras cu pierderi grele și părăsindu-i pe răniți. Doar cei care au participat la o retragere rapidă prin iadul zăpezii proaspete, cu niște adevărați ucigași, cum sînt siberienii, pe urmele lor, știu ce înseamnă felul acesta de război și cuvîntul „epuizare". Încă o dată a trebuit să ne ascundem și să ne luptăm pentru viețile noastre cu atacatorii sălbatici. Timp de mai multe ore lupta continuă, înaintează și se retrage rînd pe rînd. Apoi rușii se desprind din nou și ni se trimit întăriri sub denumirea de „trupe de alarmă". Dar trupele acestea adunate în grabă erau formate din niște prăpădiți de soldați care se grăbeau s-o ia la goană cînd vedeau inamicul, dacă aveam proasta inspirație să-i lăsăm singuri. Spre seară am auzit din nou stația radio a rușilor. Vocea disperată a unui comandant de batalion spunea:

— „Infanteria refuză să mai atace, nu pot face nimic. Tancurile sînt scoase din luptă împreună cu toate echipajele lor—uciși sau luați prizonieri. Imposibil să înaintăm în nămeți, care sînt din ce în ce mai înalți. Sîntem puternic bombardați din Sukini cu aruncătoare de grenade de 10,5 și 24. N-am informații despre artileria ușoară, nici despre tancuri, cu toate că se aude zgomot de motoare dinspre nord-est. Presupun că nemții vor străpunge la sud-est de Sukini, se vede o mare grupare de trupe. Am executat patru ofițeri pentru lașitate în fața dușmanului."

Cîteva minute de tăcere, apoi un potop de înjurături și de blesteme, de care limba rusă este plină. Superiorul amenința cu degradarea, cu tribunalul poporului, cu lagărul de reeducare și, ca să încheie:

— „Trebuie să luăm N... oricît ne-ar costa, și din amîndouă părțile odată. Veți ataca la ora 15 fix, fără nici o acoperire de artilerie, ca să vă apropiați cît mai mult de cîinii de nemți. Terminat."

Informat imediat, von Barring se pregăti să primească inamicul. Minutele se scurgeau încet, fiecare dintre ele cu încetineala unui ceas. Porta era singurul dintre noi în întregime liniștit. Culcat pe spate, molfăia o bucată de pîine rece găsită în ranița unui rus mort, cu aruncătorul de flăcări, gata de acțiune, așezat pe burtă. Avea pentru acest tip de armă o înclinare cu totul deosebită și cu toate că în realitate era trăgător de elită, nimeni nu știa cine îl transferase la aruncătoare. Ne aminteam vag de schimbarea aceasta în momentul cînd Regimentul 27 fraternizase cu rușii lîngă Stalino. Era de-acum o poveste veche. Oare acolo făcuse rost de aruncătorul de flăcări și de pușca cu lunetă? Nimeni nu se îndoia că Porta avea un răspuns gata pregătit dacă vreun ofițer și-ar fi pus întrebări!

Atunci cînd rușii au atacat, au făcut-o cu o impetuozitate și cu o sălbăticie care ne-au tăiat răsuflarea. Cu toate acestea blestematul de sat a rămas în mîinile noastre, dar să nu-mi cereți să explic cum. Acest fapt n-a avut nici o influență asupra desfășurării războiului, dar pur și simplu ne-a scăpat de Curtea Marțială, un noroc pe care colegii din partea cealaltă nu l-au avut, căci undele radio ne-au transmis cîteva ore mai tîrziu următoarea conversație:

— „Ce s-a întîmplat la N...?"

— „Atacul nostru a fost respins, pușcașii nu mai rezistă, comandantul Bleze s-a sinucis."

— „Bine. Asta-i datoria unor incapabili ca el. Maiorul Krașenicov din Batalionul 3 ia comanda regimentului. Un moment de tăcere, apoi vocea continuă: Ce spun nemții?"

— „Îngîmfați. Ne ocărăsc și cred că printre ei sînt francezi și poate mahomedani."

— „Ce zic?"

— „Mă doare-n fund" și „Allah-el Akbar"!

— „Trebuie să-i facem să tacă. Încercați să luați cîțiva prizonieri ca să aflăm dacă sînt printre ei voluntari francezi. Să-i lichidați primii. Peste două ore artileria începe să tragă și atacați din nou. N... trebuie curățat."

Ocările despre care era vorba veneau de la Porta și de la micul legionar, care le împărțeau cu dărnicie. Era metoda lor de a-și păstra moralul ridicat atunci cînd se aflau în linia întîi.

Rușii ne-au bombardat toată ziua, dar seara, satul, care era un morman de ruine, rămăsese în mîinile noastre. Aerul uruia, bubuia, tremura, exploda, făcînd să cedeze nervii cei mai zdraveni. În noaptea următoare, vechiul bombardier rusesc cu un singur motor, pe care-l numeam *Șchiopul* își aruncă bombele asupra noastră: 800 de bombe pentru un pătrat de teren cu latura de aproape 500 de metri. Singurul loc unde am putut săpa tranșee a fost amplasamentul unei case a cărei incendiere dezmorțise pămîntul, și ne-am agățat de el sub focul încrucișat al artileriei, al aruncătoarelor de grenade și al Katiușelor. Treaba a durat zile întregi, răstimpul de care aveau nevoie rușii pentru sosirea întăririlor. Ar fi crezut că aveau în fața lor un întreg corp de armată și nu o nenorocită de brigadă de infanterie alcătuită din cîteva companii decimate și, de fapt, înspăimîntate de violența luptei.

Îi întinsesem pe răniți într-un adăpost săpat sub o casă; pansamentele pline de sînge și înțepenite de ger le acopereau membrele făcute terci și în ochi li se citea spaima de a ne vedea fugind și părăsindu-i. Să intri într-o asemenea gaură sub pămînt este ceva de nedescris și-i sfătuiesc pe toți cei ce sînt tentați să facă pe eroii să vadă aceste anticamere ale iadului ca să afle dacă pot rezista! De jur-împrejur, în adăposturile nesigure, cei răniți ușor îi ajutau pe încărcătorii mitralierelor. Ne chinuia o foame sălbatică pe care încercam s-o înșelăm mestecînd cartofi înghețați. Ținuta de camuflaj murdară ne acoperea mantăile subțiri și dacă vreo cîțiva avuseseră norocul să găsească pîslari și căciuli rusești, ceilalți, cu zdrențe amărîte în chip de pîslari și cu o batistă înfășurată sub cască, dîrdîiau în gerul mai ucigător decît grenadele.

Pe 26 ianuarie au fost tăiate legăturile cu pozițiile din spate. Eram în voia soartei. Locotenentul Kohler făcu un gest de indiferență:

— Cu atît mai rău! Acum știm ce ne-a rămas de făcut, să mergem înainte.

Porta, Legionarul și Pluto puseseră mîna pe o ladă cu grenade de mînă rusești. Între altele, erau trăgători de elită și frînturi de discuție întretăiate de hohote de rîs ne ajungeau la urechi:

— Ia uite, bătrîne Porta, încă unul trimis la dracu'!

— Mie Allah îmi conduce privirile, spuse serios Legionarul ochind un rus care începu deodată să se învîrtească ca un titirez.

— Păcat că nu putem să țintim vreo cîțiva din Partid, exclamă Pluto, care duse arma la umăr cu iuțeala fulgerului și trase în cadență. Hei, cirac al lui Stalin, ai încasat-o potrivit gradului! Dacă nu trimitem decît ruși să se prăjească, diavolul n-o să fie mulțumit.

— Tu cîți ai? spuse Porta. Eu am 37.

Pluto se uită la bucățica de hîrtie așezată sub o grenadă de mînă, unde un șir de cruci și de linii arătau loviturile precise sau îndoielnice.

— 25 în iad, 9 la spital.

— Faci parte dintr-o organizație caritabilă? spuse Legionarul. Ai mei sînt toți garantați pentru cuptor. Am 42, dintre care cel puțin șapte ofițeri. Steaua din email roșu pe care o au la căciulă e o țintă grozavă. Cînd ajung acolo, aproape de tipul ăla înalt, ai exact 25 de centimetri de vizibilitate ca să-i culegi din zbor.

— Îmi bat propriul record, băieți! strigă Porta. Ia te uită, acrobat cu cizme, vrei și tu? Ați văzut cum i-a plesnit țeasta! Niciodată n-a fost ras așa de bine!

Legionarul își puse mîinle pîlnie la gură și urlă spre ruși:

— Urcă-te acolo sus și-o să vezi Montmartre!

Îi răspunse o rafală, ceea ce-i făcu pe toți trei să dispară în groapă tăvălindu-se de rîs.

— O să le cîntăm ceva, propuse Porta.

Un foc violent răspunse iarăși la urletele lor, subliniat de ocările Bătrînului și ale locotenentului Halter. Găseau total inutile aceste provocări fără motiv, al căror rezultat nu putea fi decît acela de a-i împinge pe ruși la o reacție disperată. Porta, pentru care locotenentul era un tinerel și Bătrînul doar un egal, răspunse aproape disprețuitor, fără să scape din ochi liniile rusești:

— Voi doi, aspiranții la *Crucea de Fier*, lăsați-ne în pace! I-ați văzut pe camarazii din 104 răstigniți de Ivan, nu-i așa? Cu cît o să omorîm mai mulți din ticăloșii ăștia, cu atît mai bine. *Heil Hitler* și vedeți-vă de treabă, porumbeilor fiindcă o să le dăm noi ăstora din față! Duse arma la umăr, trase și anunță înveselit: Încă unul pentru iad!

La capătul de sud al satului, într-unul dintre adăposturile noastre bine consolidate era un cuib de mitralieră care respinsese mai multe

atacuri, dar într-o zi, în zori, apărură rușii și puseră stăpînire pe adăpost. I-am văzut punîndu-l în genunchi, pe zăpadă, pe bătrînul subofițer care comanda mica garnizoană; i-au tras un glonț în ceafă și trupul lui se rostogoli pe pantă, ridicînd un nor de pulbere albă.

Opt servanți au fost luați de doi roșii care mergeau în spatele lor cu revolverul în mînă. Singurul lor drum era un fel de strîmtoare care, la un moment dat, trecea printr-un loc descoperit în fața locașului lui Porta. Trei împușcături precise bubuiră și sfărîmară capetele paznicilor ruși. Într-o clipită camarazii noștri săriră în direcția adăpostului, dar Pluto fusese mai iute: cu pistolul-mitralieră la șold, deschise ușa cu o lovitură de picior și mătură cu sălbăticie încăperea plină de ruși. Reculul armei îi scutură trupul de uriaș, înfipt pe picioarele depărtate și hohotele lui de rîs punctau dansul macabru al rușilor care urlau, secerați de gloanțe. Doi siberieni ieșiră cu mîinile sus; Pluto făcu un pas în spate, îi trimise de-a rostogolul cu piciorul și își goli încărcătorul în ei.

— Ieșiți, împuțiților, dacă mai e vreunul viu! strigă el. O să vă arăt cum sînt tratați prizonierii după propria voastră rețetă.

Un geamăt slab se auzi din adăpost, dar nimeni n-a ieșit. Pluto desprinse de la centură două grenade și le aruncă înăuntru, unde explodară cu un zgomot înăbușit.

Locotenentului Kohler îi fusese scos un ochi în timpul unui atac. Cu toate că era aproape nebun de suferință și în ciuda insistențelor lui von Barring, refuza cu încăpățînare să se alăture celorlalți răniți, din cauza spaimei evidente de a nu ne vedea retrăgîndu-ne și părăsindu-l. Gîndul că am putea cădea în mîinile rușilor ne făcea să ne înăbușim de groază, căci nu ni se putea întîmpla ceva mai rău. Am văzut atîtea orori comise de ei cu premeditare asupra nenorociților de prizonieri, încît nu ne putea rămîne nici cea mai mică speranță de a scăpa cît de cît teferi: glonț în ceafă, răstignire, brațe și picioare sfărîmate, mutilări îngrozitoare, ochi scoși, castrare, cartușe goale bătute în frunte erau lucruri obișnuite, cu condiția să nu fii trimis în Siberia unde te aștepta o soartă la fel de înspăimîntătoare.

Pe 27 februarie dimineața, inamicul începu să tragă într-o manieră ciudată, părînd să nu aibă nici un scop precis, cînd în noi, cînd în compania a 3-a, cea a locotenentului Wenck, cînd în cea a locotenentului

Kohler. Totul a durat cam o oră, apoi tirul a încetat și tăcerea s-a așternut din nou în stepă—o tăcere greu de suportat, amenințătoare, ca tăcerea care te strivește în munți sau în pădurile adînci. Neliniștiți, îi pîndeam pe ruși, dar nimic nu mișca, n-auzeam nici un sunet și trei sau patru ore s-au scurs în liniștea aceasta neliniștitoare. Von Barring, cu binoclul în mînă, scotocea întreaga zonă. Îi șopti Bătrînului, care se afla alături de el.

— Totuși am impresia că pregătesc ceva. Tăcerea asta face să tremure carnea pe mine!

Deodată scoase un strigăt și începu să urle ordine pe care nu le-am înțeles. În aceeași clipă i-am văzut pe ruși: mișunau, foarte aproape de compania a 3-a!

— Trage, Kohler! Trage, pentru numele lui Dumnezeu! strigă von Barring.

Disperați, gîfîind de tulburare, priveam neputincioși viermuiala inamicilor. Cîteva explozii de grenade au rupt în sfîrșit tăcerea ucigătoare. Rușii veniseră prin stînga, în spatele companiei a 3-a, și, tăcuți, o copleșiseră. Cîțiva oameni încă se apărau ca niște nebuni, cu lopețile și cu patul armelor, în timp ce von Barring, cu lacrimi în ochi, îi ținea pe Micuțul și pe Pluto care voiau să alerge în ajutorul lor.

— Nu folosește la nimic, nu mai putem face nimic pentru ei! L-am văzut împușcîndu-l pe Kohler!

Compania a 3-a a fost nimicită în zece minute și ne așteptam să avem aceeași soartă, căci rușii se întorceau acum spre noi. Dar Porta și Legionarul, dîndu-și seama de situație, fără să mai aștepte ordinele, alergară spre adăpostul de la capătul satului. În vremea aceasta von Barring adunase în grabă grupul de luptă și se năpustea spre delușorul care era singura noastră șansă de salvare dacă puteam ajunge la el înaintea rușilor.

— Strigați tot ce știți, urlă von Barring, numai strigați, Dumnezeule mare! Strigați ca niște sălbatici!

Urlînd ca pieile-roșii, ne-am năpustit în urma lui într-o goană dezlănțuită. Micuțul și Müller secerau totul în calea lor. Porta, ascuns în adăpost, scuipa flăcări cu aruncătorul și micul legionar, pe jumătate ridicat în groapa lui, mînuia pistolul-mitralieră împotriva mulțimii

care înainta. Un căpitan rus uriaș își învîrtea arma ca pe o măciucă strigînd lozinci politice luate drept de la Ilia Ehrenburg[1]. Cuvintele ajungeau la noi distinct. Pluto se opri, puse un genunchi la pămînt și ochi cu grijă. Căpitanul, oprit brusc din discurs, își apucă capul cu amîndouă mîinile, se răsuci și căzu încet în genunchi.

— Să se ducă la dracu' să-și continue reclama, scrîșni Pluto a cărui față era înspăimîntătoare.

Locotenentul Halter și Bauer se năpusteau la atac urlînd ca niște fiare sălbatice. O grenadă căzu într-un grup de ruși care urcau coasta gîfîind. Explodă cu un uruit înăbușit; o mînă se învîrti ca o sfîrlează. Gîfîind, respirînd cu greu, am ajuns în vîrf înaintea inamicului și cele trei mitraliere ale noastre începură să tragă în atacatori.

Descumpăniți, începură să dea înapoi, dar noi eram ca nebuni și nimic nu mai putea să ne oprească. Von Barring se ridică:

— Grup de luptă, baioneta la armă, după mine!

Urlînd fără încetare, am sărit spre rușii care au fost cuprinși de panica pe care o cunoșteam prea bine și noi înșine! Fugeau înnebuniți aruncîndu-și armele, surzi la strigătele ofițerilor. Încă un salt și l-am ajuns pe unul dintre ei; baioneta i se înfige în spate, omul se prăbușește cu un horcăit înăbușit. Un glonț în cap și plec mai departe. Pozițiile rușilor au fost luate dintr-o lovitură și atunci cînd von Barring dă în sfîrșit ordinul de retragere, adunăm mortierele și lăzile cu grenade, fără să uităm cîteva cutii de conserve americane, descoperite de Porta—evident!—într-un adăpost al ofițerilor.

La înapoierea în liniile noastre, rămășițele grupului de luptă au fost împărțite în două plutoane, dintre care unul sub comanda locotenentului Halter. Ele trebuiau să înlocuiască cele trei companii inițiale, din moment ce a treia fusese măcelărită în întregime.

Tăcerea și întunericul ne-au cotropit. Ningea ușor.

Friguros, Bătrînul se înfășură în manta, Porta mîngîie pisica spunîndu-i cu jumătate de gură:

[1] Ilia Ehrenburg (1891–1967): scriitor și ziarist rus, evreu de origine, cunoscut pentru lucrările sale de proză și memorialistică; după o serie de satire și pamflete, atît anticapitaliste cît și anticomuniste, a optat, în cele din urmă, pentru cauza bolșevică, elaborînd în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei niște scrieri propagandistice împotriva nemților—acești „viermi blonzi", cum îi numea el—ridicate ulterior la rang de „ideologia soldatului de front" *(n. trad.)*

— Ce-ai spune, bătrîne motan, dacă ne-am întoarce acasă și-am lăsa baltă societatea asta pentru încurajarea războiului?

Müller rîse tăcut:

— Aici n-ai decît o cale să pleci: un glonț în cap.

— Vorbește în numele tău, zise Micuțul, dacă crezi că am de gînd să mă las doborît de vreunul dintre împuțiții ăștia! Se ridică pe jumătate și strigă spre ruși: Hei, *tovarișci*! *Ruski*! *Ruski*!

Un glas răspunse:

— Porc german! Vino aici să te castrăm, cîine fascist!

Timp de o jumătate de oră își aruncară dintr-o parte în alta nenumărate înjurături cărora le puse capăt von Barring. Tăcerea se așternu iarăși pe zăpadă, apoi, dintr-o dată, în dreapta, totul începu din nou: da-da-da...

Iuți ca fulgerul, ne aruncăm în gropile noastre.

— Ce-i asta? spuse Bauer mirat.

— Aruncătoare de mine sau de ceață, răspunde Porta, dar sînt ai noștri.

Din nou urlete și grenadele zboară prin noapte. Pămîntul se cutremură sub picioarele noastre, cu toate că bateriile sînt la o depărtare de cel puțin cinci sau șase kilometri.

— Grozav șut în cur pentru Ivan, rînji Stege. Dacă am avea aici cîteva, ne-ar merge mai bine!

Bombardamentul a ținut toată noaptea și a avut măcar avantajul de a ne ține treji, căci să adormi era un pericol de moarte. Dacă nu cădea frigul pe capul celor ce adormeau, atunci cădeau rușii, și înainte să-și dea seama pe ce lume sînt, aveau gîtul tăiat de la o ureche la alta. În zori, Porta și Legionarul începură să tragă în ceva ce nu reușeam să vedem. Cîteva mitraliere lătrară în rafale lungi. Neliniștiți, am ciulit urechile.

— Oare Ivan încearcă o străpungere? întrebă Bătrînul fără să primească răspuns.

După un sfert de oră tirul se liniști. Bătrînul își puse mîinile pîlnie și-i strigă lui Porta:

— Ce se întîmplă la voi?

— Promiți să nu spui la nimeni? răspunse glasul lui Porta.

— Da, strigă Bătrînul scos din sărite.

— Ne ocupăm cu războiul, frumosule!

Comunicațiile cu regimentul au fost în sfîrșit restabilite și am primit ordinul să rezistăm în continuare pînă la sosirea iminentă a întăririlor. Trecură încă trei zile pînă la venirea trupelor proaspete și, pe 8 martie după-amiaza, am auzit pentru ultima dată stația radio a rușilor:

— „Cum merge la N...?" îl întreba comandamentul rus pe șeful corpului.

— „Imposibil să ieșim, e un foc de iad; ne pisează artileria, fără să mai vorbim de aviația care ne bombardează de azi-dimineață."

— „Unde sînt liniile voastre?"

— „La nord-est de N... Ultimele blindate s-au înzăpezit și nemțoii au lichidat echipajele."

— „E o nebunie! N-o să-mi spui că un sat în ruine nu poate fi cucerit. Atacați imediat cu toate forțele. Am spus într-adevăr cu toate forțele. Trebuie să cuceriți N... și să mi-l aduceți pe comandantul inamic. Răspundeți cu viața. Terminat."

Așa s-a declanșat cel de-al 53-lea atac al rușilor de cînd luasem Novo-Buda, dar de data aceasta eram ajutați de o escadrilă de avioane de vînătoare care trăgeau la firul ierbii în atacatorii înspăimîntați. Cu gîturile răgușite de atîtea strigăte, ne-am năpustit spre tranșeele inamice, cuprinși de o beție ucigătoare care ne făcea setoși de sînge. Porta fugea din adăpost în adăpost descărcîndu-și aruncătorul de flăcări în cei dinăuntru, pe care-i transforma în torțe vii. Venind din stînga, un grup de ruși alergă spre noi, dar întorcîndu-se brusc, dispăru în liziera pădurii. Vocea unui comisar îi biciui și-i întoarse împotriva noastră într-un atac slab, care a fost respins cu ușurință. Stege sări în spatele comisarului pe care dorea să-l prindă viu, dar omul, foarte iute, scăpa mereu din strînsoarea lui și urmărirea continuă cîțiva metri. În cele din urmă un glonț zbură creierii rusului. Stege se năpusti la el, tăie steaua roșie cu margini aurite de pe braț și i-o duse în chip de trofeu lui von Barring.

Locotenentul Halter era rănit: un șuvoi de sînge îi țîșnea din gît și ne-a fost foarte greu să-l ducem pînă la adăpostul unde zăceau ceilalți răniți. În sfîrșit, în noaptea următoare am fost înlocuiți și trimiși într-un sector mai liniștit. Meritam să ne odihnim.

Pe loc repaus

Vă voi povesti acum despre discuțiile lor, despre suferințele lor mai mari sau mai mici, despre camaraderia lor.

Se treziseră în ei sălbăticia omului primitiv și brutalitatea epocii pietrei, căci duritatea vieții și tirania războiului învinseseră, încetul cu încetul, civilizația.

— **E**i, băieți, spuse Porta, asociația noastră de trăgători de elită a scăpat încă o dată basma curată! Știți voi ce înseamnă asta?

Micuțul îl privi și ridică o sprînceană:

— Pesemne că am avut noroc!

— Imbecilule, spuse Porta, ce să ne mai facem cu tine?

— Nu fi mojic, făcu Micuțul.

— Întinde-te aici, mălai-mare, dacă nu vrei să vină Ivan și să te muște de fund. Nu, băieți, asta înseamnă că eu sînt un luptător capabil și inteligent fiindcă voi singuri, prusaci puricoși, n-ați fost în stare să vă scăpați pielea! Credeți-mă, războiul ăsta se va sfîrși atunci cînd eu, Josef Porta, voi fi pensionat sau trecut în rezervă, cum se zice.

— Dacă-i vorba de trecut în rezervă, spuse Bătrînul rîzînd, eu de zece ani aștept! Dar să nu-ți fie teamă, după război nu vei avea nici pensie, nici jumătate de soldă; cel mult un șut în fund, care o să te arunce afară din armată, sau poate penitenciarul din care te-au scos cu atîta blîndețe ca să te bați pentru Adolf.

— Da, spuse Bauer visător, o să redevenim vreodată ființe omenești adevărate?

— Tu? Niciodată! strigă Porta. Ți-au împănat țeasta cu prea mult nazism de cînd ai venit pe lume. Cu mine e altceva. Eu sînt de extremă-stînga și aveam carnet de Partid cu mult înainte ca tu să fii în stare să tragi o bășină după ce te-ai îndopat cu fasole. Voi ăștia, ființe omenești? Îmi vine să rîd! Sînteți și o să rămîneți niște animale. Cel mai

bine ar fi să vă urez un glonț foarte regulamentar, într-o luptă micuță și bună, înainte ca învingătorii să vină să vă spînzure pentru că ați făcut războiul de partea lui Adolf!

— A, închide gura! bolborosi Pluto. Eu sînt un hoț din Hamburg, dar mi se pare la fel de valabil ca un roșu din Berlin.

— Bineînțeles, strigă Micuțul, și eu sînt un pungaș și o să fie nevoie de noi după război.

Pluto se trînti pe spate pe un morman de paie umede, fluturîndu-și pe sub nasul lui Porta picioarele goale și jegoase.

— Vezi tu, Porta, nu știu dacă ai o idee foarte clară despre ceea ce este societatea. Cînd războiul ăsta se va termina, societatea va fi reconstruită. Bun, și ce se va întîmpla? Va fi dată afară toată gașca tipilor care acum stau tolăniți în fotolii și va veni în locul ei o gașcă nou-nouță, la fel ca cealaltă. Vor fi schimbate culorile și etichetele, legile vor fi altfel numerotate, dar în ansamblu va fi același lucru. Cum nimic nu se va fi schimbat, se va fura în continuare în mod legal și va fi și mai multă nevoie de băieți șmecheri ca Micuțul și ca mine, decît de militanți de stînga ca fudulul ăsta de Porta.

— Ajunge! strigă Porta amenințător.

Micuțul întrebă pe un ton prefăcut naiv:

— Ia spune, Porta, n-ai avut cîndva necazuri cu afacerile?

— Eu? Nu.

— Totuși se zice că atunci cînd erai băiat de prăvălie la un cîrciumar din Bornholmstrasse șuteai din mîncarea pe care o duceai în oraș.

— Țineți-vă gurile odată, spuse Porta și adăugă brusc: Ce naiba pute așa aici?

Stege se tăvălea de rîs văzîndu-l pe Porta, atît de caraghios cu joben și monoclu, adulmecînd aerul în timp ce Pluto își agita și mai tare picioarele sale negre.

— Apleacă-ți puțin nasul, băiete, ca să simți mai bine mireasma asta desfătătoare, șopti Pluto.

Porta îi descoperi abia atunci picioarele.

— Ce porc scîrbos! Nu poți să te speli pe picioare? Ai pe ele un strat de jeg vechi din Caucaz. Ce murdărie!

Micuțul se aplecă în față ca să vadă mai bine picioarele lui Pluto.

— Da, n-arată rău! Totuși n-ai putea să mergi la fete cu picioarele astea!

— Tu ce te-amesteci, răspunse Pluto, o să fac ca tine, o să rămîn încălțat!

Bătrînul trăgea cu furie din pipă; în general acesta era un semn că are ceva important de spus.

— Bă, băieți, vorbiți mereu despre sfîrșitul războiului și e normal să o faceți. La ora asta chiar e subiectul de conversație cel mai răspîndit în lume. Toți își fac planuri pentru cînd se va sfîrși războiul, iar soldatul de pe front visează și el să se întoarcă acasă ca să se îndoape și să doarmă.

— Da, și apoi să facem o revoluție, spuse Porta lingîndu-și gingiile știrbe.

— Scuză-mă, mai întîi și înainte de toate o să facem dragoste, îl întrerupse radios Micuțul.

— Nu ți-a ajuns ultima dată? întrebă Legionarul.

— Să-mi ajungă?! Mie? Niciodată! Să ții minte, bătrîne, că în privința asta Micuțul e neobosit.

— Atunci îți promit un permis permanent pentru toate bordelurile marocane pe care o să le deschid după război.

Porta își așeză mai bine monoclul și se aplecă spre Legionar:

— Ia spune, puicuțele astea marocane știu într-adevăr meserie?

— Ascultă, tot ce pot să-ți spun e că atunci cînd vor să-și dea osteneala, te fac să-ți pierzi capul!

— Chiar așa? spuse Micuțul. În cazul ăsta mă angajez pentru șaptezeci de ani în Legiune.

— Tăceți, spuse hotărît Bătrînul.

— Ce voiai să ne povestești? întrebă Stege.

— Era ceva legat de veșnicul refren „cînd războiul se va sfîrși”! Mai întîi că va mai trece încă mult timp pînă ce se va sfîrși și e îndoielnic că vreunul dintre noi va supraviețui. N-am putea oare să ne închipuim că ceea ce contează pentru noi este să trăim într-un prezent în care importanța lucrurilor și-a pierdut orice semnificație? Îi blestemăm pe naziști, pe comuniști, zăpada, înghețul, furtunile; blestemăm cînd cantonamentele noastre sînt bombardate și turbăm că trebuie să petrecem

Crăciunul aici. Băieți, dar noi sîntem în război și trebuie să ne obișnuim cu asta. Da, nu vom scăpa și nu cred că Sven va putea să scrie povestea noastră. Regimentul 27 era cenușiu și necunoscut cînd a început războiul; se va mistui în scrum cenușiu înainte să se sfîrșească. Gîndiți-vă numai o clipă la toți cei din 27 care au dispărut. Sînt grozav de mulți! Și voi încă vă mai faceți iluzii că veți scăpa? Credeți-mă, în situația în care ne aflăm, să aștepți vizita medicală sau să te strecori într-o căpiță de fîn înseamnă puncte culminante în viață. Chiar curățatul puștii poate fi o treabă plăcută, dacă o faci încetișor, fără să te gîndești la nimic. În natură fiecare lucru are frumusețea lui și trebuie să căutăm mereu această frumusețe dacă nu vrem să ne prăbușim.

Se apleca înainte, pe masă, și începu să plîngă în hohote, convulsiv. Eram încremeniți de acest discurs care pentru noi era aproape de neînțeles.

— Ce te-a apucat? strigă Porta, uimit.

Stege se ridică, se duse spre Bătrînul și îl bătu pe spate.

— Hai, Bătrîne, lasă! Liniștește-te, totul va fi în regulă.

Bătrînul se ridică încet, își trecu mîinile peste față și șopti:

— Iertați-mă, nervii. Nu reușesc să uit că în fiecare noapte cad bombe peste Berlin, unde stau nevastă-mea și copiii.

Apoi bătu de două ori, foarte tare, cu pumnul în masă și urlă:

— Mă doare-n cot! Curînd o să fug! Îi dau dracului cu războiul și Curtea Marțială. Reușesc eu să scap! N-am chef să crăp în Rusia pentru minciunile lui Hitler și Goebbels!

Începu din nou să plîngă cu disperare, apoi se liniști treptat. Fiecare dintre noi ne-am cufundat în gînduri. În ciuda căldurii pe care o dădea soba mare din baracă, ne era frig pînă în adîncul sufletului. Ce-au făcut din noi de am ajuns să ucidem din plăcere? Din cînd în cînd beam cu lăcomie, apoi, abătuți, urmăream cu o privire absentă pe unul dintre noi cum își înfășura meticulos un picior murdar, sau pe un altul care prindea păduchi și se distra să-i ardă, aruncîndu-i în lampa Hindenburg.

Cîteodată vorbeam în șoaptă, altădată urlam furioși și, înarmați cu o baionetă sau cu un pistol-mitralieră, eram gata să-l doborîm și pe cel mai bun prieten. Dar aceste văpăi de mînie se stingeau la fel de repede. Afară se înnoptase și se auzeau mugetul flăcărilor și exploziilor

obuzelor. La fiecare detunătură, Stege își trăgea fără să vrea capul între umeri.

— E curios că nu te poți stăpîni să faci mișcarea asta de fiecare dată cînd se trage, spuse Pluto.

— Sînt unii care nu se obișnuiesc niciodată și eu fac parte dintre ei! Tu poți să te obișnuiești cu ideea că într-o bună zi o să primești un glonț în cap?

— E-n regulă, bătrîne, zise Pluto care scoase din buzunar un glonț și, ținîndu-l între degete, îl ridică pentru a-l arăta tuturor. Ia priviți, băieți, chestia asta fermecătoare pe care am primit-o în labă cînd eram în Franța. Într-o zi stăteam întins comod și eram hotărît să nu mă mișc, dar o nevoie cumplită de a urina m-a obligat să mă ridic. În aceeași clipă am încasat glonțul ăsta în picior. Cîteva secunde mai devreme l-aș fi primit exact între ochi. Mărturisesc că mi-a fost atît de frică încît am căzut pe spate și am făcut pipi în chiloți. Dar întîmplarea asta e semn că voi scăpa din război!

— Ești un mare ticălos, spuse Porta care trăgea concluziile poveștii. Să faci în pantaloni, și încă în pantalonii lui Hitler, astea nu sînt maniere. Unde mai pui că te îndopi cît zece și te porți cu fetele ca un armăsar în călduri. Zău, amice, între tine și un porc nu-i nici o deosebire.

Afară bubuitul creștea; cădeau grenade de calibru mare.

— Uite că au luat-o de la capăt, spuse Bătrînul.

— Da, n-o să avem prea mult de așteptat ca să fim iar pompierii diviziei, gîndi Müller cu voce tare.

— Ah, așteptarea asta veșnică mă scoate din minți, strigă Bauer. Să aștepți, să aștepți mereu!

Este adevărat că un soldat își trece timpul așteptînd. În garnizoană așteaptă să plece pe front; pe front așteaptă sfîrșitul bombardamentului de artilerie ca să plece la atac; dacă a fost rănit așteaptă să fie operat și apoi își așteaptă vindecarea; răbdător, așteaptă moartea dar așteaptă și pacea, care îi va reda bucuria de a privi zborul unei păsări sau de a contempla jocul copiilor.

Cu toate că uneori grupa noastră făcea foarte mult zgomot, efectivul ei era totuși redus: unsprezece prieteni, sau mai degrabă unsprezece frați condamnați la moarte. Eram totdeauna schimbători, iar discuțiile noastre săreau de la ideile cele mai nebunești la ideile

cele mai sumbre. Dorințele noastre erau și ele destul de ciudate și, așa cum spunea Stege, vom mai putea oare cîndva să mîngîiem un porc fără să ne gîndim ce gust va avea cînd va fi fript? Cît despre femei, ele erau subiectul majorității conversațiilor noastre. Dar erau femei și femei. Dacă în prima categorie intrau, la grămadă, fetele din bordeluri, rusoaicele, infirmierele și nenumărate femei din *Blitzmädels*[1], cea de-a doua categorie era rezervată acelor ființe minunate, inaccesibile, care ne făceau să ne gîndim la florile de primăvară. Acestea erau femeile care ne adresau un zîmbet amical, cele ce ne consolau cu o vorbă sau cu o mîngîiere; într-un cuvînt, erau femeile cu care visam să ne căsătorim!

Bătrînul era foarte diferit de noi. Adineauri se pusese pe plîns, dar clipele acestea de uitare de sine se petreceau adesea cînd primea o scrisoare de la ai săi. În realitate, Bătrînul comanda compania lui von Barring. Cuvîntul lui era ordin și persoana lui ne inspira o încredere deplină. Un sfat, o mîngîiere, le căutam la Bătrînul. Însuși von Barring îi cerea adeseori părerea și Bătrînul făcea în așa fel încît totdeauna comandanții de vehicul sau șefii de grupă să fie aleși dintre subofițerii experimentați. Și, într-adevăr, să fim sub comanda unui tînăr ageamiu, proaspăt ieșit de pe băncile școlii, însemna inevitabil camarazi morți sau schilodiți.

Uneori, întovărășit de Porta, Bătrînul se ducea să-l caute pe medicul auxiliar. Puteam fi siguri că a doua zi unul dintre noi primea ordinul să se prezinte la doctor, care îl trimitea la spital „din cauza febrei”... Cum de reușea? Nimeni nu întreba. Porta era o garanție și tot regimentul știa că nimeni n-avea dreptul să-și bage nasul în sectorul lui. De fapt Porta era o ființă deosebită. Nimeni n-ar fi admis că exista în el un vechi fond de echitate, și totuși acest copil al străzii n-avea suflet rău. Așezat acolo, murdar, dezgustător, cu monoclu și joben, bînd și rîgîind rînd pe rînd, trebuie să recunosc că era un personaj prea puțin recomandabil. Porta era, fără îndoială, prototipul soldatului rătăcitor, al mercenarului care, fără măcar să încrunte din sprîncene, își înfige baioneta în pieptul inamicului și, continuînd să rîdă, îi șterge lama de mînecă. Era în același timp omul care nu ezită să tragă un glonț „dum-dum” în ceafa unui ofițer detestat, așa cum a fost

[1] *(germ.)* BLITZMÄDELS: Denumire, în jargon, data personalului auxiliar feminin, îndeosebi telefonistelor, în timpul războiului *(n. trad.)*

cazul cu căpitanul Meyer. Porta ucidea cu sînge rece pentru o bucată de pîine și ar fi aruncat imediat în aer un adăpost plin de lume dacă ar fi primit ordinul s-o facă.

Dar cine făcuse din el un animal de pradă? Maică-sa? Camarazii? Școala? Nu. Statul totalitar, plămada cazărmii și fanatismul militarilor. Porta învățase catehismul nazist—același pentru orice guvern totalitar—care era conținut în cîteva fraze: fă tot ce vrei, dar să nu te lași prins niciodată; fii dur și cinic, altfel vei fi strivit; dacă te porți omenește ești pierdut. Aceasta fusese educația lui Porta.

Pagină intenționat goală

Moartea stă la pîndă

Pătrundeți în spatele zidurilor interzise ale cazărmii și priviți cu mare atenție: veți păli de rușine. Toți acei militari cu silueta țeapănă ca o coadă de mătură, cu pieptul ridicol bombat, cu fața fără buze, cu ochii inexpresivi, de oțel, închipuiți-vi-i consultați de un medic psihiatru. După dumneavoastră, care ar fi diagnosticul? Dacă ați cunoaște la fel de bine ca mine rasa aceasta periculoasă, n-ați ezita nici o clipă.

Reușisem să înăbușim în noi tot ceea ce fusese omenesc.

Nu mai știam decît limbajul îngrozitor al armelor.

Cunoștințele noastre de anatomie le întreceau pe cele ale unui medic și puteam să arătăm la sigur locul unde un foc de armă sau o lovitură de cuțit ar fi fost cele mai dureroase.

Fără îndoială că în spatele nostru Satana rînjea.

Toți răniții putuseră fi evacuați. Locotenentul Halter și ceilalți erau acum la spital, foarte departe de iadul rusesc. Cît despre noi, ne transformaseră din nou în grup de luptă sub ordinele lui von Barring, comandantul nostru, și ale unui locotenent nou-venit, Weber, care îl înlocuia pe Halter la compania a 5-a.

Iată-ne deci plecînd din nou, în coloană cîte unul, încărcați cu arme și muniții, spre pozițiile de atac din linia întîi.

— Încă o dată comando în drum spre cer, mîrîi Pluto.

— Nu-i nici o speranță ca vreunul din voi să ajungă acolo, rînji Porta.

— Dar tu? întrebă mirat Legionarul.

— Normal, și încă la dreapta Domnului. Eu o să-i triez pe căcăcioșii că voi!

— N-ai un loc și pentru mine? cotcodăci Micuțul. O să te-ajut să le tragi șuturi în fund tuturor ălora care pica la examen!

Hohotul lui de rîs răsună în noapte. Locotenentul Weber sosi în galop și șopti furios:

— Tăceți din gură! S-ar crede că vreți să dați alarma la ruși.

— A, nu! Ne-ar fi prea frică! spuse o voce în beznă.

— Cine a vorbit? zise locotenentul.

— Sfîntul Petru și Treimea, reluă vocea.

Izbucniră rîsete. Toată lumea recunoscuse vocea lui Porta.

— Ieși din rînd! Impertinentule, strigă Weber cu o voce care se frîngea de furie.

— Nu-ndrăznesc! Mi-e teamă de un șut în fund! reluă vocea.

— Destul! mîrîi locotenentul Weber.

— Asta-i și părerea mea, spuse Porta.

Locotenentul sări și glasul lui mînios șuieră în noapte:

— Ordon ca impertinentul să se denunțe, sau compania va fi pedepsită în mod exemplar. Știu eu cum să vă zdrobesc, cîinilor!

Îi răspunse un murmur și amenințări surde se înălțară în întuneric.

— Ați auzit, băieți, avem un candidat la gloanțe explozive.

— O să trebuiască să schimbi tonul, tîrîie-sabie, spuse Micuțul cu voce tare. Nu sîntem obișnuiți cu tipi ca tine.

— Turmă de porci, strigă Weber.

Se duse la von Barring și-i vorbi de răzvrătire.

— Încetează cu prostiile, spuse rece von Barring. Avem altceva de făcut decît poveștile astea de cazarmă!

Zăpada scîrțîia sub picioarele noastre. Cel mai mic zgomot răsuna în gerul nopții ca smoala, tufișurile ne șfichiuiau fețele cu ace de gheață. Aveam ordin să străpungem liniile rusești în cea mai mare tăcere; nici un foc de armă, doar în caz de extremă necesitate. Porta își scoase baioneta, o sărută și rîse:

— Am de lucru pentru tine, mititico!

Micuțul și Legionarul au cîntărit în mîini lopețile de infanterie pe care le preferau oricărei alte arme.

— Allah-el Akbar, murmură Legionarul și se strecură ca un șarpe în noapte.

L-am urmat fără cel mai mic zgomot, cum ne arătaseră niște finlandezi la cursurile de lupte corp-la-corp. Pot spune că ajunsesem maeștri, dar colegii din fața noastră ne întreceau de departe, mai ales

pușcașii siberieni, care aveau superioritatea de a îndrăgi genul aceastǎ de lupte. Am ajuns la Kromarovka fără să tragem un singur foc de armă. Mai mulți dintre ai noștri erau acoperiți de sînge și hainele, pe care gerul le făcuse tari ca piatra, ne stînjeneau considerabil mișcările.

Porta, cu jobenul mînjit de sînge prins sub bărbie cu o sfoară, își rupsese baioneta, care rămăsese înfiptă între coastele unui rus. Se înarmase cu un pumnal siberian cu care se obișnuise foarte repede. Puțin înainte să ajungem la Kromarovka a trebuit să scăpăm de o baterie de 155, dar artileriștii vegheau și înainte măcar să ne dăm seama ce se întîmplă, începu să plouă cu grenade peste compania a 7-a, care fusese trimisă ca întărire.

Membre sfîșiate zboară în aer și, încă o dată, iadul se dezlănțuie. Rușii strigă sălbatic și luptă cu disperare, dar îi dăm gata imediat. A trebuit să-i împușcăm pe loc pe cei ce voiau să se predea, căci nimeni nu s-ar fi gîndit să ia prizonieri. Din nefericire, de amîndouă părțile devenise un lucru obișnuit să fie împușcați pe loc. Cine dăduse exemplul acesta îngrozitor? Nimeni n-ar fi putut spune. Am fost pentru prima dată martor la așa ceva cînd am fost făcut prizonier în 1941 și am văzut, la cîțiva kilometri în spatele frontului, pe oamenii de la NKVD descotorosindu-se astfel de o mulțime de ofițeri din *Wehrmacht* și SS. Bineînțeles, de atunci i-am văzut și pe ai noștri făcînd la fel; pentru aceasta existau cîteva motive care nu pot fi respinse: unul dintre ele, repet, era imposibilitatea de a transporta prizonierii, mai ales atunci cînd luptam în spatele liniilor inamice. Dar era și altul: atunci cînd găseam camarazi morți, torturați de ruși, să-i ucidem pe prizonieri însemna pentru noi o răzbunare îndreptățită.

Șiruri întregi de prizonieri au fost mitraliați, fără să-i mai punem la socoteală pe cei împușcați pentru că „au încercat să fugă”!

Grupul de luptă se desfășură imediat în linie pentru a permite întregului regiment să-și ocupe pozițiile. Ne-am îngropat în zăpadă și Porta începu să evoce ospățul regesc pe care se gîndea să-l organizeze în următorul răgaz: piure cu slănină, natural.

— Pui sos cu mirodenii în piureul tău? se informă Micuțul.

— E mai bun cu sos și alunecă mai bine, deci te umpli mai repede și te și golești mai repede, ceea ce-ți permite să mănînci mai mult.

— Dumnezeule, ce plăcut e să te-ndopi, suspină Legionarul.

— Așa-i, făcu Porta. Am vorbit destul de haleală, să ne gîndim și la ce facem. Nimic nu-i mai bun decît un război ca ăsta ca să-i dezguste pe oamenii serioși. Nu mă mai mir că se vorbește-n Biblie despre el.

— Măcar dacă am fi avut un toiag ca al mareșalului de la Marea Roșie! zise Micuțul. Ce mutră ar fi făcut rușii!

— Crezi că a trecut marea cu toată divizia? întrebă neîncrezător Pluto.

— Cu siguranță, spuse Porta, și cînd Stalin al egiptenilor a ajuns pe urmele lui, hop! o lovitură de toiag și toate tancurile T-34 cu cai ale faraonului au ajuns pe fundul apei!

— Dumnezeule! Dacă am avea așa ceva data viitoare cînd o să ajungem la mare!

— Următoarea mare pe care-o vei vedea va fi Atlanticul, și cu viteza pe care-o avem nu va dura prea mult, spuse Bătrînul rîzînd.

— Atenție! strigă Müller ridicînd pistolul-mitralieră.

Porta trimise o rafală spre un grup de ruși care, nu departe de noi, încercau să ajungă în liniile lor. O idee nefericită, căci au fost practic tăiați în două. Locotenentul Weber sosi la trap și se luă de Bătrînul, fiindcă trăsesem.

— Dacă treaba se repetă, subofițer, îți iau comanda și nu scapi de sancțiuni cînd ne întoarcem.

— Da, domnule locotenent, spuse scurt Bătrînul.

Porta și Pluto rîseră discret, ceea ce-l făcu pe Weber să se întoarcă, turbat.

— Cine îndrăznește să-și bată joc de un ofițer? strigă el.

— Ivan! se auzi.

— Veniți în față! De data asta n-o să fie cum vreți voi, șuieră locotenentul, scos din fire.

Ofițerul de Stat Major, locotenentul Bender, ajuns la fața locului fără să fie auzit, consideră că e bine să adauge pe un ton sec:

— Există ordine stricte pentru păstrarea tăcerii.

Weber se răsuci și îl pironi mînios cu privirea pe micul ofițer:

— Doar n-aveți de gînd să mă învățați să comand, locotenente.

— Pe front avem obiceiul să ne tutuim, spuse liniștit Bender.

— Asta mă privește, locotenente. Mai există încă ofițeri corecți în armata germană și eu înțeleg să mențin disciplina cu respectul gradelor.

— N-am putea să amînăm discuția asta pentru spatele frontului? zise Bender mereu zîmbitor.

Se auzi vocea lui Porta, răsunătoare în întuneric:

— Polemică la clubul ofițerilor din Cerkasî, loc provizoriu de excursie pentru armata nazistă. *Heil*! Pupă-mă-n cur!

Locotenentul Weber, turbat de furie, ne amenință cu judecata Curții Marțiale imediat ce aveam să ieșim din găleată. Porta cloncăni batjocoritor:

— Încă unul care se crede Moș Crăciun! Ați auzit, băieți! „Imediat cum ieșim din găleată”!

— Un duel cu baioneta, domnule locotenent? rînji Micuțul. Vă previn, eu tai tot ce-atîrnă!

Weber își pierdu orice control:

— Asta-i răzvrătire! Curată răzvrătire! Porcilor, mă amenințați? Învîrtea revolverul deasupra capului și vorbea întretăiat: Compania aceasta nu este demnă să poarte uniforma germană și îl voi anunța pe mult-iubitul nostru *Führer* Adolf Hitler.

Toată compania a 5-a izbucni în rîs și Porta strigă:

— O să vă facem cadou imediat zdrențele lui Adolf! Cu multă plăcere! Dar cu timpul s-au cam uzat!

— Jumătate din ale mele nu sînt de la Adolf, sînt de la Ivan, supralicită Micuțul.

— Domnule locotenent, vă iau drept martor, urlă Weber la Bender.

— Martor la ce? zise Bender.

— La ceea ce a spus omul acesta și la jignirile de necrezut pe care această companie le-a adus Partidului.

— Nu știu despre ce vorbești, locotenente. Ești în stare de șoc. Căpitanul von Barring va fi cu siguranță surprins de părerea dumitale despre compania a 5-a, ca să nu mai vorbesc de comandantul nostru de regiment, colonelul Hinka. Amîndoi consideră compania a 5-a, pe bună dreptate, drept cea mai bună din regiment, răspunse liniștit Bender.

Își aruncă nonșalant automatul pe umăr și plecă.

Înaintarea din zilele următoare, spre Podapinski, a devenit un coșmar. Natura era plină de capcane; în fiecare clipă cîte un om epuizat cădea în zăpadă refuzînd să meargă mai departe și ar fi rămas acolo dacă loviturile cu piciorul și cu patul armei n-ar fi avut în cele din urmă efect asupra acestor camarazi aflați la capătul puterilor. În plus aveam de-a face cu ruși fanatici care luptau cu o sălbăticie și cu o bravură de nedescris și, chiar în cazul unor mici unități izolate, se lăsau uciși pînă la ultimul om. Noaptea ne atacau comandouri care provocau încontinuu pierderi printre santinelele noastre. Niște prizonieri ne-au spus că erau soldați din divizia 32 pușcași din Vladivostok și din cîteva unități din divizia 82 de infanterie sovietică, întărite cu două brigăzi de blindate. Împotriva acestor trupe de elită ne-au trimis ca întărire divizia 72 infanterie și totuși eram permanent obsedați de ideea că vom fi încercuiți de dușman.

Într-o seară au prins doi subofițeri din compania a 3-a, pe care a doua zi dimineață i-am auzit urlînd de ni se făcea pielea de găină; erau horcăieli lungi care se înălțau din infernul de zăpadă. Ne-au ieșit ochii din cap atunci cînd am văzut înălțîndu-se, nu prea departe, două cruci pe care fuseseră răstigniți cei doi subofițeri. Fiecăruia îi fusese îndesată pe cap o coroană de sîrmă ghimpată și, cînd își pierdeau cunoștința, rușii le înțepau tălpile cu o baionetă, pentru plăcerea de a-i auzi țipînd. După cîtva timp, să ascultăm aceste strigăte a depășit limita a ceea ce puteam îndura. Porta și Legionarul s-au tîrît pînă la o groapă de grenadă și-au trimis cîte un glonț salvator fiecăruia dintre răstigniți. Cînd rușii au observat, ne-au bombardat cu aruncătoarele de grenade în chip de represalii, lucru care ne-a costat opt morți. Apoi, în apropiere de Podapinski, au reușit să captureze tot plutonul 4 din compania a 7-a și, puțin mai tîrziu, am auzit un comisar strigînd într-un megafon:

— Soldați din Regimentul 27 blindate, o să vă arătăm ce le facem celor care nu depun armele de bunăvoie și care nu dezertează ca să se alăture armatei sovietice a muncitorilor și țăranilor.

Un urlet nearticulat, cel al unei ființe omenești supuse la chinuri îngrozitoare, a subliniat aceste cuvinte și apoi s-a stins încet.

— Ați auzit? Soldatul Halzer a strigat frumos, nu-i așa? O să vedem acum dacă și soldatul Paul Buncke strigă la fel de bine în timp ce-i smulgem puțintel podoabele trupești.

Din nou strigăte îngrozitoare, apoi urlete înăbușite de lacrimi, despre care cu multă greutate puteam crede că sînt scoase de o ființă omenească. De data aceasta strigătele au durat un sfert de oră.

— Dumnezeule, ce le fac? spuse Bătrînul cu lacrimi în ochi.

— Comuniști ticăloși! lătră Micuțul, o să vă fac și eu să urlați! O să vedeți voi cît de bine mă pricep!

Vocea comisarului răsună din nou și anunță aproape rîzînd:

— Era un dur, Buncke ăsta! Totuși n-a rezistat cînd i-am bătut în genunchi un tub de cartuș. Acum va fi interesant să vedem dacă *Feldwebel* Kurt Meincke este la fel de tare. E comandant de pluton și e decorat cu *Crucea de Fier* clasa I. E un bun ostaș al lui Hitler. Ne-am gîndit să-i spintecăm buricul, dar mai întîi o să-i tăiem degetele mari de la picioare cu foarfeca pentru sîrmă ghimpată. Căscați urechile, băieți!

Încă o dată urlete nearticulate... După cronometrul lui Porta, opt minute de urlete. Porta era alb ca un cearșaf...

— Mă duc! zise el. Cine vine cu mine?

Toată compania a 5-a se oferi, dar el clătină din cap și arătă cu degetul doar 25 de oameni: grupa noastră și majoritatea celor din plutonul 2, toți specialiști în lupta corp-la-corp. Ne-am pregătit cu febrilitate: mine T și S, modificate de noi, cu o încărcătură drăcească de explozibil și patru aruncătoare de flăcări. Porta îl ridică pe al său și spuse cu o voce dură:

— Ați priceput bine? Vreau să-i prindem vii pe ofițeri și pe comisari. Restul găștii o măcelărim.

Locotenentul Weber deschise gura să spună ceva ce n-a mai rostit cînd a văzut privire noastre de ucigași. Era alb ca o cretă și tremura ca frunza.

Strecurîndu-ne ca pisicile pe sub arbuști și tufișuri, drumul ne-a purtat printr-o pădure pașnică, în spatele pozițiilor rusești. Micuțul și Legionarul se țineau scai de Porta. Bătrînul nu spunea nimic, dar fața lui era de piatră. Un singur gînd ne însuflețea pe toți: răzbunarea, oricît ne-ar fi costat. Gîndul acesta făcea din noi niște ființe anormale, indivizi reveniți la starea de primitivism, animale care simt prada și vor să vadă sîngele curgînd.

— Ascundeți-vă, repede! ordonă Porta.

Ne-am lipit de zăpadă. Porta, culcat, nemișcat, privea prin binoclu: la nici 200 de metri în față, două santinele ale rușilor stăteau așezate pe un trunchi doborît, cu puștile puse alături. Porta și Micuțul se apropiară de soldații nepăsători. Îi urmăream cu privirea, ținîndu-ne răsuflarea. Unul dintre ruși se ridică deodată și privi printre copaci, dar camarazii noștri deja se făcuseră una cu zăpada. Legionarul fixă pistolul-mitralieră și luă linia de ochire... spre ușurarea noastră, rusul lăsă pușca și scoase o bucată de pîine pe care o ronțăi în tăcere, în vreme ce celălalt trăgea liniștit din pipă. Îi spuse camaradului său ceva ce i-a făcut pe amîndoi să rîdă.

Porta și Micuțul se tîrau din ce în ce mai aproape de ei. O săritură formidabilă, omul cu pipa căzu cu capul sfărîmat de o lovitură de lopată; celălalt, țintuit la pămînt de labele de urs ale Micuțului, a fost sugrumat. Cadavrele sînt aruncate într-o parte, bucata de pîine pe care o ține unul dintre ei încă mai este scuturată de tresăriri spasmodice, iar pipa celuilalt dispare în buzunarul Micuțului.

— Trebuie să mergem mai la sud, altfel vom fi prea departe în spatele primelor linii.

Porta arată drumul cu un gest de nerăbdare:

— Țineți minte, ne trebuie comandanți vii! Surîzînd, bătu cu mîna în baionetă.

— Allah e mare, murmură Legionarul. În noaptea asta și baioneta mea va trimite mulți pe lumea cealaltă. Sărută lama ascuțită.

Deodată un tunet sfîșie tăcerea și o perdea incandescentă se înălță spre cer, ca și cum cineva ar fi tras de jos în sus un oblon de foc. Ne-am aruncat la pămînt. Tunetul bubui de patru ori, apoi tăcerea se așternu iar.

— Katiușa, șopti Bătrînul. Sînt foarte aproape.

Am continuat să înaintăm și, dintr-o dată, într-un luminiș, au apărut îngrozitoarele lansatoare de rachete care erau poreclite Katiușa. Cele patru camioane Otto-diesel erau puțin mai încolo, parcate pe un drum forestier.

— Trebuie că se simt al naibii de siguri dacă nici măcar nu-și păzesc mașinile, șopti Stege.

— Șșt, zise Bătrînul dintr-o suflare.

Ne-am desfășurat în tăcere. Bauer se apropie de mașini și lipește repede sub motoare cîte o încărcătură de dinamită gata de explozie. Artileriștii ruși erau pe punctul să reîncarce cele douăsprezece țevi ale fiecărei platforme, ceea ce necesită un sfert de oră pentru fiecare lansator, și cere o mare obișnuință. Bătrînul împărți treaba: trebuia să lichidăm dintr-o lovitură cele patru grupe de servanți.

Chiar în momentul cînd eram gata să sărim, cineva deschise ușa unui adăpost și o rază de lumină se strecură pe zăpadă, între copaci. Un ordin de neînțeles a ajuns pînă la noi, apoi ușa s-a închis la loc.

— Porta și Micuțul se ocupă de adăpost, șopti Bătrînul, dar mai ales să nu trageți, sau sîntem pierduți. Asta ar pune în mișcare tot sectorul.

Fiecare dintre noi se ridică, își apucă pumnalul sau lopata de infanterie... un avînt electrizant ne aruncă înainte ca pe un singur om. Cîțiva artileriști încercară să ne înfrunte, dar zăpada se înroșește de sîngele lor; totul a durat cîteva secunde și n-a fost tras nici un foc de armă.

Ne-am așezat, asudați. Dintre noi toți, Müller părea cel mai zdruncinat; se legăna înainte și înapoi, murmurînd ceva din care distingeam cuvintele „Dumnezeu" și „Isus". Porta îi aruncă o uitătură rea.

— Ce mormăi, frate?

Möller tresări și privi înspăimîntat în jur, bînguind:

— Mă rugam la Cel de Sus.

— Hm! Asta poate folosi. Atunci cere-i să facă să se termine războiul!

— Nu-ți bate joc de singurul lucru care ne-a rămas, spuse Müller, a cărui furie creștea. Îți permiți orice, dar există niște limite și dacă le depășești o să ai de-a face cu mine.

Porta se ridică și îl înfruntă:

— Ascultă, sfinția-ta, fii atent, sau plimbarea asta prin pădure o să ne coste o pierdere în plus.

Bătrînul interveni și spuse pe tonul lui liniștit, care ne aducea totdeauna înapoi la rațiune:

— Porta, lasă-l în pace pe sfîntul nostru, nu ți-a făcut nimic.

Porta clătină din cap și scuipă chiștocul pe deasupra capului lui Müller.

— E-n regulă, sfîntule, pentru Bătrînul! Dar te sfătuiesc să nu te apropii prea mult de Josef Porta. Și nu-l amesteca în treaba asta pe dumnezeul tău!

Ne apropiem de primele linii rusești. În clipa cînd eram gata să ajungem la ele, am dat peste cadavrul unui subofițer neamț torturat oribil: avea amîndouă mîinile tăiate, ochii scoși și-o bucată de sîrmă ghimpată îndesată în rect.

— Monștri! strigă Legionarul. Mai rău decît kabilii din Riff, și asta nu-i puțin lucru!

Gîndul că am putea cădea în mîinile rușilor, în spatele liniilor lor, ne îngheța sîngele în vine. Ne-am culcat în tufișuri, în vreme ce Porta și Legionarul plecau în cercetare. Se scurse o jumătate de oră, apoi se întoarseră aducînd informații prețioase: totul avea să fie o joacă de copii. Un desen pe zăpadă a subliniat explicațiile lor:

— Aici, în stînga cum ajungi la tranșee, se află adăpostul de companie. Înăuntru sînt cel puțin trei ofițeri pe care trebuie să-i prindem vii și o sută de metri mai încolo, după o cotitură bruscă, e un alt adăpost, pentru centrala telefonică. Dacă nu mă-nșel, acolo ar trebui să fie un comisar.

— Ar fi mai bine să fii sigur, spuse Bătrînul.

— Știi că-mi placi! izbucni Porta. Poate că trebuia să-mi scot pălăria și să-i întreb!

Cîteva cuvinte împăciuitoare ale Bătrînului îl liniștiră și am pornit mai departe, acoperiți cu căciulile de blană luate de la artileriștii morți. Zăpada scîrțîia la fiecare pas; se auzea un horcăit ușor, cel al santinelei pe care Micuțul o sugrumase cu un cablu foarte subțire din oțel. Și deodată începu totul. O pușcă-mitralieră scuipă foc lîngă noi, și trei dintre ai noștri au căzut, uciși pe loc. Bătrînul aruncă o mină spre primele siluete pe care le-a văzut, grenadele începură să zboare și din mijlocul exploziilor ajungeau pînă la noi strigătele rușilor înspăimîntați: „Ghermanski! Ghermanski!”

Izbucnind în rîs, Porta alergă prin labirintul tranșeelor, cu aruncătorul de flăcări în acțiune; Bătrînul și cu mine am deschis cu o lovitură de picior ușa unui adăpost, unde mai multe umbre au sărit ca niște arcuri, ca să fie împușcate imediat. Un subofițer uriaș sosi alergînd, cu mantaua deschisă bătîndu-i călcîiele și cu o cruce verde

pe căciulă. Am sărit la el, căciula s-a rostogolit pe jos, i-am înfipt pumnalul în vintre, de jos în sus și sîngele care a țîșnit m-a orbit o clipă. Bătrînul se năpustise pe urma lui Porta și a camarazilor, care erau pe punctul să lichideze poziția! Îmi pierdusem pistolul-mitralieră în încăierare, dar cu lopata într-o mînă și cu revolverul în cealaltă m-am aruncat înainte. O lovitură unui rănit ce încerca să se ridice. Înainte! Înainte! Picioarele se mișcau automat. Ca să terminăm, am aruncat în adăposturi mine care au explodat cutremurînd pămîntul și Bătrînul a putut în sfîrșit să tragă.

O rachetă roșu cu verde, ca să-i anunțe pe ai noștri că totul se sfîrșise.

Cu răsuflarea tăiată, am sărit în tranșee aducînd cu noi cinci prizonieri. Locotenentul Weber își revenise. Ordonă pe un ton arțăgos să-i escortăm în spatele liniilor pentru interogatoriu, dar Porta îi rîse în nas:

— Nu domnule locotenent, băieții ruși rămîn aici. Sînt ai noștri, dar informații de la ei o să aveți cîte vreți.

Weber începu din nou să strige, dar eram cu toții dezlănțuiți și nimeni nu i-a dat atenție. Porta îl apucă pe unul dintre prizonieri de nas și i-l răsuci cu o mișcare bruscă; omul scoase un țipăt ascuțit. Fără să-i dea drumul, Porta își lipi gura de urechea rusului și strigă:

— Cine dintre voi a organizat spectacolul pe care ni l-ați dat ieri seară?

Prizonierul—un căpitan cu insigna aurită a comisarilor pe mînecă—dădea din picioare ca un disperat pentru a scăpa din strînsoarea de fier.

— Răspunde, monstrule! Cine i-a răstignit pe camarazii noștri? Și ce le-ați făcut celorlalți?

Omul leșină. Porta îi dădu drumul și îl aruncă jos. Micuțul îi trase un asemenea șut, încît trupul lui întins ca un arc a fost ridicat de la pămînt.

— Următorul! strigă Porta.

Un maior a fost împins cu brutalitate spre el și Porta i l-a arătat pe comisarul care urla.

— Uită-te la ăsta, porcule, și fă bine de răspunde înainte să-ți scot un ochi!

Omul sări înapoi și strigă:

— Nu, nu! O să spun tot.

Porta izbucni într-un rîs disprețuitor:

— Văd că știi metoda, ai, camarade? Totuși credeam că era rezervată diavolilor noștri din SS! Cine i-a răstignit pe camarazii noștri?

— Sergentul Branikov, grupa întîi.

— Ce noroc are, e mort. Și cine-a dat ordinul? Să nu fie mort, porcule!

— Com... Comisarul Topolnițev.

— Cine-i cîinele ăsta?

Fără o vorbă, maiorul sovietic arată un prizonier printre cei pe care-i păzea micul legionar. Porta se duse încet spre omul arătat și-l pironi cu privirea pe ofițerul micuț, care se făcuse una cu zidul adăpostului. Îl scuipă în față și-i dădu jos căciula de blană cu cruce verde.

— Deci tu ești ăla care se joacă de-a călăii? O să-ți smulg dinții din bot, animal împuțit. Dar mai-nainte o să trebuiască să te-așezi la masă!

— Sînt nevinovat, spuse comisarul într-o germană impecabilă.

— Sigur, rînji Porta, nu ești vinovat de bombardamentul de la Düsseldorf. Înaintă spre maior, alb ca un cearșaf în mijlocul adăpostului. Grăbește-te să vorbești, monstru sovietic. Cine a-ndesat sîrmă ghimpată în gaura prietenului nostru și cine i-a tăiat labele? Hai, aud, sau trebuie să-ți smulg urechile?

— Nu știu ce vreți să spuneți, domnule soldat.

— O, o! Ce politețe! E prima dată că trebuie să-l domnești pe un căcăcios de soldat! O să-ți ajutăm memoria, ticălosule!

Îi dădu maiorului o lovitură cu patul armei în față; nasul acestuia crăpă. Micuțul se apropie și rîse sinistru:

— Lasă-mă să-l aranjez cum ne făceau nouă la Fagen. Îți jur că într-o secundă o să mărturisească crime de-acu' patruzeci de ani.

— Ai auzit, șacalule? rînji Porta. Vrei să ajungi sperietoare de ciori? Cine i-a băiat sîrmă ghimpată și cine i-a tăiat labele camaradului nostru?

Îi făcu semn Micuțului. Se auzi un mîrîit de bucurie și uriașul sări pe rus, îl apucă, îl învîrti ca pe o păpușă și-l aruncă în peretele adăpostului, de care se lovi cu zgomot. Ca un tigru, Micuțul se năpusti

la prada lui și am auzit ceva ce semăna cu zgomotul făcut de un lemn uscat cînd îl rupi. Maiorul scoase un strigăt care ne ridică părul pe cap. Bătrînul gemu:

— Eu plec... Ce importanță are ce-a făcut, nu vreau să mă amestec în treaba asta!

Ieși cu încă vreo cîțiva, între care locotenentul Weber, palid ca un mort. Micuțul își făcea treaba din plin. Ura și dorința de răzbunare adunate ani de zile izbucneau acum împotriva nazistului roșu, frate cu naziștii noștri negri. Victima lui ordonase, fără îndoială, de multe ori, ceea ce i se întîmpla în clipa aceasta. Atunci cînd Porta îl opri pe Micuțul, maiorul era de nerecunoscut, cu uniforma în zdrențe, cu trupul sfîșiat parcă de o gorilă furioasă. Unuia dintre prizonieri îi veni rău la vederea lui și nici măcar loviturile de picior ale Legionarului n-au reușit să-l aducă în simțiri pe omul pe jumătate mort de frică. Cu vorbe întretăiate, aproape de neînțeles, din gura martirizată a maiorului ieși o explicație. Prizonierul care leșinase a fost desemnat drept instigator al torturilor pe care le suferiseră camarazii noștri; el dăduse ideea cu sîrma ghimpată.

Cînd prizonierul în cauză își reveni în fire, Legionarul îl întrebă pe un ton sec:

— Numele tău?

— Căpitan în Armata Roșie, Bruno Isarstein.

Anchetatorul ciuli urechile:

— Asta sună mai degrabă nemțește, *ja*? Nici un răspuns. Ești neamț, banditule?

— Ești surd? urlă Micuțul. Vrei să te fac chiseliță, ca pe celălalt? Ești neamț, tîlharule?

Liniște. O liniște îngrozită.

— Sînt cetățean sovietic.

— Bine, rînji Legionarul, la noi nu ține. Eu sînt cetățean francez, și totuși sînt neamț. Sînt cetățean francez petru că am ucis dușmanii Franței și tu ești cetățean sovietic pentru că ai ucis dușmanii Sovietelor.

Vîrî repede mîna în buzunarul de la piept al căpitanului livid, trase afară livretul militar și-l aruncă lui Porta. Acesta începu să-l răsfoiască fără să înțeleagă un cuvînt, dar maiorul rus era de-acum gata să ne spună tot ce voiam să știm.

Căpitanul Bruno Isarstein se născuse în Germania, pe 4 aprilie 1901 și locuia în Uniunea Sovietică din 1931. Ca să ajungă Comisar al Poporului făcuse școala politică și fusese înrolat în Divizia 32 siberiană, în funcția de comisar de batalion.

— Ha, ha, rînji Legionarul, atunci trebuie să fii pedepsit de două ori, după articolul 986 STK2 din Codul Penal al Reichului, mai întîi pentru că ai părăsit Reichul, apoi pentru că ai devenit cetățean al altei țări fără autorizația Ministerului Justiției. Ai autorizație?

— Glumești, zise Porta. Pune mîna pe el, arab ratat și fă cu el ce vrei.

— Spune-mi, continuă amabil Legionarul, știi ce mi-au făcut cînd m-am întors din Legiunea Străină? Nu ți-ar veni să crezi! M-au lovit peste rinichi cu lanțuri de fier. Știi ce înseamnă asta? Ai urinat vreodată sînge?

Porta urlă în urechea comisarului neamț rusificat:

— Răspunde, diavole, sau îți scot un ochi și te pun să-l halești!

Micuțul îl înțepă cu baioneta pe Isarstein care era paralizat de frică, ceea ce-l făcu să sară ca un țap, dar o lovitură dată de Bauer cu patul armei îl trimise din nou la perete.

— Nu! Nu! șopti comisarul privind hipnotizat fața aproape părintească a Legionarului.

— Și Fagen! Ai auzit de Fagen? SS Willi Weinhand găsea că-i caraghios să ne pună să lingem scuipatul de pe jos. Ai încercat și asta? Dar știi ce-nseamnă să răstignești oamenii, nu-i așa?

Isarstein se împingea în peretele adăpostului, ca și cum voia să scape de privirea fanatizată a Legionarului. Micuțul hîrîi și scuipă pe jos:

— Linge asta, amice!

Rusul dădea din colț în colț și se clătina pe picioare. Privea pata dezgustătoare cu ochii ieșiți din orbite, cu tot trupul cuprins de un spasm evident. Micuțul îl apucă și îl aruncă la pămînt:

— Mănîncă, ucigașule!

Isarstein începu să verse.

— Nu așa, spuse foarte calm Legionarul, chestia asta era pedepsită sever la Fagen. Îi dădu omului din NKVD, terorizat, încă o lovitură în coaste, care-l făcu să se rostogolească jos și se aplecă deasupra lui:

— Colegii tăi din SS m-au castrat cu un cuțit de bucătărie, într-un closet—ai mai văzut așa ceva? Vocea i se schimbă și deveni atît de dură încît ne sfredelea creierii. Tu cîți ai castrat în lagărele voastre de concentrare?

— Nu nemți, domnule soldat, numai elemente antisociale.

A urmat o tăcere scurtă și teribilă, atît de amenințătoare încît comisarul fugi în patru labe lîngă camarazii săi, care s-au îndepărtat de el, îngroziți.

— Ați auzit? spuse Legionarul. Numai elemente antisociale. Părea că savurează cuvîntul și vocea i se transformă într-un strigăt turbat: Ridică-te, monstrule, sau îți smulg ouăle!

Îl hărțuia cu lovituri pe comisar, care se apăra cum putea de soldatul înnebunit de furie.

— Ai zis antisociale, păduche! Și noi sîntem antisociali pentru tine și pentru amicii tăi din SS, deci e foarte bine dacă ne castrezi! Dați-i jos pantalonii!

Micuțul și Pluto smulseră hainele omului care scotea urlete de animal și îl ținură într-o strînsoare de fier. Rîzînd ca un dement, micul legionar se aplecă deasupra lui. Deschise cuțitul cu siguranță și își trecu aprobator degetul pe tăișul lamei:

— Aș putea să castrez cu el un elefant! După ce-o să te tai puțin, o să-mi zici dacă-l găsești pe gustul tău!

— Ajunge cu discursurile, zise Micuțul, taie-i toate chestiile și asta urgent! O să i le-ndeși pe gît dup-aia!

Legionarul, ajuns aproape nebun, rîdea întruna:

— Așa o să fac, dar mai întîi o să pățească ce pățeau tipii din Legiune care cădeau în mîinile femeilor marocane.

În aceeași clipă, un ordin strigat cu voce aspră răsună în adăpost:

— Pluton, drepți!

Ne-am ridicat dintr-o zvîcnire. Apăru căpitanul von Barring, încadrat de ofițerul de Stat Major și de Bătrînul. Scuturîndu-și zăpada de pe manta, von Barring intră încet în adăpost. Aruncă o privire indiferentă prizonierilor și comisarului pe jumătate gol, care zăcea jos și încerca să fugă tîrîș.

— Terminați, băieți. Prizonierii trebuie duși la regiment, nu știați?

Porta începu o explicație, dar von Barring îi tăie vorba:

— Bine, Porta, bine. Sînt la curent cu tot. Indivizii ăștia își vor primi pedeapsa, fiți siguri, dar noi nu sîntem călăi. Aduceți-vă aminte și să nu trebuiască să v-o mai spun. De data asta șterg cu buretele.

— Lăsați-ne să-i pedepsim, spuse Porta.

— Nu, e treaba regimentului. Von Barring îi făcu semn Bătrînului și i-am văzut intrînd pe infanteriștii din Regimentul 67.

— Luați prizonierii, ordonă căpitanul unui *Feldwebel*. Răspundeți de ei cu viața.

În clipa cînd ieșeau, Micuțul și-a înfipt baioneta în coapsa comisarului. Rusul țipă.

— Ce s-a întîmplat? spuse amenințător von Barring.

— Unul care-a călcat într-un cui..., răspunse Porta candid.

Fără o vorbă, cei doi ofițeri ieșiră din adăpost. Legionarul înjură:

— De ce se-amestecă von Baring în treburile noastre personale?

Porta îi aruncă o privire rea Bătrînului:

— Tu ne-ai turnat?

— Da, eu, spuse Bătrînul pe un ton hotărît, și-ați fi făcut și voi la fel dacă nu v-ați fi pierdut mințile!

— Următorul comisar care-o să-mi cadă în labe o să primească pe loc un glonț în ceafă, spuse Micuțul pe un ton răutăcios, învîrtindu-și revolverul.

— Poate că o să ni-i trimită înapoi pe bandiții ăștia ca să-i ucidem, după interogatoriul colonelului Hinka, visă Legionarul.

Dar noi am fost cei care am fost trimiși din nou în luptă în sectorul acela.

A trebuit să ne batem pentru fiecare colhoz, pentru fiecare sat și cînd credeam că am curățat totul, inamicii se aruncau iarăși asupra noastră, ca lupii.

Șchiopătînd, împiedicîndu-ne, gemînd, trebuia să ne deschidem drum prin zăpada groasă de un metru, o zăpadă în care te scufundai la fiecare pas. După cîțiva metri, oamenii se lăsau să cadă pe jos, cu lacrimi de disperare în ochi, și refuzau să mai înainteze. Loviturile cu patul armei cădeau dese ca ploaia ca să-i aducă în spatele coloanei care înainta cu o cazn ă nesfîrșită și care semăna cu un cortegiu de furnici negre pe marea întindere de zăpadă.

Am ajuns extenuați într-un colhoz la sud de Giurgenie, unde se aflau deja cinci companii și, dezbrăcîndu-ne repede mantăile, ne-am aruncat în paie ca să ne odihnim puțin. Dar iată că un foc de armă bubuie afară, urmat de rafalele mitralierelor rusești, apoi de strigăte, de chemări:

— Ivan! Ivan! Alarmă!... urlă santinelele care aleargă în adăpost urmărite de inamic.

— Afară! strigă Bătrînul apucîndu-și revolverul și se năpustește, fără manta și cu capul gol, în afara adăpostului.

Ne-am ridicat în dezordine. Pluto, care se căuta de păduchi, iese îmbrăcat doar cu pantalonii și cu cizmele, dar cu pistolul-mitralieră în mînă. Înconjură casa alergînd și se trezește nas-în-nas cu trei ruși care se lipesc de el, cu cuțitele ridicate. Mugind ca un taur, Pluto lovește cu picioarele și mușcă; unul dintre ruși alunecă pe burtă, ca o sanie; ceilalți doi, apucați de gît, zboară la cîțiva metri distanță; unul din ei cade cu pieptul ciuruit de una dintre rafalele mele și celălalt se prăbușește din nou, cu pumnalul lui Pluto înfipt în coaste. Micuțul învîrtește ca o morișcă deasupra capului sabia căzăcească cu două tăișuri.

După două ore atacul fusese respins, dar pierdusem o treime din companie și, iarăși a trebuit să plecăm prin pustiul de zăpadă.

Grupul de luptă mergea încet dar sigur spre exterminare, jalonînd pustiul imaculat cu cadavre înghețate, în jurul cărora zăpada se aduna formînd movile albe. Satul Giurgenie este un loc uitat de Dumnezeu și de oameni. La extremitatea lui nordică se află un colhoz și o linie de cale ferată. A trebuit să cucerim fiecare piatră, să-i ucidem unul cîte unul pe pușcașii siberieni. Acolo a căzut Müller, sfîntul nostru. A murit între Porta și Micuțul, în spatele unei grămezi de traverse de cale ferată și, printr-o ironie a soartei, Porta a fost cel care i-a spus ultima rugăciune. Am aruncat puțină zăpadă pe trupul lui înainte să ne urmăm drumul spre moarte.

Eram cu toții la capătul puterilor, încît nici măcar nu mai puteam să-i smulgem din somn pe aceia dintre camarazii noștri care se culcau în zăpadă, și-i lăsam să adoarmă în brațele morții. Orbiți de fulgii de zăpadă, plîngînd de oboseală și de durere, pe jumătate înghețați, am ajuns la ceva ce semăna cu un drum, pentru că era marcat de un șir lung de sîlpi de telegraf.

Atunci, deodată, se iviră în fața noastră unul, două, trei, patru tancuri... Dumnezeule! Cinci... nu, mult mai multe... tancuri care ieșeau din viscol, cu turelele deschise și cu comandanții lor de unitate în picioare, încercînd să străpungă cu privirea perdeaua albă care ne șfichiuia.

Epuizați, muți, ne prăbușim în zăpadă, privind cu groază coloșii de oțel care mîrîie, cu tunurile lor lungi ca niște degete răzbunătoare îndreptate spre noi. *Feldwebel*-ul Kraus, din Regimentul 104 pușcași, s-a ridicat ca să plece spre ele, dar Bătrînul a mai avut timp să-l arunce din nou la pămînt.

— Atenție! Trebuie să fie Ivan. Cred că sînt KW-uri!

— Dumnezeule! spuse Porta. Rușii! Au stele pe vehicule.

Înainte de toate, să nu fim văzuți! Zgîrîiem zăpada cu tot ce găsim, ca să ne îngropăm. Cincisprezece T-34 și patru KW-uri mari defilează prin fața ochilor noștri îngroziți și dispar în vijelie ca niște umbre, dar poate că mai sînt și altele pe care nu le vedem din cauza zăpezii... Și dintr-o dată înțelegem grozăvia situației: rușii se îndreaptă spre Lisenka, unde întreaga noastră divizie blindată este adunată ca să ne ajute să ieșim din această pungă! Căpitanul von Barring hotărăște imediat să mergem oblic spre vest ca să înștiințăm divizia despre pericolul mortal care o pîndește, dar să faci opt kilometri împotriva rafalelor de zăpadă, încărcat cu arme grele, pare ceva aproape supraomenesc! Chiar întîrziați de furtună, rușii au cele mai mari șanse să ajungă înaintea noastră. Plecăm din nou. Imposibil să vezi ceva la mai mult de doi metri înainte. Deodată mitraliere pîrîie, se aude zgomot de motoare, cutiile de viteze scrîșnesc și prin perdeaua opacă de fulgi apar boturile blindatelor.

Oamenii noștri aleargă înnebuniți ca niște iepuri. Unii dintre ei își aruncă armele strigînd, cad și sînt striviți sub șenilele îngrozitoare, alții se opresc și ridică brațele, dar mitraliere îi seceră sub semnul stelei roșii, care strălucește neînduplecată și rece.

Stege și cu mine ne-am adăpostit în spatele unui tufiș, pe care tancurile T-34 îl ating uruind și ridicînd un vîrtej de zăpadă; suflul cald al țevilor de eșapament ne linge fețele ca o răsuflare fierbinte, care ne face pielea de găină. Camarazii noștri risipiți sînt împușcați unul după

altul cu o precizie teribilă. Într-un sfert de oră totul s-a sfîrșit, cîteva focuri de armă răsună încă în depărtare și supraviețuitorii, tremurînd din toate mădularele, își reiau marșul spre vest.

Dar puțin timp după aceea dăm din nou peste blindatele care îi urmăresc pe infanteriștii Regimentului 72. Are loc o întrecere oribilă... Să fugim!... Să fugim de monștrii care scuipă foc! Terorizați, ne facem una cu zăpada în timp ce tancurile T-34, mîrîind, scrîșnind, zdrăngănind, alunecă pe lîngă noi aproape atingîndu-ne. Ne ridicăm din nou, inconștienți, clătinîndu-ne, înfiorați din cap pînă-n picioare! Mai sîntem oare ființe normale? Pot fi numiți normali oameni care se bîlbîie și care se miră că au supraviețuit unor asemenea clipe?... Să plecăm, trebuie să plecăm iarăși! La cîțiva kilometri spre sud-vest găsim rămășițele grupului lui von Barring, care nu mai numără decît o sută de oameni din cei cinci sute de la început. Doamne, îți mulțumesc! Camarazii noștri trăiesc! Pluto are urechea smulsă de un glonț exploziv și Porta îl pansează cu o grijă aproape maternă.

— Urechea asta era inutilă, puiule. N-ai vrut niciodată să te folosești de ea ca să asculți pe cine trebuie. Să fii fericit că glonțul nu te-a atins la fund! Te-ai vedea culcat pe burtă și trăgînd bășini în sus?

Căpitanul von Barring restabilise legătura cu regimentul și anunțase că toate companiile erau aproape nimicite. Răspunsul a fost laconic: „Grupul de luptă Barring va fi refăcut cu elementele care au rămas din Regimentul 72 infanterie. Grupul de luptă trebuie să se întoarcă la cota 108, poziția Giurgenie-Lisenka. Poziția nu trebuie părăsită sub nici un pretext, iar dacă va fi cucerită de dușman, trebuie luată din nou."

— Gașcă de proști! strigă Porta. De ce să nu instalăm și-un tramvai, dus-întors?

Fără odihnă, fără întăriri, am plecat spre locul pe care-l părăsisem, dar Porta jură că dacă va trebui să ne mai retragem nu se va opri decît la Berlin. Se lumină de ziuă. Erau -30° și șapte oameni muriseră de frig în timpul nopții. Le-am controlat cizmele: unul dintre ei avea cizme de pîslă aproape noi, pe care Legionarul a pus stăpînire încîntat, după care am împins nepăsători cadavrele de cealaltă parte a ramblеului, unde s-au rostogolit pînă în josul pantei.

— Un glonț pentru unii, ciubotele pentru alții, spuse Legionarul rîzînd și aruncîndu-și cizmele vechi în *no man's land*[1].

Ar fi fost foarte necesar să ne adîncim tranșeele, dar nu era nimic de făcut! Tîrnăcoapele și lopețile nici măcar nu zgîrîiau pămîntul înghețat și, nu mai tîrziu decît seara, infanteria rușilor atacă. Cu tot focul nostru susținut, foarte mulți ajunseră pînă la zece metri de noi, dar, lucru ciudat, s-au retras aproape imediat. În două zile, opt atacuri... Și mai rea decît atacurile, mai rea decît frigul, decît foamea, decît grenadele, era convingerea crudă că fusesem părăsiți. Apelurile noastre disperate către regiment rămîneau fără răspuns. La al 14-lea atac, von Barring a trimis prin radio un ultim SOS: „Grupul de luptă Barring nimicit. Singurii supraviețuitori: trei ofițeri, șase subofițeri și 219 oameni. Trimiteți muniții, bandaje, hrană. Nu mai putem rezista mult timp. Așteptăm ordine." Ordinele au venit, foarte scurte: „Sprijin imposibil. Țineți poziția pînă la ultimul om."

Acum e aviația cea care atacă. Douăsprezece bombardiere ne mitraliază în picaj și bombele plouă peste sat. În ciuda ordinelor și cu riscul de a ajunge în fața Curții Marțiale von Barring dă grupului de luptă ordinul de retragere: trebuie să părăsim aruncătoarele de grenade, armele grele de infanterie, morții nenumărați... Pe aceștia i-am așezat într-un șir lung, sprijiniți de parapetul tranșeelor goale. Morții Regimentului 104 pușcași, 27 blindate, infanteriști bătrîni și cenușii din 72, care au rămas în picioare să privească cu ochii lor sticloși pozițiile pușcașilor siberieni.

Și cei în viață au continuat să cadă. Frigul acesta este în același timp frigul morții, dar cui îi mai pasă de noi? Cine vine acolo? Blindate... Nebuni de oboseală, înghețați pînă în măduva oaselor, cădem din nou în zăpada vătuită, plîngînd cu lacrimi de disperare. Ne-au rămas cîteva grenade împotriva monștrilor de oțel. Turbinele de răcire urlă spre noi un cîntec funebru; de data asta s-a sfîrșit, dar adunăm grenadele ca să murim frumos. Să luptăm, să ne predăm? Să murim sub șenile ori de gloanțele unei mitraliere? Oricum e același lucru.

— Aici se încheie cariera noastră, mîrîi Porta. *Rendez-vous* în iad! De altfel m-am săturat de împușcăturile astea. Mă obosesc!

[1] *(engl.)* NO MAN'S LAND: Țara Nimănui; termen generic folosit pentru a descrie o fîșie de teren neutră între două corpuri de armată inamice sau (în general) între două granițe *(n. red.)*

— O s-ajung acolo imediat, dar nu singur, rînji Micuțul. O să-l cîrpesc și pe unul dintre diavolii ăștia înainte!

Haita se năpustește asupra noastră. Stege se ridică pe jumătate, ținut de Bătrînul și de mine, mitralierele trag, oamenii cad, un soldat din 104 își ia capul în mîini și se îndoaie ca un briceag pe care-l închizi. Micul ofițer de Stat Major se azvîrle înainte, aruncă un mănunchi de grenade spre primul tanc, cade și e strivit de șenile; încărcătura nu și-a atins ținta.

— Rămîneți culcați și lăsați-i să treacă de voi, strigă von Barring disperat, îi luăm din spate, n-au grenadieri!

Dar panica pune stăpînire pe oameni, care aleargă greoi prin zăpada moale sub focul mitralierelor. Porta pune o sărutare pe încărcătura lui de exploziv și o așază exact sub tancul cel mai apropiat. Blindatul dă înapoi și se oprește. Micuțul și-a atins ținta; rîde răgușit și-l bate pe Porta pe umăr:

— Acum putem fi striviți, tot avem două!

Dar iată că Bătrînul începe să strige ceva care ne lasă cu gurile căscate, gîfîind, ne taie avîntul...

— Opriți! Opriți! Sînt ai noștri! Priviți, zvastica!

Privim cu ochii mari. Blindate germane! Cu o bucurie delirantă fluturăm ținuta de camuflaj și căștile; blindatele se întorc în loc, capacele turelelor se deschid, camarazii ne aclamă! Cădem în brațele lor plîngînd... noi cei 34 supraviețuitori din tot grupul de luptă, din care a mai rămas un singur ofițer, căpitanul von Barring. Toți ceilalți sînt morți, chiar și locotenentul Weber care nu va mai vorbi niciodată despre Curtea Marțială.

Comandantul Backe sare de pe tanc și vine—o siluetă scundă în zăpadă—să ne strîngă mîna fiecăruia dintre noi, apoi, cu semne de adio, Divizia I blindată pleacă să lărgească străpungerea pe care noi am făcut-o primii. În pungă se mai află nouă divizii care luptă cu curajul disperării.

Și noi, ca niște păpuși țepene, apucăm iarăși drumul de întoarcere, ca să fim poate încă o dată și veșnic regrupați într-o nouă unitate de luptă.

Pagină intenționat goală

Piure de cartofi cu slănină

S-a vorbit să ni se ofere reprezentanții de teatru în taberele noastre de refacere.

Totul s-a sfîrșit cu necazuri pentru locotenent-colonelul Hinka.

Nu pricepuse că în armată teatrul nu era destinat regimentelor disciplinare.

Regimentul 27 a fost trimis puțin mai la nord de Popelina, la liziera unei păduri. Sector liniștit, cîteva tiruri locale de artilerie, ceea ce pentru noi era o bagatelă.

Grupa noastră a plecat în recunoaștere în pădure, cu țigara în gură, cu armele aruncate neglijent pe umăr și tăifăsuind în așa fel încît pălăvrăgeala noastră trebuie că se auzea la un kilometru depărtare.

Porta ceru insistent puțin timp de odihnă:

— Războiul o să ne-aștepte, credeți-mă, chiar dacă ne oprim o clipă.

— Bine, zise Bătrînul. De altfel în pădurea asta n-ar trebui să fie ruși. I-am fi văzut de mult.

Ne-am strîns toți doisprezece pe un taluz, ca niște rîndunele pe un fir telefonic și la fel de nepăsătoare ca ele. Ideea că inamicul s-ar putea găsi la doi pași și că ne-ar putea doborî cu mitraliera nici măcar nu ne-a trecut prin minte. Porta începu încă o dată să-și amintească de mîncarea lui preferată, piureul de cartofi cu slănină, și crezu de cuviință să ne explice cum se face:

— Înainte de toate, spuse el, mîncarea asta divină trebuie făcută cu dragoste—gesticulă insistînd pe cuvîntul „dragoste”—căci dacă nu pui sentiment nu merită să-ți dai osteneala să încerci!

— Stai puțin, Porta, îl întrerupse Micuțul, aș vrea să scriu rețeta.

Îi ceru lui Stege un creion și hîrtie, umezi creionul, se întinse pe burtă și-i făcu semn lui Porta să continue.

— Deci: se iau cîțiva cartofi frumoși pe care te-aranjezi să-i furi dintr-o pivniță sau din altă parte și-i cureți înlăturînd părțile stricate, dacă sînt.

— Ce poate fi stricat la un cartof? spuse Micuțul.

— Fă cum îți spun și în rest, gura. Aruncați fiecare cartof într-o găleată cu apă minunat de limpede, ca unda unui mic rîușor.

— Pe cuvîntul meu, tu ești poet! spuse Bătrînul rîzînd.

Porta închise un ochi:

— Ce-i aia poet? Are vreo legătură cu băiat rău?

Bătrînul rîse și mai tare:

— E posibil să existe poeți printre băieții răi, dar nu la asta mă gîndeam. Hai, continuă!

— Fierbeți cartofii, îi striviți corect pînă ajung piure și-acum, ascultați cu toții, ăsta-i principalul: duceți-vă pe o pajiște unde ați observat că sînt dobitoace cu coarne, alegeți o femelă și mulgeți un castron cu lapte pe care-l vărsați în piure. Dar pentru numele lui Dumnezeu, să nu vă înșelați și să luați o măgăriță drept vacă! Trebuie să vă previn că laptele de măgăriță se folosește la îmbăiere.

— Ce grozăvie! făcu Micuțul, și-așa e nasoală o baie în apă, darămite-n lapte. Minți, Porta, de unde-ai scos asta?

— Am citit, fiule. O poveste cu o stricată din Italia, de-i zicea Popeea. Deci nu lapte de măgăriță, ci lapte adevărat de vacă, pe care-l amestecați cu blîndețe în piureu, apoi puneți sare, dar mereu cu sentiment. Și continuați să amestecați, cu lingura de lemn, sau, dacă n-aveți, cu o baionetă, natural, ștearsă înainte! Cînd e gata, șutiți zece ouă pe care le bateți cu zahăr. Zahărul îl juliți de la intendență într-o noapte mai întunecoasă. Cînd totu-i bătut bine, îl turnați în piure—dar pentru numele lui Dumnezeu, încet, încet...

— De ce încet? zise Micuțul.

— Fă cum îți spun și nu mă întrerupe. Fierbeți totul la foc mic... Ce mai e? îi spuse nerăbdător Micuțului.

— Mă-ntreb dacă pentru foc se poate lua lemn de fag stropit cu benzina lui Hitler?

— Bineînțeles!

Micuțul se culcă la loc și continuă să scrie, cu un scris mare, copilăresc, scoțînd limba silitor.

— Slănina se rumenește pe jar de lemn de fag. O tăiați în cubulețe mici pe care le strecurați în foc, dar totul trebuie făcut cu conștiinciozitate și într-o manieră foarte catolică.

— Asta-i acum, trebuie să fii catolic ca să faci piure de cartofi?

— Absolut, zise Porta. Așa se cuvine, de pe vremea războaielor religioase.

— Bine, bine, răspunse Micuțul, o să-l pun pe unul să mi-l facă.

— În fine, urmă Porta cu un zîmbet încîntător, puneți puțin usturoi în piure. Nu strică nici puțină boia sau un cartuș plin pe jumătate de piper. În numele cerului, fiți atenți să nu lăsați prea mult pe foc ospățul ăsta pentru zei și, ca să-l mîncați, mai întîi spălați-vă lingura, căci ar fi o crimă să folosiți o lingură murdară. Cît despre cubulețele de slănină, amintiți-vă că trebuie slănină de porc alb sau negru. Unul pestriț mai merge, dar nu porci roșii, Dumnezeule! E imposibil.

Își ridică fundul și trase un vînt bubuitor care răsună în liniștea pădurii.

Bătrînul își aruncă chiștocul, se ridică și plecarăm să hoinărim prin pădure. Drumul șerpuia între brazii înalți, negri și deși, transformîndu-se încetul cu încetul într-o potecă strîmtă, care, la un moment dat, cotea în unghi ascuțit. Acolo, dintr-o dată, am dat nas în nas cu o patrulă rusească, în mod evident la fel de uimită ca noi!

Timp de cîteva secunde am rămas cu toții înțepeniți pe loc, cu chiștoacele lipite de buze, cu armele pe umăr, privindu-ne zăpăciți, drept în ochi, unii pe alții... Apoi, ca la un semnal, cele două părți s-au întors și au șters-o la fel de repede pe cît le dădea voie echipamentul!

Am spălat putina fără nici o rușine, cu Porta înaintea noastră, care literalmente zbura. La rîndul lor, rușii făceau, fără îndoială, același lucru! Micuțul, bătînd aerul, cu picioarele sale lungi, cotcodăcea

de spaimă și își pierduse pistolul-mitralieră în fugă, dar nici măcar un ordin de la Statul Major n-ar fi reușit să-l întoarcă din drum.

Într-un cuvînt, am fi murit fără îndoială de o criză de inimă dacă Porta nu s-ar fi împiedicat de o rădăcină care-l făcu să se rostogolească, cu toate patru labele în aer, de-a lungul unei pante abrupte, cincisprezece metri mai jos! A rămas nemișcat, scheunînd de spaimă, ca și cum ar fi avut lupii pe urmele lui. Ne-am dat multă osteneală să-l punem pe picioare, după care-a urmat o discuție violentă despre numărul rușilor pe care-i zărisem.

— O companie, credeau Bătrînul și Stege.

— O companie! strigă Porta. Nu zău, v-a intrat un gugușțiuc în ochi! A fost cel puțin un batalion!

— Erau peste tot, interveni Micuțul.

— Da, peste tot, întări Legionarul, în spatele fiecărui copac, și se uitau la noi ca niște bufnițe! Dacă voi vreți să rămîneți aici, eu n-am de gînd. Am plecat, prieteni...

Ajunși la companie, am făcut un raport nerușinat. Văzusem cu ochii noștri pe puțin un batalion de ruși. Raportul ajunse la Statul Major al regimentului; divizia a fost pusă în alarmă și trei batalione de șoc au sosit ca întărire. Regimentul 76 artilerie și 109 aruncătoare de grenade au deschis un foc susținut asupra locului unde se presupunea că s-ar afla inamicul și două batalioane de artilerie au înaintat în linie.

De partea lor, colegii ruși trebuie că povestiseră la fel, căci artileria lor își dădea aceeași osteneală, fără îndoială spre bucuria la fel de mare a grupei lor de recunoaștere. Porta urmări cu o privire visătoare zborul grenadelor grele pe cerul întunecat.

— Sînt totuși foarte mîndru că am stîrnit așa ceva! spuse el cu satisfacție.

— Și dacă și-ar închipui că nu-i nici măcar coada unui rus care să-i primească! adăugă Micuțul cu haz.

În permisie la Berlin

Era subțire, brunetă, înflăcărată și frumoasă.

Era însăși prototipul amantei experte, care își dorește să întîlnească un bărbat lacom de dorință.

Ea m-a învățat ceea ce încă nu știam despre femei. Ne-am sărutat și ne-am iubit cu frenezia pe care-o aduci la ultima întîlnire.

Atunci am descoperit că, potrivit legilor hitleriste, puteam fi pedepsit ca „profanator de rasă".

Gîndul acesta m-a făcut să izbucnesc în rîs și camarazii au rîs împreună cu mine.

Lemberg, șapte ore de așteptare! Frigul se strecura viclean sub manta, bătea vîntul de est, ploua, era primirea pe care mi-o făcea Rusia după o permisie de patru zile minunate, de neuitat. Vai! Toată permisia e stricată de gîndul la întoarcerea pe front, dar acum, Sven, amintește-ți! Adună-ți amintirile pentru cei de-acolo, camarazii tăi.

O singură permisie fusese acordată companiei noastre și von Barring, refuzînd să aleagă, pusese două sute de hîrtii într-o cască de oțel. Eu am tras numărul 38, cel bun! Și unii și alții m-au felicitat, dar cu un nod în gît! Am fost pe punctul să i-o dau Bătrînului și, ca și cum mi-ar fi citit gîndurile, a exclamat:

— Noroc că nu m-au ales sorții! Mi-ar fi fost mult prea greu să plec de acasă!

Nu credea nici o iotă și știa că nu m-a păcălit.

În schimb, Micuțul a fost mult mai simplu. După ce m-a amenințat cu o mardeală dacă nu-i cedam permisia, s-a oferit apoi s-o cumpere. Imediat Porta a supralicitat, apoi toți au încercat să mă îmbete ca să-mi vînd dreptul la permisie. Dar m-am ținut bine și trenul a plecat în cîntecele de rămas-bun ale camarazilor.

După ce am găsit un tren sanitar la Jitomir, am luat o garnitură de permisionari la Brest-Litovsk și în felul acesta am cîștigat aproape o zi de drum.

În această dimineață, în zori, pe drumul de întoarcere am trecut iarăși prin Brest-Litovsk și iată-mă seara la Minsk, într-o gară foarte întunecoasă. Trenurile pe punctul de a pleca sînt pline de soldați; sînt peste tot, în plasele pentru bagaje, sub banchete, pe culoare, la toalete, nici un milimetru de loc liber. Sînt atît de obosit încît abia mă pot ține pe picioare. Trebuie să-mi vizez hîrtiile la comandamentul gării Minsk, ca și foaia de drum pe care e înscris Berlin-Minsk, prin Lemberg-Brest-Litovsk.

La biroul gării, un subofițer pune ștampilele regulamentare și-mi spune:

— Te duci la Viasma. Acolo ofițerul gării o să-ți arate drumul. Grăbește-te, trenul tău trebuie să plece. Linia 47.

A doua zi pe la ora 15 ajung în fine la Viasma. Sfîrșit de oboseală, ud, mi-era foame. Descopăr, în semiîntuneric, punctul de comandă. Un subofițer îmi ia hîrtiile, dispare, apoi revine cîteva clipe mai tîrziu, însoțit de un căpitan bătrîn și obez. Cu picioarele depărtate și cu pumnii pe coapse, se proțăpește în fața mea, privindu-mă insistent, cu răutate,

— Ce-nseamnă asta? spune croncănind, te distrezi străbătînd jumătate din Rusia ca să vii aici? Vrei să te-ascunzi?

Cu privirea abătută, stăteam în poziție de drepți. Se auzeau lemnele trosnind în sobă.

— Nu mai are limbă, reluă căpitanul. Hai, mărturisește, ai vrut să te-ascunzi?

Atenție, Sven! Caută să găsești răspunsul cel bun. Dumnezeule, ce urît miroase căpitanul ăsta!

— Da, domnule căpitan.

— Ce-aud? scrîșni el.

În soba deschisă flăcările își urmau jocul lor de-a v-ați ascunselea. Ghiceam căldura lor plăcută. La ce bun să mă gîndesc? Nu se sfîrșise permisia?

— Raportez cu respect domnului căpitan că fac turul Rusiei.

— Aha, animalul recunoaște! E șmecher! E bine, băiete, o să iei scaunul ăsta, o să-l ții cu brațele întinse și-o să faci zece sărituri pe loc. Apoi o să trecem la alt joculeț. Hai, carne de tun!

Am apucat scaunul greu de la birou și am început să sar; la fiecare săritură cutia măștii de gaze mă lovea dureros peste gît.

— Mai repede! Mai repede! spunea căpitanul încîntat, bătînd măsura cu o riglă. Unu, doi, salt mare. Unu, doi, salt mare!

Primele douăzeci și patru de salturi au fost declarate necorespunzătoare, dar următoarele douăsprezece l-au satisfăcut pe deplin. În aplauzele zgomotoase ale personalului care făcuse cerc în jur, a comandat:

— Schimbă, tîmpitule!

Înțelegînd ordinul, am sărit pe deasupra mesei, apoi m-am tîrît pe sub un șir de scaune care închipuiau un tunel. Un văl negru îmi trecea prin fața ochilor, tîmplele îmi băteau și auzeam mereu vocea pițigăiată:

— Mai repede, mai repede!

— Atențiune! Stați! strigă deodată cineva.

M-am oprit brusc și, cu degetul mic pe cusătura pantalonilor, am privit drept în față. Ochii mei au întîlnit portretul lui Hitler. Simțeam în cap lovituri, pete roșii îmi jucau în fața ochilor și fotografia *Führerului* parcă clipea. O voce tăioasă ca briciul rupse tăcerea:

— Ce se petrece aici?

Din nou tăcere. Soba torcea voioasă, butucii de mesteacăn trosneau și răspîndeau mirosul plăcut de pădure și de libertate.

— Deci domnii aceștia au amuțit! continuă vocea glacială.

— Căpitanul von Weissgeibel, comandantul gării, raportează respectuos domnului colonel că este vorba de pedeapsa aplicată unui pușcaș care se plimbă în spatele frontului.

— Unde este acest pușcaș, căpitane?

Avea vocea politicoasă a călăului care își cere scuze pentru că ghilotinează un om nevinovat. Căpitanul lucind de grăsime întinse în direcția mea un deget ca un caltaboș. Colonelul, a cărui față rece și netedă ieșea de sub o căciulă de blană albă, mă fixă cu privirea:

— Pe loc repaus!

În aceeași clipă mușchii mi s-au destins puțin, rămînînd gata să se încordeze la primul cuvînt al colonelului—un colonel acoperit cu decorații albe, negre, roșii, albastre.

— Pușcaș? Ia vino aici, căpitane, și privește-i puțin pe omul acesta.

Căpitanul se rostogoli spre mine, mă privi clipind din ochi și își adună picioarele prea scurte în cizme prea lungi.

— Omul acesta, domnule colonel, este cu siguranță un pușcaș de la blindate.

— Ești chiar atît de sigur? reluă colonelul cu un zîmbet șters și primejdios. Ai uitat însemnele armatei germane?

Un deget lung înmănușat în piele neagră atinse catarama centurii mele.

— Te ascult, soldat.

— Stegar, port-drapel Hassel. Regimentul 27 blindate, compania a 5-a. Mă întorc din permisie. Foaie de drum eliberată de garnizoana din Berlin: Minsk prin Brest-Litovsk. Trimis de la Minsk Ia Viasma. Ajuns la ora 15 și șapte minute, cu trenul numărul 874.

Repaus. O mînă autoritară se întinde spre subofițer:

— Actele.

Imediat un zgomot de cizme, un pocnet din călcîie și subofițerul, tremurînd tot, veni să dea raportul, dar colonelul, impasibil, părea să nu-și dea seama de nimic. Își potrivise monoclul și se uita peste hîrtii. După ce examină minuțios ștampilele, monoclul dispăru într-un buzunar mic, între a doua și a treia butonieră. Cîteva minute de tăcere, apoi comentarii usturătoare. Căpitanul se clătina, subofițerii tremurau și secretarii, în poziție de drepți în fața maselor, își înghițeau saliva. Doar soldatul de front care eram rămînea indiferent la ceea ce se întîmpla în acest moment în biroul gării din Viasma, unde șeful operațiilor, plecînd spre Cartierul General al Armatelor Grupului de Centru, întrerupsese un divertisment distractiv. Un mic colonel ciung, cu fața frumoasă dar neînduplecată, la care orice reacție omenească fusese desființată și care ura pe toată lumea, în măsura în care toată lumea îl ura.

Un secretar se așeză la mașina de scris. Suplu, colonelul veni în spatele lui și dictă. Reciti hîrtia, apoi, ținînd-o în vîrful degetelor, o întinse căpitanului.

— Semnează. Asta-i ceea ce doreai, nu-i așa?

— Da, domnule colonel, strigă căpitanul care-și înăbușea în gît un hohot de plîns.

— Citește, căpitane.

Era o cerere de plecare imediată pe front, adresată sub formă de petiție generalului von Tolksdorf. Aceasta îl privea nu numai pe căpitanul von Weissgeibel, ci întreg personalul gării și, în chip de concluzie, mulțumea anticipat general-maiorului de a fi cu toții înrolați într-un batalion de șoc. La sfîrșitul lecturii, ochii căpitanului ieșiseră pur și simplu din orbite. Cu o indiferență perfectă, colonelul împături cererea și o strecură în servietă. Soarta personalului gării fusese pecetluită.

Cîteva minute mai tîrziu luam trenul în direcția Moghilev. Ca întotdeauna, locomotiva împingea în fața ei o platformă plină cu nisip, care trebuia să ne apere de mine. În ce fel? Nu eram în stare să spunem, era fără îndoială un secret între Dumnezeu și serviciile de siguranță.

Dar iată că florile de gheață de pe geamurile vagonului devin chipuri și decoruri care apar și dispar rînd pe rînd, ca într-un vis: Berlin, pivnița țiganilor, camera, în fine, toate locurile unde ne-am dus, ea și cu mine.

A venit la mine cînd mă găseam încă în gara Schlesiger.

„În permisie?" a întrebat, cu o privire rece și scrutătoare.

Ochii cenușiu-închis cu pleoapele date cu albastru și genele făcute cu rimel: era exact femeia pentru cei aflați în permisie. De altfel nu era oare de datoria mea să iau o femeie, eu, care avusesem norocul să cîștig permisia? Era cel mai puțin lucru pe care camarazii îl așteptau de la mine. Deja o dezbrăcam în gînd.

Avea oare un mic corset roșu, ca fata din revista lui Porta, sau dimpotrivă, lenjerie neagră? Mă înfioram dinainte de plăcere.

„Da, am patru zile."

„Vino, îți voi arăta Berlinul, Berlinul nostru atît de încîntător în ciuda acestui război nesfîrșit. SS?"

Fără să răspund, i-am arătat pe braț petlița cu *sonderabteilung*, încadrat de două capete de mort. Rîse încetișor; am coborît strada cu pas vioi și zgomotul cizmelor mele grele domina zgomotul ușor al tocurilor ei înalte. Berlin minunat și splendid, mereu nou!

Femeia aceasta, cu fața de o frumusețe liniștită și ușor exotică, avea o expresie puțin aspră și bărbia ei disprețuitoare ieșea dintr-un guler de blană elegant. Am simțit degetele ei lungi alunecînd pe mîna mea.

„Unde mergem, domnule?"

Bîlbîindu-mă, am reușit să spun că nu mă îndoiam... unde, ca și cînd un soldat de pe front n-ar ști unde să meargă cu o femeie frumoasă! Îmi aruncă o privire furișă și am crezut că descopăr un surîs în ochii ei reci.

„Cum, un ofițer nu știe unde să-și ducă doamna?"

„Regret, nu sînt ofițer, ci un simplu soldat."

„Nu ești ofițer? Ce contează! spuse ea rîzînd. Într-un asemenea război soldații ajung astăzi ofițeri, iar ofițerii redevin mîine soldați; uneori ofițerii sînt și spînzurați. Sîntem un popor mare, minunat de disciplinat, care execută tot ce i se ordona."

Ce voia să spună?

Trenul oprește cu o zgîlțîitură care-mi întrerupe gîndurile. Un fluierat lung, apoi, încet, trenul se pune iarăși în mișcare. Florile de gheață devin din nou albumul de fotografii al unei permisii deja îndepărtate.

Iată pivnița țiganilor cu orchestra lor de viori blînde și nostalgice. Se părea că toată lumea o cunoaște aici. Nu trebuie decît să facă un semn din cap sau să zîmbească complice ca să ajungă pe masa noastră sticle cu gîtul lung, din recolte celebre.

Evident, purta un mic corset roșu și lenjerie ușoară și transparentă. În dragoste se arăta sălbatică, insațiabilă, atinsă de un erotism aproape maladiv și avea nevoie de bărbați așa cum toxicomanul are nevoie de morfină. Cîte lucruri de povestit băieților... Un întreg univers descoperit în patru zile!

În ultima seară mi-a cerut să-i dăruiesc Crucea mea de Fier. Cum s-o refuz? Sertarul pe care l-a deschis era deja plin cu decorații ale tuturor bărbaților pe care-i primise în patul ei. Era acolo pînă și un cap de mort din argint, însemnul SS-ului. Crucea mea s-a alăturat acelor trofee.

„Mă numesc Helene Strasser, spuse ea rîzînd, apoi, aruncîndu-și capul pe spate într-o atitudine de sfidare, îmi arătă o stea galbenă învelită cu grijă într-o bucată de mătase. Uite însemnul meu de cavalerie."

Se aștepta fără îndoială la o reacție din partea mea, dar am rămas impasibil. Mi-a revenit în minte o amintire, cea din ziua cînd un SS-ist

a vrut să-i interzică lui Porta să se așeze pe o bancă rezervată evreilor. SS-istul a nimerit rău: respectarea regulamentului l-a costat viața.

„Se pare că nu înțelegi! Am steaua evreiască!"

Privirea ei mi se înșuruba în carne."

„Da, și mai ce?"

„Te vor băga la închisoare pentru că te-ai culcat cu mine, spuse ea rîzînd. Mărturisește măcar că merita osteneala!"

„Sigur, dar cum poți locui aici și să te plimbi liberă?"

„Relații! Relații! Uite, am cheia și carnetul de Partid cu fotografia mea."

Străbătînd stepa, trenul care hurducăie trece acum prin dreptul unor sate uitate. Paznicii de barieră ungară, somnoroși, aruncă o privire nehotărîtă la numărul trenului nostru format din vagoane de marfă și vechi vagoane de pasageri.

Chipul unui camarad de la Școala de război îmi apăru iar în memorie. Trebuise să părăsească Germania pentru că străbunicul soției sale fusese evreu. Fiind obligat să divorțeze, l-am trecut frontiera în Elveția împreună cu soția lui, într-un Mercedes de stat major. Dar povestea nu s-a oprit aici. În același timp, mama camaradului meu și tatăl tinerei soții au fost arestați, în vreme ce soțul și soția lor au fost lăsați în libertate, dar lipsiți de cartele de alimente. Tatăl prietenului meu a fost împușcat în 1941 și s-a declarat că se sinucisese. Armata a trimis o coroană frumoasă, ofițerii au mers în urma sicriului fostului colonel, care a mai avut dreptul și la un foarte frumos discurs. În mare, totul s-a încheiat spre satisfacția generală.

La Moghilev, schimbare de tren. Pe peron mă întîlnesc cu comandantul gării care mă oprește și, spre uimirea mea, mă întreabă de sănătate, îmi oferă o țigară și-mi spune „domnule stegar". Aceste politețuri complet neobișnuite mă neliniștesc în cel mai înalt grad. Îmbrăcat în uniformă de cavalerie împodobită cu galoane late de-un deget, purta cizme înalte de lac garnisite cu pinteni de argint care sunau precum clopoțeii unei sănii ai cărei cai merg la pas. Se uită la mine surîzător, prin monoclu.

— Unde doriți să ajungeți, domnule stegar?

Pocnesc călcîiele și răspund în modul cel mai regulamentar:

— Domnule căpitan, stegarul Hassel se întoarce la regimentul său, la Bobrusk, prin Moghilev.

— Știți cînd pleacă trenul de Bobrusk, dragul meu prieten?

— Nu, domnule căpitan.

— Păcat! Din nefericire, nici eu nu știu, dar vom încerca să ghicim.

Privi fix la norișorii cenușii ca și cum se aștepta să-i cadă din cer mersul trenurilor, apoi renunță în mod vădit.

— Da, evident, asta ne doare! Ia să vedem, vreți să ajungeți la Bobrusk, dragul și micul meu stegar? Dar, de fapt, aveți un drapel?

Complet zăpăcit, îl privesc cu ochi mari. Își bate joc de mine ori e nebun? Mă uit pieziș în toate părțile căutînd ajutor, dar nu văd decît doi funcționari de cale ferată la celălalt capăt al peronului. Zîmbește cu un aer binevoitor și își ia de la ochi monoclul, pe care-l șterge cu mănușa.

— Ați adus drapelul, scumpe prieten? Vechiul drapel al regimentului!

Începu să citeze din Rilke:

Dragă mamă, fii mîndră: eu port drapelul.
Fii fără grijă: eu port drapelul,
Păstrează-mă în inima ta: eu port drapelul.

Își puse mîna pe umărul meu:

— Scumpe Rainer Maria Rilke, sînteți un erou și onoarea cavaleriei. Măritul rege vă va răsplăti.

Se plimbă în cerc, scuipă pe traverse și, arătînd în continuare șinele cu degetul, urmă cu vocea în falset:

— În manualul pentru angajații căilor ferate, aceste bare de fier pe care le vedeți aici sînt numite linii. Pe terasament au fost dispuse traverse, din motive științifice la intervale regulate. Potrivit manualului nostru, distanța cuprinsa între două linii se numește ecartament. La ruși, a căror cultură e inexistentă, ecartamentul e diferit. Din fericire, armatele noastre eliberatoare s-au cufundat în tenebrele Rusiei ca să aducă lumina și să dea căilor ferate sovietice ecartamentul conform unei națiuni civilizate.

Se apleacă spre mine făcînd cu ochiul, își potrivi centura și se legănă pe picioare într-un fel care-i stătea bine.

— Știți dumneavoastră că pe 27 septembrie 1825 englezii au avut incredibila neobrăzare să construiască prima linie de cale ferată? După serviciile noastre de informații, trenul avea treizeci și patru de vagoane cu o greutate totală de 90 de tone.

Se scobi în dinți cu o scobitoare din argint, își supse o clipă o măsea cariată și adăugă pe un ton confidențial:

— Cred că bombardierele mareșalului Goering au distrus această amenințare împotriva imperiului nostru germanic. Apoi, după ce respiră profund, adăugă: Cu explozibilii speciali de la uzina din Bamberg linia aceea de cale ferată poate fi făcută bucățele. În termeni de drept internațional, acțiunea aceasta revine trupelor germane atunci cînd ele socotesc cultura în primejdie. Ați înțeles pe deplin, domnule stegar Rilke?

N-am reușit să deschid gura nici măcar o dată și m-am mulțumit să dau din cap.

— Vreți să mergeți la Bobrusk? Ca să căutați drapelul, sper. Deodată începu să mă bruftuluiască acuzîndu-mă că am părăsit drapelul, apoi redeveni curtenitor: Din moment ce vreți să luați nimunatul nostru tren național-socialist, ar trebui să cunoașteți orarul. Ia să vedem, vreți să mergeți la Bobrusk? Apoi, furios: Ce dracu' aveți de făcut acolo? Aha, am înțeles, spuse clipind șmecher din ochi, vreți să aruncați în aer calea ferată? Tăceți, domnule stegar! Să știți că datoria dumneavoastră este să purtați drapelul, bătrînul drapel pătat de sînge. Nu vă duceți la Bobrusk, rămîneți aici, lîngă mine. Încercă să fluiere *Horst Wessel*[1] dar fără succes. Atunci fredonă ceva în genul *Trebui' eu să plec la oraș și tu draga mea, să rămîi aici*? Se opri brusc și necheză pur și simplu: Stegar fără steag, veți merge la închisoare, dar numai cînd acest admirabil război se va sfîrși și cînd trupele de cavalerie, îmbătate de victorie, vor merge la trap pe sub poarta Brandenburg, salutate de femeile noastre fermecătoare și de poporul nostru puricos! Acum ștergeți-o la Bobrusk! Plecare la ora 14 și 24, linia 37, trenul numărul 156. Dar vai de dumneavoastră, dacă nu aduceți drapelul! Un regiment fără drapel e ca o cale

[1] Imnul național-socialiștilor; Horst Wessel, unul dintre capii puciului hitlerist, fusese împușcat de poliție cu prilejul represiunii *(n. trad.)*

ferată fără tren. Cînd veți ajunge acolo, vreți să aveți amabilitatea s-o salutați din partea mea pe Majestatea Sa Împărăteasa Ecaterina? Ea vinde ciocolată Stalin la piață. Dar să nu-i spuneți nimic, nici măcar ea nu știe.

Îl privesc nervos pe ofițerul elegant, în același timp beat și țicnit, dar, lucru curios, un tren pentru Bobrusk se oprește într-adevăr pe linia 37.

Am ajuns la destinație fără dificultăți și am regăsit Regimentul 27 blindat. Mort de oboseală, m-am aruncat pe paiele umede și am adormit adînc. A doua zi dimineața, cînd compania s-a întors de la munca la terasamente, Micuțul, foarte mulțumit să mă vadă, strigă:

— Hei, ia zi, ai adus chiloți de fete? Numai cînd îi văd, mă excit!

Timp de ore întregi a trebuit să povestesc tot ce mi se întîmplase. N-am putut trece sub tăcere nici o agrafă, nici o butonieră. Porta scoase una dintre pozele sale cele mai savuroase și întrebă:

— Ați încercat asta?

— Nu, porc scîrbos. Am fost cu o femeie adevărată. O evreică, am adăugat.

— O ce? au strigat într-un glas.

— Cu? Încă mai există?

— Și cu lenjeria de care zici!

Am aprobat din cap și am început povestea Helenei. În noaptea următoare am fost trezit de Porta.

— Și zici că avea un corset roșu aprins și ciorapi pînă sus, pe coapse? șopti el.

— Da... corset roșu tot și ciorapi foarte lungi, am spus pe jumătate adormit.

Se auzi atunci vocea lui Pluto în beznă:

— Ești sigur că n-avea deloc purici și că nu mirosea a murdărie?

— Nu, nici purici, nici murdărie. Ți-am mai spus că era o femeie adevărată.

INTEGRALA SVEN HASSEL

LEGIUNEA BLESTEMAȚILOR
BLINDATELE MORȚII
CAMARAZI DE FRONT
BATALION DE MARȘ
GESTAPO
MONTE CASSINO
LICHIDAȚI PARISUL!
GENERAL SS
IMPERIUL IADULUI
MOARTE ȘI VISCOL
DRUM SÎNGEROS CĂTRE MOARTE
CURTEA MARȚIALĂ
ÎNCHISOAREA OGPU
COMISARUL

Micuțul este iertat de păcate

Ce meniu doriți?

O naștere

Trăiască Moartea

— Cînd luptam în Maroc, spuse Legionarul, nu trebuia să facem decît un singur lucru: să ne întoarcem spre Mecca și să spunem Ins Allah.

Și apoi porneam de-a dreptul!

Aici ce să mai spunem? Deci înainte, băieți!

Noi sîntem putregai și vom crăpa pentru alt putregai.

Tunuri, mitraliere, aruncătoare de flăcări, Bazooka, mine, bombe, grenade: cuvinte, poate! Dumnezeu, totuși, știe ce amintesc ele!

— Camarazi, venim...

Și toți acești oameni în uniformă, beți, geloși, bolnavi, înspăimîntați atacau.

— Prada vă așteaptă! Sîngele, femeile, băutura!

Mîine veți fi morți! Și noi de asemenea.

Viva la Muerte!

— **G**ata! Iar am intrat la apă! zise Porta. De fiecare dată cînd comandoul e refăcut, ne aruncă în groapa cu rahat!

— Atîta vreme cît ne lasă în pace, n-ai de ce să protestezi, spuse Bătrînul.

După ce-și curăță jobenul cu o cîrpă pentru șters armele, Porta propuse o partidă de cărți.

— Ivan poate sosi dintr-o clipă în alta, mîrîi Stege prost dispus. Ar fi mai bine să ne odihnim.

Dar văzîndu-i pe camarazi cum încep să joace pe fundul unei gropi de grenadă, nu se mai putu abține, și ceru cărți. Micuțul își împodobise capul cu o scufiță de neînchipuit, probabil o rămășiță a unui vechi melon pe care Porta îl sfătuise s-o poarte. Uluit, von Barring ceru explicații.

— E o pălărie tip Napoleon, pe care Micuțul a găsit-o la balamucul din Brodnîi, declară Legionarul.

— Mi-ar place totuși foarte mult să nu cădeți în ridicol, mormăi von Barring. Colonelul nu suportă așa ceva!

— Dar, domnule căpitan, nu putem totuși continua să purtăm „manșoanele pentru țeastă” la începutul primăverii! interveni Porta. Cum acoperămintele de armată ne fac rău la păr, camaradul a pus căciulița asta de munte!

Von Barring ne privi cu o înfățișare de nepătruns, scutură din cap și dispăru în lungul tranșeei, urmat de locotenentul Vogt.

Timp de cîteva zile sectorul nostru de front a fost calm; rușii din față stăteau liniștiți și schimbam mesaje de la o tranșee la alta. Unul dintre ruși, care vorbea foarte bine germana, ne promitea lucruri minunate în cazul că acceptăm să aruncăm armele și să trecem la ei.

— Mii de perechi de picioare frumoase vă așteaptă la Moscova! striga el.

— E adevărat ce spune păduchiosul ăsta? întrebă Micuțul, brusc foarte interesat.

— Poți să te duci să-l întrebi! îl sfătui Porta.

Micuțul ieși din tranșee, își puse mîinile pîlnie la gură și strigă din toate puterile:

— Aici Micuțul! Ce tot povestești de tipele tale din Moscova? Dacă ai dovezi, am putea discuta.

Puțin după aceea rusul răspunse:

— Vino aici, Micuțule, îți vom da un bilet pentru rapid, care te va lăsa în mijlocul celui mai mare bordel din Moscova.

Micuțul se gîndi o clipă:

— E prea frumos să fie adevărat ce spune boul ăsta. Și adăugă cu profund dispreț: Nu ești decît un lăudăros și un ticălos roșu!

În pofida liniștii aparente, întăririle de artilerie soseau ziua și noaptea, fără întrerupere. Apoi, într-o dimineață, devreme, am zărit foarte sus pe cer un mic avion argintiu cu aripi ca de libelulă.

— Observator de artilerie, declară Heide.

— Crezi că ești deștept? spuse Porta prost dispus.

Heide a avut diplomația să nu răspundă. La nouă fix a început bombardamentul. Mii de obuze, de grenade, de rachete s-au revărsat peste tranșee, dînd impresia unei explozii neîntrerupte. Ghemuiți în gropile noastre, ne aflam sub o imensă umbrelă de oțel incandescent.

Două ore de iad! Și brusc tirul încetă. Se așternu o tăcere neliniștitoare. Am descoperit uimiți nu numai că nici unul dintre noi n-avea nici cea mai mică zgîrietură, dar și că armele și munițiile rămăseseră intacte. Acest noroc excepțional provocă în toată poziția un hohot de rîs homeric și eliberator. Atunci au apărut deasupra copacilor valuri de avioane trăgînd după ele o trenă de bombe cu fosfor și cu benzină. Cine nu reușea să se adăpostească era curățat într-o secundă. „Măcelarii” ne-au pisat timp de o oră, apoi după o scurtă pauză, artileria a atacat din nou.

Porta privi în sus și mormăi:

— Petrecerea asta o să țină pe puțin două zile! N-aș fi crezut că se...

N-a putut să-și termine vorba. O explozie extraordinară îl aruncă în groapa sa și o ploaie de pietre și oțel căzu pe capetele noastre.

— Ce rahat! strigă Micuțul. De data asta fără prostii, altfel ne-am ars!

Legionarul, care asculta la stație, ridică mîna:

— Ne chemă comandantul de batalion, dar e imposibil să aud vreun cuvînt.

— Mai încearcă, îi strigă locotenentul von Lüders, comandantul nostru de companie.

Legionarul învîrti disperat manivela de apel și deveni brusc foarte atent. Îi zîmbi locotenentului von Lüders:

— Domnule locotenent, zise el, să nu credeți că am căzut în cap, dar comandantul tocmai a ciripit că generalul de armată vine cu el să inspecteze pozițiile noastre. Sînt pe drum!

Lüders și noi înșine l-am privit încremeniți, ca și cum ar fi căzut din lună.

— Doamne, fie-ți milă de noi! spuse locotenentul.

— Ce nu merge? întrebă Micuțul. O să primim oare artilerie?

— Nu, un general de corp de armată, rînji Porta.

— Asta mai lipsea! exclamă Micuțul. O să vedeți că animalul ăla ne aruncă exact în labele lui Ivan! Dac-aș putea s-o șterg pe ușă din dos!

Locotenentul von Lüders primi ordinul să-l aștepte pe general la o cotitură a unui drum desfundat ca să-i conducă, pe el și statul lui major, pe linia frontului. Înjurînd de tot și de toate, Lüders îi ordonă Bătrînului să-l urmeze cu comandoul.

— Hai, la drum! spuse Lüders și începu să fugă ca să traverseze spațiul descoperit care ne despărțea de tranșeea următoare.

— Ne-am fi lipsit bucuroși de povestea asta! zise Porta. Să vezi acum fericire pe capul fricoșilor!

Rușii ne-au prins imediat sub focul unei mitraliere grele, instalată pe o înălțime, chiar în fața noastră. Culcați într-un șanț, am reușit să traversăm drumul tîrîș, apoi să ne strecurăm în spatele unui tufiș care ne ascundea de privirile inamicului, dar nu ne ferea de gloanțe. Total epuizați, unii gata să leșine, am ajuns, în sfîrșit, la drumul desfundat. Ne-am aruncat în șanț și Micuțul, gîfîind, ridică mîna ca un băiețaș la școală:

— Domnule locotenent, ce trebuie să facem ca să pupăm și anul viitor o plimbare de soiul ăsta?

N-a primit nici un răspuns, fiindcă generalul și mai mulți ofițeri de Stat Major tocmai apăruseră în curbă. Întregul grup sosea dîndu-și aere de-a lungul drumului. Epoleții roșu aprins, pasmanteriile de aur, crucile argintii străluceau orbitor, dar colonelul Hinka și căpitanul von Barring păreau foarte prost dispuși: probabil nu primiseră complimente.

Locotenentul von Lüders pocni din călcîie și se prezentă:

— Locotenentul von Lüders, comandant al companiei a 5-a. Aici se află comandoul de acoperire, sub ordinele subofițerului Beier.

Generalul se uită insistent cu o expresie de inchizitor la Lüders și, fără măcar să-i răspundă la salut, se întoarse spre locotenent-colonelul Hinka.

— Încă unul din șleahta dumitale, colonele? Fii atent! Nu-i ordine, nu-i disciplină! Asta nu mai este o companie de armată, ci o centrală telefonică! Ați văzut vreodată un locotenent prezentîndu-se unui comandant de armată cu o trupă răspîndită într-un șanț de parcă a fost vomitată acolo și cu oameni care rumegă ca niște vaci îndopate cu furaje? Ce adunătură pe porci murdari! Apoi, adresîndu-se lui Lüders: Unde vă este masca de gaze? Și casca? Știți foarte bine că trebuie să o purtați în permanență! De cînd ne plimbăm în linia întîi cu șapca de garnizoană?

Generalul era stacojiu. Abia atunci observă pălăria fantezistă a lui Porta și pe cea a Micuțului.

— Și ăștia doi? Ce au pe cap?

Porta se ridică cu o încetineală nesfîrșită și, sprijinindu-se în pușcă, declară:

— Un țilindru, domnule general!

— A, da, un țilindru! Hai! Dă-l jos imediat. Ai grijă să-l pedepsești pe omul acesta, colonele. Apoi, întorcîndu-se spre Micuțul care morfolea liniștit un fir de iarbă, cu scufița dată pe ceafă: Și asta? Este probabil tot un soi de pălărie și ai avut tupeul să te împopoțonezi cu ea.

Micuțul se ridică speriat, se împiedică și se întinse cît era de lung, în vreme ce pistolul automat îi alunecase în șanț. Reuși, în sfîrșit, să se pună pe picioare.

— Da, domnule general, e doar o pălărie Napoleon.

— Ce!

Micuțul nu știa ce înseamnă asta și credea cu toată convingerea că o pălărie melon se numește așa.

Generalul închise ochii pe jumătate și, din stacojiu, deveni alb.

— Omul acesta, colonele, va fi trimis la Curtea Marțială imediat ce regimentul va pleca din linia întîi. Îl învăț eu minte să-și bată joc de mine!

— Bunule și dragule Ivan, murmură Bătrînul, cîntă-le puțin din orgiile lui Stalin!

Din nefericire, Ivan nu auzi nimic și sectorul rămase liniștit. Generalul, încă foarte furios, ceru să vadă pozițiile și, în timpul drumului, se adresă ironic unui locotenent care se aruncase pe burtă în clipa cînd o grenadă de 75 explodase pe drum:

— Ce cauți pe jos, locotenente? Ai pierdut ceva?

Locotenentul se ridică roșu de rușine și-l urmă pe marele șef. După ce inspectă pozițiile pe care le critică de la un capăt la altul, generalul se angajă pe o porțiune de teren descoperit pe care noi o străbătuserăm cîteva clipe mai devreme. Bucuria rușilor! În aceeași clipă, din înaltul colinei pîrîi mitraliera. Trei ofițeri au fost răniți, dar generalul, țeapăn și nepăsător, a străbătut zona fără măcar să le arunce o privire. Pe drum am fost întîmpinați de o salvă de grenade dintre care una sfîșie abdomenul locotenentului Lüders, care muri imediat, iar alta smulse piciorul unui ofițer. Cîteva zile mai tîrziu scăpasem din locul acela infernal și-l regăseam bucuroși pe locotenentul Halter, fostul nostru comandant, de curînd ieșit din spital.

Cincisprezece zile de așa-zisă odihnă. Dar după prima noapte ne-au trimis într-un sătuc care fusese locul de odihnă al comisarilor ruși, apoi al aviatorilor germani. Ne-au instalat, pe noi și armele noastre grele, în vreo zece vile frumoase, iar eu și Stege am luat în stăpînire un dormitor în care se simțea încă parfumul unei femei. Mitraliera grea, amplasată în firida ferestrei, acoperea calea ferată. Legionarul, Porta și Micuțul instalaseră altă mitralieră în pod și la etajul întîi stăteau locotenentul Halter și restul comandoului. Micuțul coborî la noi cu cîțiva heringi și cu o sticlă de votcă, se tăvăli în pat și mirosi cearșafurile ca un cîine ce adulmecă o urmă.

— Nu se poate, miroase a levănțică! strigă el alunecînd pe jos.

Deodată scoase un urlet, dispăru sub pat de unde se auzea un zgomot ciudat și, spre marea noastră mirare, izbucniră țipete de femeie. Vocea Micuțului ajunse la noi ca înăbușită de o palmă:

— Am agățat două tîrfe!

Proteste violente și în același timp apăru de sub pat o pereche de picioare de femeie. Stege se aplecă, trase afară o fată ce se zbătea și, la rîndul lui, Micuțul ieși cu altă fată în brațe.

— Porcule! strigă ea Micuțului, care ne arăta încîntat captura.

Amîndouă aveau îmbrăcăminte în același timp civilă și militară, dar fără îndoială că aparțineau de *Blitzmädels* ale forțelor aeriene.

Stege se uită la ele o clipă, bănuitor:

— Ați dezertat? spuse el ridicînd o sprînceană.

— Nici gînd! răspunse sigură pe ea femeia blondă.

— În cazul ăsta putem să-l aducem pe comandant. Micuțule, cheamă-l pe locotenentul Halter!

Micuțul căscă gura uimit:

— Te-ai țicnit? Întîi să le luăm noi! Ceilalți la rînd, de ce să-i chemăm?

Blonda îi trase o palmă:

— Nu sîntem deloc ce crezi tu! Sîntem niște fete foarte respectabile.

— Sînteți niște fete care au dezertat, o corectă Stege. Dacă-l chemăm pe locotenent și el își face datoria, vom vedea două fete legănîndu-se la capătul unei funii.

— Aveți de gînd să ne predați? întrebă neliniștită bruneta, care era cea mai tînără.

Stege începu să rîdă:

— Hai, spuneți-ne povestea voastră!

— Ei bine, noi am rămas aici cînd celelalte fete au plecat la drum.

— „Au plecat la drum” sună bine! rîse Stege. Ce-au luat? Rapidul sau avionul?

— Nu-i momentul să te ții de glume, spuse blonda.

Stege ridică din umeri:

— Numele voastre.?

— Eu mă numesc Grete și prietena mea Trude.

Micuțul, nemaiputîndu-se abține, se năpusti la Grete care sări într-o parte.

— Ești o iapă frumoasă! zise el jubilînd. Exact de gabaritul care-i trebuie Micuțului.

— Lasă fata în pace! strigă Stege amenințător. Nu-i o tîrfă.

Și dintr-o dată smulse jumătate din fusta fetei înspăimîntate. Fata scoase un țipăt pătrunzător, în vreme ce un zgomot de cizme se auzi pe scară.

— Ba bine că nu!

— Ascundeți-vă, repede! ordonă Stege,

Cele două fete dispărură sub patul cel mare în clipa cînd Porta și Legionarul intrau pe ușă. Micuțul, așezat pe marginea patului, privea încăpățînat tavanul cu o asemenea înfățișare încît și un copil ar fi ghicit imediat că ascunde ceva. Porta fluieră lung, se proțăpi în fața Micuțului și-l apucă de bărbie.

— Ia zi, drăgălașule, e vreo fustă pe-aici?

— Nu știu ce vrei să spui! răspunse Micuțul.

— Și asta ce-i? spuse Porta, lovind cu piciorul un pantof de femeie aruncat pe jos.

— Nu-i de mirare, spuse foarte încet Micuțul, cred că sîntem într-un fost bordel.

— Unde-s tîrfele? urlă Porta.

Micuțul, înspăimîntat, căzu pe spate în pat.

— Dedesubt? gemu el.

Un minut mai tîrziu cele două fete fuseseră scoase din ascunzătoarea lor în ciuda protestelor Micuțului, care, se jura furios, că Grete era proprietatea lui. Nimeni nu poate ști ce s-ar fi întîmplat, căci în aceeași clipă o rafală a unei mitraliere rusești ne-a aruncat în cap tencuiala tavanului. Am sărit la mitraliera noastră chiar cînd rușii se pregăteau să traverseze calea ferată.

— Aruncătorul de grenade! strigă locotenentul Halter prin fereastra closetelor.

Trei oameni se apucară imediat să pună pe poziție aruncătorul de grenade, în vreme ce noi încercam să-i ținem la distanță pe ruși cu cele două mitraliere. Dar rușii mișunau în toate părțile și grenadele unei baterii de cîmp au început să cadă pe case și pe drum. Disperat, locotenentul chemă batalionul și ceru ordinul de retragere.

— Trebuie să rezistați, răspunse von Baring. E ordin de la corpul de armată. Nici celelalte companii n-o duc mai bine ca voi; compania a 3-a e deja fărîme.

Un soldat care străbătea alergînd piața gării a fost aruncat în aer de explozia unui obuz.

— Sîntem prinși în cursă ca niște șoareci, strigă Stege. Colegii au artilerie grea.

Venise deja rîndul nostru: pietre, bulgări de pămînt, bucăți de tencuială, schije zburau prin încăpere.

Ne-am aruncat pe jos, dar înainte ca praful să fi avut timp să se aștearnă, eram iar cu armele în mîini. Am auzit vocea lui Porta și o clipă mai tîrziu l-am văzut coborînd ca un acrobat de-a lungul burlanului, sărind în cealaltă parte a pieței, apucînd o Bazooka, îngenunchind și trimițînd o rachetă în rușii care atacau. Rezultatul a fost extraordinar și arme, brațe și picioare au zburat în toate părțile. Atacul a slăbit o clipă dar rușii, îndemnați de comisarii lor, s-au regrupat pentru un nou atac. A doua rachetă, bine țintită, explodă în mijlocul trupei și-i spulberă ca pe niște paie. Porta ne făcu semne rîzînd, își scoase pălăria cu gesturi de clovn și alergă spre noi.

— Nu mai sînt bomboane! strigă el cățărîndu-se cu ușurință de-a lungul burlanului de tablă zincată.

Inamicul se retrăsese în spatele unor grămezi de pietriș și am

profitat de răgaz ca să ne încărcăm pistoalele-mitralieră așteptînd următorul atac. Puțin după aceea împușcăturile izbucniră la celălalt capăt al satului, unde rușii încercau o străpungere. Cele două fete care se ascunseseră sub pat în timpul luptei ieșiră foarte surescitate:

— Ce să facem dacă vin rușii? întrebă Grete.

Stege izbucni în rîs:

— Trebuia să vă gîndiți la asta înainte să fi fugit!

— Așa este, dar acum ce-i de făcut?

— Scoateți-vă chiloții, frumoaselor! spuse Porta care intrase în aceeași clipă.

— Nerușinatule! Sînteți mai răi decît rușii, se strîmbă Grete indignată.

— Așa-i, fetițo! rînji Porta. De altfel, o să poți face curînd comparație, fiindcă unchiul Ivan se pregătește pentru victorie.

Le întinse celor două femei o bucată de cîrnat pe care l-au mîncat cu lăcomie. Micuțul, așezat pe jos în poziție de tragere, bea votcă. Scuipă pe fereastră, apoi se întoarse spre fete:

— Hai, care dintre voi vrea să se joace de-a animalul cu două funduri cu Micuțul? Bineînțeles că plătesc, eu sînt un om cinstit!

Și aruncă o sută de mărci pe pat. Cele două fete roșiră și îl priviră furioase.

— Ești în formă? zise Porta.

— Nu-ți face griji, cap sec, nu te bați în fiecare zi pentru un bordel! Hai, puicuțelor, sînteți gata? Se întoarse spre Porta: Dacă te tentează, poți să treci la aparat după mine!

O apucă pe Grete, încercă să o sărute, dar ea fugi țipînd isteric.

— Exact ca rușii! Dar îi prefer pe ei decît pe fiara asta sălbatică!

— Ți s-a împlinit dorința, uite-l pe Ivan! spuse Stege și, în aceași clipă, aruncă o grenadă pe fereastră.

Izbucniră peste tot împușcături. Rușii se apropiau de casă și aruncătorul nostru de grenade sări în aer.

— Blindate! urlă o voce în depărtare și de cealaltă parte a căii ferate apăru botul unui T-34.

Locotenentul Halter strigă de jos:

— Ștergeți-o! Și încercați să ajungeți la faleză unde ne vom regrupa! Sînt patru răniți de transportat!

— Hai, puștoaicelor, trebuie să alergați. Sau vă duceți la Ivan, sau vă puneți cipicii de curse, fiindcă noi îi punem, și încă repede!

Am ieșit din casă acoperiți de mitraliera Legionarului, scoțînd prin fereastra closetelor răniții care ne stropeau cu sîngele lor.

Stege se întoarse spre fetele descumpănite:

— Hai, ce faceți?

— Venim, spuseră ele încet.

S-au cățărat pe fereastră și au fost prinse de Heide și Bătrînul.

— Iar fetele astea! zise Bătrînul.

— Da, strigă Stege. Se joacă de-a v-ați ascunselea cu jandarmii.

Porta și Micuțul dădură peste trei ruși pe care-i făcură prizonieri după o luptă scrută, și unul dintre ei spuse:

— *Voina nix harașo*.[1]

— Abia azi ți-ai dat seama? zise Porta. Noi știm de mult!

— La naiba! înjură Legionarul, care încerca să-și salveze mitraliera sub o ploaie de gloanțe.

Grete țipă, se opri și sîngele țîșni dintr-o gaură căscată în gîtul ei. Micuțul se întoarse:

— Gata, a încasat-o!

O apucă pe Trude, o aruncă pe umăr și o luă la goană într-un nor de praf.

— Nenorocire! strigă Legionarul cățărîndu-se pe faleza verticală care se înălța deasupra unui sanatoriu.

Jos, rușii atacau urlînd ca fiarele sălbatice. Porta, la jumătatea drumului spre creastă, ducea în brațe un rănit, ajutat de SS-ist, dar tirul rușilor îl obligă să dea drumul soldatului care căzu pe șosea cu un zgomot înăbușit. Eu și Stege încercam să ținem în loc inamicul printr-un foc infernal, pînă cînd Legionarul își va fi amplasat mitraliera grea pe creasta falezei. Secundele treceau... o eternitate... deasupra capetelor noastre răpăiau rafalele... Mulțumesc Domnului! Legionarul trage.

Stege se ridică și începu să se cațere. În aceeași clipă am simțit un șoc violent în abdomen și lumea s-a întunecat în fața ochilor mei. Am putut să mai văd doar cum Micuțul i-o întindea pe Trude lui Porta, apoi am căzut într-o prăpastie adîncă. Lumina străluci din nou, în

[1] *(colocvial—rusă și germană)* Războiul nu e bun *(n. trad.)*

vreme ce dureri îngrozitoare mă străpungeau ca niște cuțite; cred că am țipat. Totul răsuna în auzul meu: explozia înăbușită a grenadelor de mînă, zgomotul de viespi al gloanțelor, strigătele! Jos, un aruncător de flăcări înroșise strada.

Bătrînul se aplecă deasupra mea. Era acoperit de sînge și de noroi.

Mă aruncă pe umăr ca pe un sac și, sprijinit de Micuțul, începu din nou să urce panta. Alt șoc! Lovitură în plămîni... gîndul acesta îmi fulgeră prin minte. Mă sufoc.

Sfîrșitul Volumului II

Pagină intenționat goală